

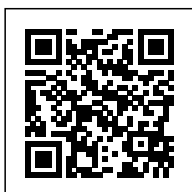

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VIII. volební období

682/0

**Vládní návrh zákona, kterým se mění zákon č. 104/2013 Sb.,
o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění
pozdějších předpisů**

Zástupce předkladatele: min. spravedlnosti
Doručeno poslancům: 19. prosince 2019 v 11:33

Vládní návrh

ZÁKON

ze dne 2020,

kterým se mění zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění zákona č. 77/2015 Sb., zákona č. 86/2015 Sb., zákona č. 55/2017 Sb., zákona č. 57/2017 Sb., zákona č. 178/2018 Sb., zákona č. 287/2018 Sb., zákona č. 111/2019 Sb., zákona č. 315/2019 Sb. a zákona č. .../2019 Sb., se mění takto:

1. V poznámce pod čarou č. 1 se věta „Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.“ zrušuje.
2. Na konci poznámky pod čarou č. 1 se na samostatný řádek doplňuje věta „Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV.“.

CELEX: 32018R1727

3. V § 4 odst. 3 se slova „dohodě s Ministerstvem“ nahrazují slovy „vyjádření Ministerstva“.
4. V § 4 odst. 4 větě první se slova „dohodě s Ministerstvem zahraničních věcí a“ nahrazují slovy „vyjádření Ministerstva zahraničních věcí a po dohodě s“ a ve větě druhé se slova „takového souhlasu“ nahrazují slovy „takového vyjádření a dohody“.
5. V § 10 odst. 4 větě první se slova „věty první a třetí“ zrušují a slova „, jehož orgány takovou osobu na území České republiky předaly, uhradit náklady spojené s jejím předáním“ se nahrazují slovy „uhradit náklady spojené s předáním takové osoby, pokud ji orgány tohoto cizího státu předaly do České republiky nebo se o to pokusily, avšak předání takové osoby brání okolnosti tímto cizím státem neovlivnitelné“.

6. V § 11 odst. 2 se slova „předloží justiční orgán ministerstvu vyčíslení těchto nákladů a jejich odůvodnění, jakož i další potřebné údaje za účelem uplatnění jejich úhrady u cizího státu. Ministerstvo na základě vyčíslení“ nahrazují slovy „justiční orgán, který vyřídil žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá“.
7. V § 11 odst. 3 větě poslední se slovo „ministerstvo“ nahrazuje slovy „justiční orgán, který podal žádost o mezinárodní justiční spolupráci, a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá“.
8. V § 12 odstavec 3 zní:
„(3) Neobdrží-li orgán České republiky žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy v českém jazyce nebo s překladem do českého jazyka, takový překlad si vyžádá od cizího státu, nestanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo není-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů. Nezašle-li cizí stát překlad ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, orgán České republiky žádost odmítne. Na tyto následky musí být cizí stát upozorněn.“.
9. V § 12 se doplňuje odstavec 4, který zní:
„(4) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad orgán České republiky, který jej potřebuje pro svůj postup podle tohoto zákona.“.
10. V § 15 odst. 1 větě první se slova „Evropskou jednotkou pro justiční spolupráci zřízenou právním“ nahrazují slovy „Agenturou Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech zřízenou přímo použitelným“.
11. Poznámka pod čarou č. 2 zní:
„²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727.“.
12. V § 21 se odstavce 3 a 4 zrušují.
CELEX: 32018R1727
13. V § 22 odst. 2 se věta třetí zrušuje.
CELEX: 32018R1727
14. V § 22 odst. 3 se věta poslední nahrazuje větou „Funkční období asistenta národního člena trvá 5 let a lze ho jednou opakovat.“.

15. V nadpisu § 25 se slovo „korespondent“ nahrazuje slovem „zpravodaj“.

CELEX: 32018R1727

16. V § 25 odst. 1 a v § 34 odst. 1 větě první se slovo „korespondent“ nahrazuje slovem „zpravodaj“.

CELEX: 32018R1727

17. V § 25 odst. 2 úvodní části ustanovení, § 25 odst. 3 a v § 34 odst. 3 se slovo „korespondenta“ nahrazuje slovem „zpravodaje“.

CELEX: 32018R1727

18. § 26 se včetně nadpisu zrušuje.

CELEX: 32018R1727

19. V § 27 odst. 1 písm. a) se slovo „korespondenty“ nahrazuje slovem „zpravodaji“.

CELEX: 32018R1727

20. V § 27 odst. 1 písm. b) se slovo „korespondentem“ nahrazuje slovem „zpravodajem“.

CELEX: 32018R1727

21. V § 27 se odstavce 2 až 4 včetně poznámky pod čarou č. 4 zrušují a zároveň se zrušuje označení odstavce 1.

CELEX: 32018R1727

22. § 28 se včetně poznámky pod čarou č. 5 zrušuje.

CELEX: 32018R1727

23. V § 29 odstavce 1 a 2 znějí:

„(1) Kromě pravomocí stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie, kterým byl Eurojust zřízen²⁾, je národní člen pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn

a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,

b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opisu z evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů,

c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,

d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,

- e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,
- f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení a
- g) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení žádosti o mezinárodní justiční spolupráci.

(2) Národní člen může justičnímu orgánu navrhnout, aby podal nebo vyřídil žádost o mezinárodní justiční spolupráci. Justiční orgán takový návrh posoudí bez zbytečného odkladu.“.

CELEX: 32018R1727

24. § 30 až 32 se včetně nadpisů zrušují.

CELEX: 32018R1727

25. § 45 zní:

„§ 45

(1) Má-li být mimo území České republiky proveden úkon uvedený v části první hlavě čtvrté oddílech čtvrtém až sedmém trestního řádu nebo v § 158d trestního řádu, k jehož provedení v České republice je zapotřebí vydat příkaz, povolení nebo usnesení, proti kterému není přípustná stížnost, anebo udělit souhlas, může příslušný justiční orgán vydat takový příkaz, povolení nebo usnesení nebo udělit takový souhlas, nelze-li provedení úkonu dosáhnout bez jeho vydání nebo udělení.

(2) Má-li být mimo území České republiky zajištěna věc nebo majetek a k zajištění věci nebo majetku v České republice je třeba vydat rozhodnutí, proti kterému je přípustná stížnost, justiční orgán vydá takové rozhodnutí vždy. Osobě, již má být zajištěna věc nebo majetek, se rozhodnutí doručí až po provedení zajištění nebo po nevyhovění žádosti o jeho provedení cizozemským orgánem. Obdobně podle věty první postupuje justiční orgán také v případě, že rozhoduje o zrušení zajištění, omezení zajištění nebo povolení provedení úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem anebo o jiném úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem.“.

26. V § 46 se slova „na základě žádosti justičního orgánu dohodne ministerstvo“ nahrazují slovy „dohodne justiční orgán a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá,“.

27. V § 47 odst. 2 písm. h) se slovo „nebo“ zrušuje.

28. V § 47 odst. 2 se na konci písmene i) doplňuje slovo „nebo“.

29. V § 47 odst. 2 se za písmeno i) vkládá nové písmeno j), které zní:

„j) přeshraničním sledování podle § 63,“.

30. Za § 48 se vkládá nový § 48a, který včetně nadpisu zní:

„§ 48a

Příslušnost soudu k úkonům v přípravném řízení

Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k provedení úkonu potřebného pro účely vyřízení žádosti o právní pomoc příslušný okresní soud v sídle krajského soudu, u něhož působí krajské státní zastupitelství příslušné k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc; v případě Městského soudu v Praze Obvodní soud pro Prahu 1, v případě Krajského soudu v Praze Okresní soud Praha-východ, v případě Krajského soudu v Plzni Okresní soud Plzeň-město a v případě Krajského soudu v Brně Městský soud v Brně. Dojde-li k odnětí a přikázání věci jinému krajskému státnímu zastupitelství nebo k postupu podle § 48 odst. 6, příslušnost soudu se nemění.“.

31. V § 52 odst. 2 větě první se slovo „třetí“ nahrazuje slovem „poslední“ a ve větě druhé se slova „zajistí jej“ nahrazují slovy „nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad“.

32. V § 52 odst. 3 se za větu druhou vkládá věta „Prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol, lze písemnost doručit též v případě uvedeném v odstavci 2 větě poslední.“.

33. V § 55 se slovo „ministerstvo“ nahrazuje slovy „justiční orgán a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá,“.

34. V § 79 odst. 10 se slova „novou žádost a“ nahrazují slovy „neprodleně novou žádost a současně“ a slova „bez zbytečného odkladu“ se nahrazují slovem „neprodleně“.

35. V § 79 se na konci odstavce 10 doplňuje věta „Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, o jejíž vyžádání jde a ohledně níž byla dříve podána žádost podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.“.

36. V § 83 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Převoz osoby z cizího státu do České republiky zajistí Policie České republiky nejpozději ve lhůtě 48 hodin od jejího převzetí od orgánů cizího státu; uplyne-li tato lhůta v okamžiku, kdy se převážená osoba nachází na palubě lodi nebo jiného plavidla anebo letadla nebo jiného vzdušného dopravního prostředku, prodlužuje se o dobu nezbytnou pro odevzdání této osoby příslušným orgánům státu, ve kterém se nachází nejbližší přístav, do něhož taková loď nebo jiné plavidlo připluje, anebo státu přiletu. Lhůta pro dodání obviněného soudu nebo lhůta pro podání návrhu na vzetí osoby do vazby začíná plynout

a) překročením státních hranic České republiky, zabezpečuje-li se převoz osoby z cizího státu prostřednictvím pozemní nebo vodní dopravy, nebo

b) od přistání na území České republiky v případě leteckého převozu.“.

Dosavadní odstavce 2 a 3 se označují jako odstavce 3 a 4.

37. V § 83 odst. 4 větě první a v § 306 odst. 2 větě první se slova „z trestných činů“ nahrazují slovy „ze skutků“.
38. Na konci nadpisu § 84 se doplňují slova „**a pozbytí její platnosti**“.
39. V § 84 odst. 1 a v § 197 odst. 1 se písmena c) a d) zrušují.
Dosavadní písmena e) a f) se označují jako písmena c) a d).
40. V § 84 odst. 3 se slova „až d) nebo f)“ nahrazují slovy „, b) nebo d)“.
41. V § 84 se doplňuje odstavec 4, který zní:
„(4) Žádost podle § 79 odst. 1 pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána
a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo
b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.“.
42. V § 85 se doplňuje odstavec 7, který zní:
„(7) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může být vydaná osoba zbavena osobní svobody nebo na ní může být vykonáván trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který byla podána žádost o dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e), i před tím, než byl dodatečný souhlas cizího státu udělen. O zbavení osobní svobody nebo zahájení výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud neprodleně informuje ministerstvo a současně sdělí důvody, pro které nebylo možné opatřit dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) před zbavením osobní svobody vydané osoby nebo před zahájením výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Ministerstvo o tom neprodleně vyrozumí cizí stát. Sdělí-li cizí stát, že nesouhlasí se zbavením osobní svobody nebo s výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo že neudělil dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydaná osoba se neprodleně propustí.“.
43. V § 87 odst. 1 větě první a v § 202 odst. 1 větě první se slova „má tato osoba pobyt“ nahrazují slovy „se tato osoba zdržuje“.
44. V § 92 odst. 8 a v § 203 odst. 10 větě poslední se číslo „2“ nahrazuje číslem „1“.
45. V § 95 odst. 3 a v § 205 odst. 5 se věta poslední nahrazuje větami „Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má s výjimkou stížnosti proti rozhodnutí podle věty první odkladný účinek. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce řízení končí; byl-li však návrh státního zástupce zamítnut z důvodu uvedeného ve větě první, vrací se řízení do předběžného šetření.“.

46. § 96 včetně nadpisu zní:

„§ 96

Zjednodušené vydání

(1) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s vydáním do cizího státu, ustanovení § 90, § 91 odst. 1 písm. a), c) až g), j) a m) a § 92 odst. 7 písm. a) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení vydání, namísto návrhu podle § 95 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s vydáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž vydání jde, odvolá prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(2) Souhlas s vydáním uděluje po podání návrhu podle odstavce 1 osoba, o jejíž vydání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž vydání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že vydání bude provedeno bez rozhodnutí o přípustnosti a bez povolení vydání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s vydáním nelze vzít zpět.

(3) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž vydání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 95 a 97 se neužijí a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení vydání podle § 99. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o vydání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1; o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí soud neprodleně informuje ministerstvo.

(6) Pokud osoba, o jejíž vydání jde, udělí souhlas s vydáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o přípustnosti vydání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 95 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo o odložení vydání podle § 99. Návrh podle

§ 95 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p).

(8) Předseda senátu neprodleně prostřednictvím ministerstva vyrozumí cizí stát, který žádá nebo by mohl žádat o vydání, o souhlasu osoby s vydáním a jeho důsledcích.“.

47. V § 97 odst. 2 se věta druhá zrušuje.

48. V § 99 odst. 1 se věta první nahrazuje větou „Předseda senátu může rozhodnout o odložení vydání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbavena osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než který je předmětem žádosti o její vydání, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území.“.

49. V § 99 odst. 1 větě druhé se slovo „vyslovení“ nahrazuje slovem „udělení“.

50. V § 99 odst. 2 písm. d) se slova „byl osobě, o jejíž vydání jde, pravomocně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody“ nahrazují slovy „má osoba, o jejíž vydání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky“.

51. V § 99 se na konci textu odstavce 3 doplňují slova „, nevyžádal-li si je státní zástupce“.

52. V § 99 se na konci textu odstavce 4 doplňují slova „okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se vydání odkládá“.

53. V § 100 na konci odstavce 4 a v § 211 na konci odstavce 5 se doplňuje věta „Nachází-li se taková osoba v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před rozhodnutím o dočasném předání stanovisko tohoto zařízení.“.

54. V § 100 odst. 6 větě první a v § 211 odst. 2 větě druhé se slova „jež nesmí být delší než 1 měsíc,“ zrušují.

55. V § 100 odst. 6 se za větu první vkládá věta „Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.“.

56. V § 101 odst. 1 větě první se slova „na návrh státního zástupce“ nahrazují slovy „po udělení souhlasu osoby s vydáním“.

57. V § 103 se za odstavec 3 vkládá nový odstavec 4, který zní:

„(4) Pokud v souladu s mezinárodní smlouvou cizí stát vydanou osobu vezme do vazby v řízení uvedeném v odstavci 1 písm. a) nebo c) nebo na ní začne vykonávat trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který podal žádost o udělení souhlasu podle odstavce 1, před tím, než je tento souhlas udělen, soud bez zbytečného odkladu poté, co cizí stát informuje o této skutečnosti a důvodech, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, rozhodne, zda s vazbou, výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody souhlasí; v předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po obdržení této informace. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost. O pravomocném rozhodnutí neprodleně informuje soud ministerstvo a ministerstvo cizí stát. Nesdělil-li cizí stát důvody, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.“.

Dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 5.

58. V § 116 větě první se slova „orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení,“ nahrazují slovy „justiční orgán“.

59. V § 131 odst. 1 větě první se za slova „osobní svobody,“ vkládají slova „které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence,“ a slova „věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření“ se nahrazují slovy „příslušnému zařízení“.

60. Za § 137 se vkládá nový § 137a, který včetně nadpisu zní:

„§ 137a

Zásada speciality

Požádal-li cizí stát o souhlas se stíháním osoby, která má být nebo byla tomuto cizímu státu předána podle § 137, nebo s výkonem trestu anebo ochranného opatření takovou osobou v tomto státě pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření, než pro ten, pro který má být nebo byla předána, postupuje se přiměřeně podle § 103. Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.“.

61. V § 146 odst. 3 větě druhé se za číslo „3“ vkládají slova „a 4“.
62. V § 164 větě třetí se slova „odst. 2 věty druhé“ nahrazují slovy „odst. 1 věty druhé a poslední, § 96 odst. 4 věty druhé a třetí, § 96 odst. 7“.
63. V § 175 odst. 4 větě první se slova „hraničním přechodu“ nahrazují slovy „státních hranicích“.
64. V § 193 odstavec 4 zní:
„(4) Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat též pro skutek, který nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud
a) je vydáván pro více skutků, z nichž alespoň jeden splňuje některou z podmínek uvedených v odstavci 2 větě druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d), nebo
b) byl již dříve vydán na tutéž osobu dosud platný evropský zatýkácí rozkaz pro skutek, který splňuje některou z podmínek podle odstavce 2 věty druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).“.
65. V § 193 odst. 6 větě první se za slovo „Soud“ vkládá slovo „neprodleně“.
66. V § 193 odst. 10 se za slovo „soud“ vkládá slovo „neprodleně“, za slova „rozkaz a“ se vkládá slovo „současně“ a slova „bez zbytečného odkladu“ se nahrazují slovem „neprodleně“.
67. V § 193 se na konci odstavce 10 doplňuje věta „Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.“.
68. Na konci nadpisu § 197 se doplňují slova „**a pozbytí jeho platnosti**“.
69. V § 197 se doplňuje odstavec 3, který zní:
„(3) Evropský zatýkácí rozkaz pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána
a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo
b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.“.
70. V § 203 odst. 10 větě první se slova „, obhájce a ministerstvo“ nahrazují slovy „a obhájce“.

71. V § 205 se na konci odstavce 1 doplňuje věta „Jsou-li pro rozhodnutí potřebné dodatkové informace, soud o jejich poskytnutí požádá příslušný orgán vyžadujícího státu; pro jejich poskytnutí může stanovit přiměřenou lhůtu.“.
72. V § 205 odst. 2 písm. e), § 225 odst. 2 písm. b), § 233 odst. 3 písm. a), § 245 odst. 1 písm. b), § 267 odst. 1 písm. b), § 284 odst. 1 písm. b), § 305 odst. 1 písm. b), § 328 odst. 1 písm. b) a v § 365 odst. 1 písm. b) se slova „skutek nenaplnuje“ nahrazují slovy „by skutek nenaplnoval“.
73. V § 205 odst. 3 se slova „Byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán pro několik skutků, z nichž alespoň u jednoho není“ nahrazují slovy „Pokud vyžadující stát vydal jeden nebo více evropských zatýkacích rozkazů pro několik skutků a u některého z nich je dán důvod pro nepředání, soud rozhodne, pro které skutky se osoba předá a pro které se nepředá. Je-li však u některého skutku“.
74. V § 205 odst. 7 se slova „, a následně také ministerstvo“ zrušují.
75. V § 206 odst. 1 větě první se část věty za středníkem včetně středníku zrušuje.
76. V § 206 odst. 1 se na konci textu věty druhé doplňují slova „pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o předání“.
77. V § 206 odst. 1 se za větu druhou vkládá věta „Při zjednodušeném předání postupuje předseda senátu podle věty první po udělení souhlasu osoby s předáním, přičemž proti tomuto rozhodnutí není stížnost přípustná.“.

78. § 208 včetně nadpisu zní:

„§ 208

Zjednodušené předání

(1) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s předáním do jiného členského státu, ustanovení § 203 odst. 9 písm. a), § 205 odst. 1 a § 205 odst. 2 písm. a), b), d) až f), j) a k) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení předání, namísto návrhu podle § 205 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s předáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m), postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž předání jde, odvolá prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(2) Souhlas s předáním uděluje po podání návrhu státního zástupce podle odstavce 1 osoba, o jejíž předání jde, před předsedou senátu, za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž předání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že předání bude provedeno bez rozhodnutí o předání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně

vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s předáním nelze vzít zpět. Jde-li o občana České republiky nebo občana jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, je třeba ho před udělením souhlasu poučit o okolnostech, pro které by podle § 205 odst. 2 písm. a) nebo b) nebylo jeho předání možné, a o důsledcích postupu podle těchto ustanovení. V případě, že by přicházelo v úvahu nepředání z důvodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. b), je osobu třeba poučit také o tom, že nepředání je vázáno na splnění podmínek pro uznání a výkon rozhodnutí, pro které byl evropský zatýkácí rozkaz vydán.

(3) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž předání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 205 odst. 1 se neužije a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení předání podle § 210. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o předání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1.

(6) Pokud osoba, o jejíž předání jde, udělí souhlas s předáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o návrhu na její předání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 205 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo o odložení předání podle § 210. Návrh podle § 205 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m).

(8) O pravomocných rozhodnutích podle odstavců 4 až 6 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky; nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podá tento soud.“

79. V § 209 odst. 1 se věta poslední nahrazuje větou „Při zjednodušeném předání soud zpravidla rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací anebo o odložení předání do 10 dnů od udělení souhlasu této osoby s předáním.“.
80. V § 210 odst. 1 se věta první nahrazuje větou „Soud může rozhodnout o odložení předání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbavena osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než pro který byl vydán evropský zatýkáací rozkaz, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území.“.
81. V § 210 odst. 1 větě poslední se slova „byl pravomocně uložen trest nebo ochranné opatření“ nahrazují slovy „má osoba, o jejíž předání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky, pokud si takové stanovisko nevyžádal již státní zástupce“.
82. V § 210 odst. 2 se na konci textu věty druhé doplňují slova „okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se předání odkládá“ a věta poslední se nahrazuje větou „Věta druhá se užije obdobně na rozhodnutí o propuštění osoby z předávací vazby, je-li rozhodováno o odložení předání až po rozhodnutí o předání.“.
83. V § 210 odst. 5 větě poslední se slova „a nejde-li o zjednodušené předání“ zrušují.
84. V § 211 se na konci odstavce 2 doplňuje věta „Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.“.
85. V § 213 odst. 3 větě druhé se slova „upřednostnění předání“ nahrazují slovy „neupřednostnění vydání“.
86. V § 218 odst. 1 větě poslední a v § 218 odst. 2 větě první se slova „15 dnů“ nahrazují slovy „1 měsíce“.
87. V § 218 se na konci odstavce 4 doplňuje věta „Pokud soud rozhodl podle § 95, že je přípustné vydání osoby do státu, který o její vydání rovněž požádal, považuje se toto rozhodnutí za udělení souhlasu s vydáním osoby do tohoto dalšího státu.“.

88. V § 218 odst. 5 se věta druhá nahrazuje větami „Současně může ministr spravedlnosti udělit souhlas s vydáním této osoby do dalšího státu, který o její předání požádal; v takovém případě se rozhodnutí podle § 205 odst. 1 o tom, že se osoba předává, považuje pro účely udělení souhlasu s jejím vydáním do tohoto dalšího státu za vyslovení přípustnosti vydání podle § 95 odst. 1. Ministerstvo neprodleně vyrozumí soud o rozhodnutí ministra spravedlnosti.“ a ve větě poslední se slovo „předání“ nahrazuje slovy „předávací vazbě podle § 206“.
89. V § 225 odst. 2 se na konci textu písmene a) doplňují slova „, není-li zaručena vzájemnost“.
90. V § 235 odst. 1 úvodní části ustanovení se slova „rozhodnout o odložení výkonu“ nahrazují slovy „odložit výkon“.
91. V § 244 odst. 4 se věta první nahrazuje větou „Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení uloženého opatření, včetně omezení délky jeho trvání na nejvyšší přípustnou dobu stanovenou trestním řádem, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu.“.
92. V § 304 odst. 4 se věta první nahrazuje větou „Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přeměně druhu nebo výměry trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přeměny informuje i o důvodech takového postupu.“.
93. Na konci nadpisu § 306 se doplňují slova „a výkon“.
94. V § 306 odst. 2 se na konci textu věty první doplňují slova „, a ve zbývajících částech rozhodne o neuznání takového rozhodnutí“.
95. V § 307 se na konci textu věty první doplňují slova „, pokud to tento členský stát požaduje“.
96. V § 309 odst. 1 se za slovo „zpětvzetí“ vkládají slova „rozhodnutí a“.
97. V § 311 odst. 1 větě první se za slova „nebo ochranného opatření,“ vkládají slova „které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence,“ a slova „věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření“ se nahrazují slovy „příslušnému zařízení“.
98. V § 315 odst. 1 písm. c) se slovo „souhlasí“ nahrazuje slovy „vyslovil souhlas“.

99. V § 319 odst. 1 se věta poslední nahrazuje větou „Tuto osobu předá Policie České republiky příslušným orgánům tohoto členského státu na jeho území; nachází-li se ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, předají ji orgány Vězeňské služby.“.
100. V § 320 se slova „vůči níž rozhodnutí směřuje“ nahrazují slovy „která má být nebo byla tomuto státu předána“ a slova „soud obdobně“ se nahrazují slovy „se přiměřeně“.
101. Na konci § 320 se doplňuje věta „Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.“.
102. V § 324 odst. 1 písm. l) se slova „závislosti na návykových látkách“ zrušují.
103. V § 327 odst. 5 se věta první nahrazuje větou „Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu.“.
104. V § 339 odst. 2 se písmeno a) zrušuje.
Dosavadní písmena b) až e) se označují jako písmena a) až d).
105. V § 347 odst. 1 písm. b) se slovo „skutek“ nahrazuje slovy „by skutek“ a slovo „nenaplnuje“ se nahrazuje slovem „nenaplnoval“.
106. V § 347 odst. 1 se na konci písmene e) doplňuje slovo „nebo“.
107. V § 347 odst. 1 se na konci písmene f) slovo „, nebo“ nahrazuje tečkou a písmeno g) se zrušuje.
108. V § 360 odst. 1 se slova „a odst. 6 až 9“ nahrazují slovy „, § 48 odst. 6 až 9 a § 48a“.
109. V § 374 se na konci odstavce 2 doplňuje věta „Ustanovení § 45 odst. 1 se užije přiměřeně.“.

110. V § 378 se za odstavce 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Na důkaz získaný na základě evropského vyšetřovacího příkazu a na doručení provedené na základě evropského vyšetřovacího příkazu se ustanovení § 42 odst. 2 a § 43 odst. 2 užití přiměřeně.“.

Dosavadní odstavce 2 a 3 se označují jako odstavce 3 a 4.

111. V § 394 odst. 2 větě poslední se číslo „3“ nahrazuje číslem „4“.

Čl. II

Přechodná ustanovení

1. Příslušnost soudu k provedení úkonu v rámci mezinárodní justiční spolupráce, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, která byla určena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle zákona č. 104/2013 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
2. Zástupce národního člena Eurojustu a asistent národního člena Eurojustu jmenovaní do funkce přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se považují za zástupce a asistenta jmenované podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV. Jejich funkční období může být jednou opakováno, i když byli přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona již jmenováni opakovaně.
3. Prohlásila-li osoba, o jejíž vydání nebo předání jde, přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona před předsedou senátu za přítomnosti obhájce, že souhlasí se svým vydáním do cizího státu nebo se svým předáním do jiného členského státu, vydání této osoby do cizího státu nebo její předání do jiného členského státu se provede podle zákona č. 104/2013 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Čl. III

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem šestého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 1, 2, 10 až 24 a čl. II bodu 2, která nabývají účinnosti prvním dnem prvního kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Obecná část

Hodnocení dopadů regulace (RIA)

Hodnocení dopadů regulace nebylo u tohoto návrhu zákona prováděno v souladu s Plánem legislativních prací vlády na rok 2019.

Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy v jejím celku a zhodnocení platného právního stavu

Předložený návrh zákona, kterým se mění zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů, (dále také jen „ZMJS“), reaguje na

1. přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV (dále také jen „nařízení o Eurojustu“), a
2. požadavky na sjednocení postupu v rámci mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních a odstranění nedostatků zjištěných v rámci vyhodnocení dosavadní aplikace právní úpravy obsažené v zákoně o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

Ad. 1

Evropská jednotka pro soudní spolupráci (Eurojust) byla zřízena rozhodnutím Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti. Tímto rozhodnutím byla zřízena instituce Unie s právní subjektivitou, která měla podporovat a zdokonalovat koordinaci a spolupráci příslušných justičních orgánů členských států, zejména v souvislosti se závažnou organizovanou trestnou činností. Právní rámec Eurojustu byl následně změněn rozhodnutími Rady 2003/659/SVV a 2009/426/SVV. Po více než patnáctiletém fungování této agentury se s cílem využít veškerý její potenciál a rozšířit její působnost přistoupilo k přijetí komplexní úpravy, a to, vzhledem k čl. 85 Smlouvy o fungování Evropské unie, v podobě nařízení. Uvedené rozhodnutí Rady 2002/187/SVV tak s účinností od 12. prosince 2019 nahradí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV.

Nařízení o Eurojustu přináší tyto hlavní změny:

- a) zavádí nový model řízení s cílem zlepšit operativní činnost agentury (dochází k posílení operativní pravomoci národních členů),
- b) vymezuje postavení a pravomoci národních členů, včetně úpravy jejich funkčních období,
- c) modernizuje strukturu Eurojustu – komplexně upravuje jeho strukturu včetně složení a pravomoci kolegia, zřizuje výkonnou radu s řídicími funkcemi, která má kolegiu pomáhat a umožnit tak efektivnější rozhodování o neoperativních a strategických záležitostech, upravuje funkci správního ředitele aj.,

- d) upravuje zastoupení Komise v kolegiu a výkonné radě,
- e) odlišuje operativní a řídicí funkce kolegia a národních členů,
- f) upravuje pravidla pro ochranu údajů v návaznosti na předpisy Evropské unie v oblasti ochrany osobních údajů,
- g) přináší nová ustanovení upravující roční a víceleté programování,
- h) zvyšuje transparentnost a demokratický dohled zapojením Evropského parlamentu a vnitrostátních parlamentů do mechanismu společného hodnocení činnosti Eurojustu.

Národní úprava, kterou bylo do našeho právního řádu implementováno rozhodnutí Rady o zřízení Eurojustu, je obsažena v hlavě II části druhé ZMJS. Jde o komplexní úpravu, která se dotýká mnohých oblastí, jež jsou nově explicitně upraveny v nařízení o Eurojustu; jde například o ustanovení týkající se

- a) funkčního období národního člena, jeho zástupce a asistentů, možnosti jejich opakovaného zvolení,
- b) pravomoci národního člena,
- c) působnosti národního koordinačního systému Eurojustu,
- d) spolupráce Eurojustu s jinými orgány a institucemi,
- e) vzájemné výměny informací, či
- f) ochrany osobních údajů.

Úprava obsažená v nařízení o Eurojustu je pro Českou republiku přímo použitelná a má tak přednost před vnitrostátními právními předpisy, a proto je obdobná úprava v rámci našeho právního řádu duplicitní a nadbytečná. Z tohoto důvodu je potřebné provést v rámci adaptace tohoto nařízení do národního právního řádu legislativně technické změny a tato ustanovení, která jsou obsažena již přímo v nařízení, ze zákona vypustit.

Nařízení o Eurojustu v článku 8 umožňuje, aby národní právní úprava svěřila národnímu členovi další pravomoci k výkonu jeho funkce. Navrhuje se proto novelizovat § 29 ZMJS, který obsahuje výčet těchto pravomocí, tak, aby rozsah pravomocí, kterými disponuje národní člen již dnes, se do budoucna neměnil.

Ad. 2

Právní úprava mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních byla s účinností od 1. ledna 2014 vyčleněna do samostatného zákona. Od nabytí účinnosti zákona č. 104/2013 Sb. tak uplynulo již více než 5 let, a po této době bylo již možné vyhodnotit funkčnost nastaveného systému a identifikovat jeho případné nedostatky. Za tímto účelem byla vytvořena na Ministerstvu spravedlnosti pracovní skupina složená ze soudců, státních zástupců a zaměstnanců příslušných odborů Ministerstva spravedlnosti.

Na základě činnosti této pracovní skupiny bylo identifikováno několik okruhů problémů. Většina navržených změn, kterými se na zjištěné problémy reaguje, je přitom pouze spíše dílčí povahy, kdy se navrhuje některé postupy v rámci mezinárodní spolupráce upravit tak, aby více vyhovovaly potřebám praxe, či se přistupuje ke zpřesnění některých ustanovení tak, aby byl jejich výklad jednoznačný. Tyto změny se týkají zejména úpravy přijímání

a poskytování ujištění o vzájemnosti, hrazení nákladů spojených s neúspěšným předáním osoby, způsobu hrazení nákladů mezinárodní justiční spolupráce, zpřesnění povinnosti opatřit či předložit překlad písemností včetně výjimek z této povinnosti, realizace převzetí osob z cizího státu nebo z jiného členského státu nebo předání takové osoby do jiného členského státu aj.

Kromě těchto dílčích změn předkládaná novela přináší i změny komplexnějšího charakteru, a to v oblasti

1. stanovení příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení,
2. zjednodušeného předání a vydání.

1. stanovení příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení

Pod č. 201/2016 Sb. byl vyhlášen plenární nález Ústavního soudu ze dne 19. dubna 2016 sp. zn. Pl. ÚS 4/14 ve věci návrhu na zrušení § 15 odst. 3 věty druhé a odst. 5 vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů. Návrh skupiny 27 poslanců Poslanecké sněmovny byl Ústavním soudem zamítnut.

Předmětem posuzování Ústavního soudu byla napadená ustanovení jednacího řádu státního zastupitelství, která řeší otázku příslušnosti státního zástupce. Ústavní soud se těmito ustanoveními zabýval i z hlediska jejich propojenosti s právní úpravou příslušnosti soudu, zejména s právní úpravou obsaženou v § 26 trestního řádu. V této souvislosti Ústavní soud v nálezu poskytl ústavně konformní výklad tohoto ustanovení a vymezil kritéria pro určení místní příslušnosti okresního soudu příslušného k úkonům v přípravném řízení. Aplikační praxe po vyhlášení citovaného plenárního nálezu, tj. od 22. 6. 2016, postupuje v souladu s tímto nálezem, tj. místní příslušnost soudu je určována podle obecných zákonných pravidel pro místní příslušnost soudu.

Uvedená kritéria vymezená v citovaném nálezu Ústavního soudu však nejsou vyhovující v oblasti mezinárodní justiční spolupráce. V případě, že je požadována justiční spolupráce po České republice, v České republice trestní řízení neběží, proto jsou kritéria uvedená v § 18 trestního řádu pro určení příslušnosti soudu k provedení úkonu, je-li žádána spolupráce ve fázi, kdy v cizím státě běží přípravné řízení, nevhodná, neboť jsou koncipována zejména na případy, kdy je trestný čin spáchán v České republice. V úvahu tak přichází zejména určení příslušnosti soudu podle zbytkového kritéria – tj. podle toho, kde trestný čin vyšel najevo. V případě justiční spolupráce by to bylo určeno podle sídla justičního orgánu, kterému došla žádost o právní pomoc nebo evropský vyšetřovací příkaz. Takto určená příslušnost soudu se však nejeví být praktická, protože žádosti nebo rozhodnutí jsou cizím státem v řadě případů zasílány justičním orgánům v Praze, které je pak přeposílají příslušným justičním orgánům. Ve velké většině případů by tak byl jako příslušný k provedení úkonu určen soud značně vzdálený od místa, kde má být proveden požadovaný úkon justiční spolupráce a kde sídlí justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti o právní pomoc nebo k zajištění výkonu evropského vyšetřovacího příkazu. Vzhledem k tomu se navrhuje pro účely mezinárodní justiční spolupráce nastavit příslušnost soudu k provádění úkonů pro účely justiční spolupráce, je-li v cizím státě vedeno přípravné řízení, odchylně.

Do části třetí hlavy I upravující právní pomoc se proto navrhuje doplnit zvláštní ustanovení stanovící odchylně pravidla pro určení místní příslušnosti soudu příslušného k provedení úkonu pro účely vyřízení žádosti o právní pomoc cizozemského orgánu nebo zajištění výkonu evropského vyšetřovacího příkazu ve fázi, kdy je vedeno v cizím státě přípravné řízení.

2. zjednodušené předání a vydání

Zjednodušené vydání a zjednodušené předání (na základě evropského zatýkacího rozkazu) jsou upraveny obdobně. Zejména zkušenosti s aplikací ustanovení o zjednodušeném předání, které je v praxi nepoměrně častější než zjednodušené vydání, ukazují, že stávající právní úprava je v jednotlivých krajích České republiky uplatňována velmi rozdílně. Zatímco v některých krajích je návrh státního zástupce ve zjednodušeném předání (§ 208 odst. 2 ZMJS) podáván skutečně až po skončení předběžného šetření (včetně výsledku osoby, o jejíž předání jde, státním zástupcem podle § 203 odst. 7 ZMJS) a v písemné formě, v jiných krajích se začaly objevovat zvláštní formy „zkráceného“ zjednodušeného předání zejména v případě, kdy osoba, o jejíž předání jde, udělila souhlas s předáním již v průběhu vazebního zasedání konaného o návrhu na její vzetí do předběžné vazby. V takovém případě státní zástupce v průběhu tohoto vazebního zasedání navrhne ústně do protokolu přímo vzetí do předávací vazby nebo vzetí nejprve do předběžné vazby a po vzdání se práva stížnosti přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací.

Pokud vůči rozhodnutí o vzetí do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací dojde ke vzdání se práva stížnosti, je předání osoby realizováno, aniž by bylo možné následně přezkoumat, jakými právními úvahami, zejména pokud jde o tzv. neprolomitelné důvody pro nepředání, se státní zástupce (který podal návrh ústně do protokolu) nebo také soud (který vyhotovil zjednodušené usnesení bez odůvodnění) řídil, resp. proč bylo konstatováno, že v daném případě nebyly shledány žádné překážky pro předání.

Z tohoto důvodu je nutné přistoupit ke sjednocení této roztříštěné praxe a k eliminaci rozhodnutí, která jsou v konečném důsledku nepřezkoumatelná.

Identifikované nedostatky nelze odstranit jinak, než novelizací příslušných částí zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky, mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, s předpisy Evropské unie, judikaturou soudních orgánů Evropské unie a obecnými právními zásadami práva Evropské unie a judikaturou ESLP

Návrh zákona se v obecné rovině dotýká čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví) a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (zásada přiměřenosti zásahu do základních práv a svobod), přičemž není s uvedenými zásadami v rozporu.

Dále se návrh dotýká čl. 8 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod, který stanoví maximální přípustnou délku zadržení a zatčení. V rámci mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních nezřídka vyvstane požadavek na převoz osoby, která se nachází na území cizího státu, do České republiky. I v těchto případech je potřebné dbát na dodržení lhůty upravující maximální přípustnou délku pro omezení osobní svobody dané osoby; jelikož tyto lhůty ZMJS samostatně neupravuje, je nutné subsidiárně použít příslušná ustanovení jiných právních předpisů.

Vnitrostátní právní úprava stanoví, že je-li osoba zatčena (§ 69 trestního řádu), maximální přípustná délka omezení její osobní svobody je 24 hodin, a v případě že byla zadržena (§ 76a trestního řádu), je tato délka stanovena na 48 hodin. Po marném uplynutí této lhůty musí být osoba, jež byla omezena na osobní svobodě, propuštěna. Tyto lhůty jsou upraveny specificky v návaznosti na geografické, infrastrukturní a další podmínky České republiky, kdy

jsou příslušné orgány činné v trestním řízení v tomto relativně krátkém časovém úseku schopny dotčenou osobu dopravit k soudeci rozhodujícímu o vazbě z jakéhokoli místa České republiky, a to i vzhledem ke skutečnosti, že případný odpor této osoby mohou překonat použitím veškerých donucovacích prostředků, které jim zákon svěřuje.

Tato právní úprava ovšem nikterak nepočítá s tím, že je potřebné zabezpečit dopravu osoby na území České republiky z cizího státu, přičemž transport osoby, jejíž fyzická přítomnost je pro trestní řízení, které je vedeno v České republice, nezbytná, může probíhat ze kterékoli země světa. Přeprava v rámci letecké dopravy včetně přestupů může trvat řádově hodiny, přičemž v případě nepříznivých klimatických či jiných okolností (*vis maior*) se délka cesty může prodloužit až na desítky hodin. Přitom příslušníci Policie České republiky, kteří zabezpečují eskortu, na území cizího státu nemohou vůči přepravované osobě plně uplatnit donucovací prostředky, které by jinak na území České republiky mohli použít.

Jelikož ZMJS nestanoví speciální okamžik počátku běhu lhůty pro zadržení nebo zatčení v případě, že je potřebné osobu přepravit ze zahraničí, praxe tuto chybějící úpravu vesměs vyřešila tak, že za počátek běhu této lhůty je označován okamžik „dopravení“ osoby na území České republiky, jelikož až zde je plně v jurisdikci orgánů České republiky. Vzhledem k uvedenému se jeví být žádoucí počátek běhu lhůty explicitně vymezit v zákonné úpravě.

Na druhé straně je však potřebné dbát ochrany práv a právem chráněných zájmů přepravované osoby tak, aby nedocházelo k neodůvodněně dlouhým transportům či jiným průtahům v průběhu cesty ze strany orgánů České republiky. Jeví se tedy jako důležité pro účely mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních stanovit chybějící stanovení „průvozní“ lhůty, ve které bude mít Policie České republiky povinnost osobu z cizího státu do České republiky dopravit. Inspiraci lze v tomto směru nalézt v zákoně o pobytu cizinců, který rovněž počítá se situací, kdy nebude možné uskutečnit předání cizince do 48 hodin a v případě letecké přepravy ve lhůtě do 72 hodin. Stanovením lhůty pro převoz osoby ze zahraničí, během níž bude převážena osoba v režimu kvazi zadržení či zatčení, se jednak posílí právní jistota převážené osoby a zároveň budou v maximální možné míře šetřena její ústavně zaručená práva.

Českou republiku vážou v oblasti mezinárodní justiční spolupráce v trestních věcech následující multilaterální mezinárodní smlouvy:

- Úmluva o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany, vyhl. pod č. 123/1980 Sb.,
- Evropská úmluva o vydávání, vyhl. pod č. 549/1992 Sb.,
- Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání, vyhl. pod č. 29/1997 Sb.,
- Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání, vyhl. pod č. 30/1997 Sb.,
- Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních, vyhl. pod č. 550/1992 Sb.,
- Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních, vyhl. pod č. 31/1997 Sb.,
- Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních, vyhl. pod č. 48/2006 Sb. m. s.,
- Evropská úmluva o předávání trestního řízení, vyhl. pod č. 551/1992 Sb., ve znění sdělení Ministerstva zahraničních věcí vyhl. pod č. 147/1993 Sb.,

- Úmluva o předávání odsouzených osob, vyhl. pod č. 553/1992 Sb.,
- Dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob, vyhl. pod č. 26/2003 Sb. m. s.,
- Úmluva o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vyhl. pod č. 55/2006 Sb. m. s.,
- Protokol k Úmluvě o vzájemné pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vyhl. pod č. 56/2006 Sb. m. s.,
- Úmluva Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, vyhl. pod č. 75/2013 Sb. m. s. a její dodatkové protokoly.

Pokud jde o bilaterální smlouvy, má Česká republika dvoustranné smlouvy v různých oblastech justiční spolupráce v trestních věcech například s Albánií, Alžírskem, Běloruskem, Bulharskem, Chorvatskem, Itálií, Kanadou, Kubou, Maďarskem, Moldávií, Mongolskem, Afghánistánem, Rakouskem, Rumunskem, Slovenskem, Slovinskem, Německem, Spojenými státy americkými, Sýrií, Uzbekistánem, Thajskem nebo Tuniskem.

Navrhovaná úprava je v souladu s principy obsaženými v těchto mezinárodních úmluvách.

Navrhovaná právní úprava je rovněž v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jejích dodatkových protokolů, neboť nic nemění na zásadách, které se uplatňují v oblasti justiční spolupráce a trestního řízení již podle stávající právní úpravy.

Právními akty Evropské unie, které vážou v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních Českou republiku, jsou:

- rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení,
- rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie,
- rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti,
- rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti,
- rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty,
- rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii,
- rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti,

- rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut,
- rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii,
- rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech,
- nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1673 ze dne 23. října 2018 o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní peněz,
- rozhodnutí Rady ze dne 25. září 2008 o uzavření Úmluvy Organizace spojených národů proti korupci jménem Evropského společenství,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV,
- nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.

Navrhovaná právní úprava je v souladu s těmito právními akty Evropské unie; úroveň dosažená již provedenou implementací nebo adaptací se předloženým návrhem zákona nesnižuje, protože její změny jsou zaměřeny na zefektivnění stávající právní úpravy a reagují na potřeby praxe, která se postupně na základě implementačních (adaptačních) ustanovení vyvinula. Navrhovaná právní úprava rovněž napomáhá plnému promítnutí požadavků vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV, které se použije od 12. prosince 2019.

Předpokládaný hospodářský a finanční dosah navrhované právní úpravy na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Jde-li o úpravu příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení (návrh nového § 48a), bylo na základě vyhodnocení aplikační praxe zjištěno, že počty případů, které by byly změnou příslušnosti soudu dotčené, lze odhadovat na několik desítek případů ročně, proto se nepředpokládá, že by bylo nezbytné personálně příslušné soudy posilovat. Navíc se předmětnou úpravou příslušnosti docílí toho, aby úkony povolovaly soudy příslušné primárně

podle místa, kde má být proveden požadovaný úkon justiční spolupráce, což v konečném důsledku může snížit náklady na provedení daného úkonu, které ve většině případů nese Česká republika.

S ohledem na charakter navrhovaných změn se dále nepředpokládají žádné zvýšené výdaje ze státního rozpočtu nebo jiného veřejného rozpočtu.

Zhodnocení dopadů navrhovaného řešení na podnikatelské prostředí, ve vztahu k sociálním dopadům, včetně dopadů na specifické skupiny obyvatel, sociálně slabé, zdravotně postižené a národnostní menšiny a dopady na životní prostředí

Navržená právní úprava není spojena s dopady na podnikatelské prostředí v České republice. Návrh dále nebude mít žádné sociální dopady, a to ani na specifické skupiny obyvatel (sociálně slabé, osoby se zdravotním postižením a národnostní menšiny), ani dopady na životní prostředí.

Zhodnocení současného stavu a dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů

Navrhovaná právní úprava není v rozporu a nestanoví odchylky ve vztahu k zákazu diskriminace, nezavádí žádné rozdíly na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Navrhovaná právní úprava není v rozporu se zákonem č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon).

Navrhovaná právní úprava nemá bezprostřední, ani sekundární dopady na rovnost mužů a žen a nevede k diskriminaci jednoho z pohlaví, neboť nijak nerozlišuje, ani nezvýhodňuje jedno z pohlaví a nestanoví pro ně odlišné podmínky.

Předložený návrh se specificky nedotýká práva na soukromí a ochrany osobních údajů a v této oblasti stávající úpravu nikterak nemění, tudíž se dopady na problematiku ochrany soukromí a osobních údajů nepředpokládají. Navrhovaná právní úprava je v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, a též nijak neodporuje předpisům Evropské unie upravujícím předávání informací mezi orgány členských států, ani předpisům Evropské unie upravujícím zpracování, shromažďování či využívání osobních údajů.

Zhodnocení korupčních rizik

Předkládaný návrh zákona oproti dosavadní právní úpravě korupčního rizika nijak nezvyšuje a ani s ním nejsou spojena nová korupční rizika.

Zhodnocení dopadů na bezpečnost nebo obranu státu

Navrhovaná úprava nemá vliv na bezpečnost ani obranu státu.

Zvláštní část

K čl. I [změna zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních]

K bodům 1 a 2 (poznámka pod čarou č. 1)

Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti ke dni 12. prosince 2019 pozbyde platnosti. Nahrazuje je nařízení o Eurojustu ze dne 14. listopadu 2018, které se použije ode dne 12. prosince 2019.

Z tohoto důvodu je nutné odkaz v poznámce pod čarou aktualizovat.

K bodům 3 a 4 (§ 4 odst. 3 a 4)

Ze zkušeností s aplikací tohoto ustanovení vyplývá, že Ministerstvo zahraničních věcí často k otázce, zda má být poskytnuto nebo přijato ujištění o vzájemnosti, nebo zda má být udělen souhlas s doručováním písemností na území České republiky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, zaujímá pouze obecné stanovisko a samotné rozhodnutí ponechává na ministru spravedlnosti; tj. fakticky k žádné dohodě nedochází. Navrhuje se proto podmínit přijetí nebo poskytnutí ujištění o vzájemnosti ministrem spravedlnosti a udělení souhlasu ministra spravedlnosti s doručováním písemností nikoli dohodou, ale pouze vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí.

K bodu 5 (§ 10 odst. 4)

S ohledem na praktické zkušenosti se navrhuje rozšířit možnost proplatit cizímu státu náklady spojené s předáním osoby do České republiky i na případy, kdy se předání nepodaří dokončit z důvodů, které nejsou na straně předávajícího cizího státu, např. proto, že předávaná osoba, doprovázená eskortou daného cizího státu, je při mezipřistání v jiném členském státě Evropské unie zadržena na základě evropského zatýkacího rozkazu.

K bodům 6, 7, 26 a 33 (§ 11 odst. 2 a 3, § 46 a § 55)

Stávající právní úprava svěřuje oprávnění uplatňovat náhradu vzniklých nákladů mezinárodní justiční spolupráce po cizím státě (§ 11 odst. 2), nahradit vzniklé náklady mezinárodní justiční spolupráce cizímu státu (§ 11 odst. 3) a dohodnout se s cizím státem na náhradě nákladů právní pomoci, které mají teprve vzniknout (§ 46 a § 55), Ministerstvu spravedlnosti jakožto správci příslušné kapitoly státního rozpočtu. Tento systém se však v praxi ukázal jako nefunkční. Je-li Česká republika dožádaným státem, jsou náklady mezinárodní justiční spolupráce primárně hrazeny z rozpočtu příslušného justičního orgánu, který vyřizuje žádost o mezinárodní justiční spolupráci, a pokud není účetní jednotkou (podle § 6 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, jsou v soustavě státního zastupitelství účetními jednotkami pouze Nejvyšší státní zastupitelství, vrchní státní zastupitelství a krajská státní zastupitelství), z rozpočtu účetní jednotky, pod kterou spadá (nejsou-li např. hrazeny z rozpočtu policejního orgánu, který byl pověřen provedením úkonu právní pomoci). Rozpočet justičního orgánu, resp. účetní jednotky, může být případně Ministerstvem spravedlnosti navýšen. Tomuto justičnímu orgánu, resp. této účetní jednotce, by pak mělo příslušet i uplatnění náhrady vzniklých nákladů vůči cizímu státu (§ 11 odst. 2)

a případné jednání o budoucí úhradě nákladů právní pomoci (§ 55), neboť disponuje potřebnými informacemi k takovému jednání.

Stejný postup se navrhuje v případě, kdy je dožadujícím státem Česká republika a cizí stát uplatňuje náhradu vzniklých nákladů mezinárodní justiční spolupráce. I v těchto případech by měl hradit náklady justiční orgán, který podal žádost o mezinárodní justiční spolupráci, a pokud by nebyl účetní jednotkou, úhradu zajistí účetní jednotka, pod kterou spadá. Rozpočet tohoto justičního orgánu, resp. této účetní jednotky, může být případně Ministerstvem spravedlnosti navýšen; tomuto justičnímu orgánu, resp. této účetní jednotce, bude příslušet i případné jednání o budoucí úhradě nákladů právní pomoci (§ 46).

K bodům 8, 9 a 31 (§ 12 odst. 3 a 4 a § 52 odst. 2)

Úpravu ve stávajícím § 12 odst. 3 se navrhuje zpřesnit dvojím způsobem. První zpřesnění spočívá ve vymezení případů, kdy cizí stát není povinen poskytnout překlad žádosti cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy a kdy jej musí zajistit orgán České republiky. Druhé zpřesnění představuje výslovná úprava postupu pro případ, kdy cizí stát přes výzvu orgánu České republiky, obsahující lhůtu k poskytnutí překladu a upozornění na následky nedodržení této výzvy, překlad neposkytne a orgán České republiky není povinen překlad zajistit. V tomto případě orgán České republiky žádost odmítne – neformálně, opatřením. Současně se navrhuje rozdělit text do dvou odstavců z důvodu přehlednosti tak, aby odstavec 3 řešil vyžádání překladu od cizího státu a odstavec 4 opatření překladu orgánem České republiky.

Pokud jde o výjimky z povinnosti cizího státu opatřit dožádání překladem, nevztahují se na zaručení vzájemnosti postupy podle § 4, ale vzájemnost bude vyplývat z faktické spolupráce dotčených ústředních a justičních orgánů.

V návaznosti na tyto změny je potřebné doplnit také znění § 52 odst. 2, který řeší jazykový režim písemnosti doručované adresátovi v České republice tak, aby toto ustanovení reflektovalo možnost zaručení vzájemnosti, pokud jde o nevyžadování překladů. Jak § 12, tak § 52 odst. 2 řeší otázku, který z dotčených států ponese náklady na překlad, a způsob řešení této otázky (mezinárodní smlouva, vzájemnost) by měl být jednotný.

K bodům 10 až 24 [§ 15 odst. 1, poznámka pod čarou č. 2, § 21 odst. 3 a 4, § 22 odst. 2 a 3, nadpis § 25, § 25 odst. 1 až 3, § 26 až § 28, § 29 odst. 1 a 2, § 30 až § 32 a § 34 odst. 1 a 3]

Změny navrhované v části druhé hlavy II jsou promítnutím nové úpravy, jež přináší nařízení o Eurojustu, kterým se zároveň ruší rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti. V souladu s čl. 81 odst. 1 nařízení o Eurojustu s účinností od 12. prosince 2019 dojde tedy k nahrazení stávajícího právního základu Eurojustu na úrovni Evropské unie mezi členskými státy, které jsou tímto nařízením vázány, resp. ke zrušení tohoto právního základu. V části druhé hlavy II je proto třeba jednak reflektovat změny, které přináší nové nařízení, a jednak skutečnost, že toto nařízení je (na rozdíl od stávajících rozhodnutí) přímo použitelným předpisem, což znamená, že některé otázky, které jsou nyní v části druhé hlavy II upraveny, nebude třeba již v zákonné formě upravovat.

Navržené nové znění § 15 odst. 1 (včetně poznámky pod čarou č. 2) je reakcí na nahrazení Evropské jednotky pro justiční spolupráci zřízené výše uvedeným rozhodnutím Rady Agenturou Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech, která je

v souladu s čl. 1 odst. 1 nařízení o Eurojustu počínaje 12. prosincem 2019 jejím právním nástupcem.

Ustanovení § 21 odst. 3 a § 22 odst. 2 (větu třetí) se navrhuje zrušit bez náhrady, neboť otázky délky funkčního období upravuje výslovně nařízení o Eurojustu v čl. 7 odst. 5 a čl. 11 odst. 5, přičemž se navrhuje upravit v § 22 odst. 3 větu třetí, že délka funkčního období asistenta národního člena by měla odpovídat délce funkčního období národního člena, přičemž se ponechává možnost jednou funkční období opakovat.

Dále nařízení o Eurojustu již nestanoví informační povinnost vůči Radě Evropské unie ohledně odvolání národního člena z funkce před skončením stanoveného funkčního období ze strany ministra spravedlnosti, čímž ustanovení § 21 odst. 4 ztrácí právní základ, a proto se navrhuje jeho zrušení bez náhrady.

Navržené změny § 25, § 27 odst. 1 písm. a) a b) a § 34 odst. 1 a 3 reagují na změnu terminologie, kterou zavádí nařízení o Eurojustu. Čl. 20 tohoto nařízení nově označuje národní korespondenty jako národní zpravodaje.

Ustanovení § 26 se navrhuje zrušit bez náhrady, neboť nařízení o Eurojustu oproti úpravě obsažené v rozhodnutí Rady již se společným kontrolním orgánem Eurojustu nepočítá, čímž toto ustanovení ztrácí právní základ.

V § 27 se navrhuje zrušit odstavce 2 až 4 bez náhrady, jelikož je tato úprava obsažena v přímo použitelném čl. 20 odst. 5 až 8 nařízení o Eurojustu. Z důvodu duplicity právní úpravy ve vztahu k přímo použitelnému nařízení o Eurojustu se dále navrhuje bez náhrady zrušit § 28 [úprava je obsažena zejména v čl. 7 odst. 8, čl. 8 odst. 1 písm. b), čl. 19 a čl. 21 odst. 1 až 3 nařízení o Eurojustu], § 30 [informační povinnost je upravena přímo v čl. 21 nařízení o Eurojustu], § 31 [na otázky v něm uvedené se uplatní čl. 4 nařízení o Eurojustu] a § 32 [příslušné otázky řeší zejména čl. 26 a čl. 31 nařízení o Eurojustu].

Nařízení o Eurojustu dále v čl. 8 odst. 1 svěřuje národnímu členovi určité pravomoci, přičemž v odst. 2 je stanoveno, že aniž by byl dotčen odstavec 1, mohou členské státy udělit národním členům další pravomoci v souladu se svým vnitrostátním právem. Kromě pravomocí, které národnímu členovi vyplývají přímo z nařízení o Eurojustu se proto navrhuje v § 29 odst. 1 upravit výčet pravomocí, které má národní člen nad rámec pravomocí uvedených v nařízení za účelem efektivního výkonu své funkce. Z původního výčtu oprávnění ve stávajícím § 29 odst. 1 se vypouští písmeno g) [nově je stanoveno v čl. 3 odst. 5 nařízení o Eurojustu], písmeno h) [nově je součástí oprávnění podle čl. 8 odst. 1 písm. a) nařízení o Eurojustu] a písmeno j) [nově je stanoveno v čl. 8 odst. 1 písm. d) nařízení o Eurojustu], přičemž se výslovně doplňuje do písmene b) pravomoc žádat o vydání opisu z evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů [toto oprávnění s účinností od 1. 10. 2016 vyplývá národnímu členu z § 16j odst. 1 písm. c) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů]. Výčet oprávnění národního člena tak bude nově provádět čl. 8 odst. 2 a čl. 9 nařízení o Eurojustu.

Navrhovaná formulace § 29 odst. 2 vychází z čl. 8 odst. 5 a 6 nařízení o Eurojustu, přičemž oproti stávající úpravě se nejeví být vhodným umožnit národnímu členovi, aby nahrazoval, byť ve výjimečných případech, výkon působnosti národních justičních orgánů, pokud jde o vyžádání právní pomoci. Postupy vyžádání právní pomoci v jiném členském státě Evropské unie se v mezidobí zformalizovaly (v důsledku přijetí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech) a právní pomoc se tak v jiném členském státě (s okrajovými výjimkami Irsko a Dánsko) již nevyžaduje na základě neformální žádosti o právní pomoc, ale na základě formálního rozhodnutí – evropského vyšetřovacího příkazu. Vydávání rozhodnutí národním

členem Eurojustu, který je státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství, namísto soudu, může vyvolávat pochybnosti z hlediska práva na zákonného soudce. Vydávání rozhodnutí místo věcně a místně příslušného státního zástupce znamená též zásadní výjimku z dozorových a dohledových pravomocí v rámci soustavy státního zastupitelství. Proto je v souladu s čl. 8 odst. 5 a 6 nařízení o Eurojustu navrhováno, aby národní člen Eurojustu byl nově pouze oprávněn navrhnout justičnímu orgánu, aby podal nebo vyřídil žádost o mezinárodní justiční spolupráci, tj. k podání, vyřízení či uznání; přičemž žádostí se rozumí jakýkoliv podnět k jakémukoli druhu mezinárodní justiční spolupráce, tady včetně evropského vyšetřovacího příkazu či evropského zatýkacího rozkazu.

K bodu 25 (§ 45)

Navrhovaná změna formulace § 45 sleduje dva cíle.

Prvním je doplnění povolení sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu mezi rozhodnutí, která lze vydat i v případě, že má být úkon proveden mimo území České republiky a jeho provedení nelze dosáhnout bez tohoto rozhodnutí. V praxi některé státy vydáním tohoto rozhodnutí podmiňují provedení sledování osob a věcí na základě žádosti o právní pomoc, přičemž vyhovění těmto žádostem brání stávající znění § 45, které toto rozhodnutí nezahrnuje.

Druhým cílem je stanovit rozdílné režimy pro úkony, k jejichž provedení je (podle vnitrostátní právní úpravy) potřebné vydat povolení, příkaz nebo usnesení, proti kterému není přípustná stížnost, anebo udělit souhlas, a pro úkony, o kterých je rozhodováno usnesením, proti kterému je přípustná stížnost.

U úkonů, o kterých je rozhodováno usnesením, proti němuž nelze podat stížnost, nebo je vydáváno povolení, souhlas či příkaz, nepředstavuje problém podmínka, dle které provedení úkonu v cizím státě nelze dosáhnout bez vydání rozhodnutí, neboť vydáním tohoto rozhodnutí nezískává dotčená osoba více práv oproti případu, kdy žádné rozhodnutí v souvislosti s podáním žádosti o právní pomoc vydáváno není. Naproti tomu u úkonů, o kterých je rozhodováno usnesením, proti kterému lze podat stížnost, se dotčená osoba v případě, že rozhodnutí v souvislosti s podáním žádosti o právní pomoc vydáno je, dostává do výhodnějšího postavení oproti případu, kdy vydáno není, neboť získává možnost podat proti usnesení stížnost, a tím „zpochybnit“ úkon, o kterém bylo rozhodnuto; to vše v závislosti na tom, zda dožádaný cizí stát vydání takového usnesení vyžaduje, nebo nikoli.

U úkonů, o kterých je rozhodováno usnesením, proti kterému lze podat stížnost, je proto na místě zavést povinnost vydat takové rozhodnutí i v případech, kdy má být úkon proveden na základě žádosti o právní pomoc mimo území České republiky vždy, tedy bez podmínky, zda takové rozhodnutí dožádaný stát vyžaduje nebo nikoli. Nově se takto bude rozhodovat i v případě žádosti o právní pomoc o zajištění majetku pro účely peněžitého trestu či trestu propadnutí majetku, na což se dosud § 45 nevztahoval (rovněž i ve vztahu k těmto žádostem podmiňují některé státy zajištění výkonu těchto rozhodnutí předchozím vydáním rozhodnutí).

Tímto postupem se zabezpečí, aby dotčená osoba nebyla krácena na svých právech oproti osobě, vůči které je prováděn úkon na území České republiky, a to jen z důvodu, že úkon má být proveden v cizině.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že do režimu navrhovaného v odstavci 2 spadá vedle zajištění nároku poškozeného zejména zajištění nástrojů a výnosů z trestné činnosti a náhradní hodnoty a že v případě takového zajištění by dotčená osoba měla mít možnost domáhat se plného přezkumu důvodů zajištění soudem především v České republice jakožto

dožadujícím státě; dožadovaný stát, který zajištění na základě žádosti justičního orgánu České republiky o právní pomoc realizuje, nevede trestní řízení a nemá k dispozici trestní spis, a tedy ani dostatek informací k tomu, aby plný přezkum důvodů zajištění soudem mohl zajistit. Do režimu podle odstavce 2 jsou nově zařazena také všechna rozhodnutí související se zajištěním majetku či věci (zrušení zajištění, omezení zajištění, povolení provedení úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem anebo jiný úkon se zajištěnou věcí nebo majetkem).

Aby v důsledku doručení rozhodnutí osobě, které má být v cizině zajištěna věc nebo majetek, nedošlo ke zmaření zajištění, bude nově stanoveno, že rozhodnutí bude dotčené osobě doručováno až po provedení zajištění dožadovým orgánem, nebo po případném nevyhovění žádosti o zajištění dožadovým orgánem.

Trestní řád v některých případech svěřuje pravomoc vydat příkaz či rozhodnout usnesením také policejnímu orgánu, nicméně vzhledem k tomu, že žádost o právní pomoc bude podávat justiční orgán, jeví se jako logické, aby akt, který bude k této žádosti připojen, učinil také tento justiční orgán.

K bodům 27 až 29 [§ 47 odst. 2 písm. h) až j)]

Navrhuje se doplnit výčet úkonů právní pomoci, jejichž provedení je podmíněno oboustrannou trestností, o přeshraniční sledování, neboť je-li na tuto podmínku podle § 47 odst. 2 písm. h) vázáno mj. provedení sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu, měla by se stejná podmínka uplatnit i k přeshraniční variantě tohoto úkonu.

K bodu 30 (§ 48a)

Navrhuje se stanovit jako zákonné kritérium pro určení příslušného okresního soudu působícího v přípravném řízení sídlo krajského soudu, u něhož působí krajské státní zastupitelství určené podle zákonných kritérií uvedených v § 48 odst. 5 zákona o mezinárodní justiční spolupráci (primárně podle místa, kde má být proveden požadovaný úkon justiční spolupráce; je-li příslušných více státních zastupitelství, podle toho, kterému z nich došla žádost nebo příkaz jako prvnímu); bude-li k vyřízení žádosti o právní pomoc příslušná pobočka krajského státního zastupitelství, příslušnost soudu se stanoví podle sídla krajského státního zastupitelství, pod které daná pobočka spadá, tj. např. v případě krajského státního zastupitelství České Budějovice pobočka Tábor bude příslušným k provedení úkonu potřebného pro účely vyřízení této žádosti okresní soud v Českých Budějovicích. Takto určená příslušnost soudu se přitom nemění ani v případě, že žádost nebo příkaz bude nakonec na základě postupů uvedených v § 48 odst. 6 vyřizovat jiné než krajské státní zastupitelství.

Specificky je zapotřebí stanovit příslušnost okresního soudu pro případ, že k vyřízení žádosti o právní pomoc nebo jiného typu justiční spolupráce je příslušné Krajské státní zastupitelství v Praze, Městské státní zastupitelství v Praze, Krajské státní zastupitelství v Plzni anebo Krajské státní zastupitelství v Brně.

Krajské státní zastupitelství v Praze sídlí mimo svůj obvod.

Sídlem Městského soudu v Praze, u něhož působí Městské státní zastupitelství v Praze, je Praha, a tudíž by byly příslušné všechny obvodní soudy v Praze, čímž by byla státnímu zastupitelství dána volba, k jakému z těchto soudů žádost o povolení úkonu podá.

Stejně tak sídlo Krajského státního zastupitelství v Plzni odpovídá sídlu Okresního soudu Plzeň-město, Plzeň-jih a Plzeň-sever a sídlo Krajského státního zastupitelství v Brně sídlu Okresního soudu Brno-město, Brno-venkov a Městského soudu v Brně.

Navrhuje se proto přímo zákonem určit pro tyto případy jeden příslušný okresní soud, přičemž při jeho stanovení je přihlédnuto k umístění jeho sídla, vybavenosti a velikosti a vychází se z vyjádření příslušných krajských soudů. Nepředpokládá se přitom, že by bylo nezbytné personálně uvedené soudy posilovat, neboť lze předpokládat, že se bude jednat nejvýše o desítky případů ročně.

Takto určená příslušnost samozřejmě nevylučuje přiměřené použití § 25 trestního řádu (odnětí a přikázání věci jinému soudu). Stejně tak není dotčena zvláštní příslušnost soudu k některým specifickým úkonům právní pomoci (část třetí, hlava I, díl 3). Na druhou stranu je zapotřebí vyloučit možnost změny příslušného soudu v návaznosti na odnětí a přikázání věci jinému státnímu zastupitelství či v návaznosti na postup podle § 48 odst. 6, tj. pro případy, kdy žádost o právní pomoc vyřizuje nebo se na jejím vyřízení podílí jiné než krajské státní zastupitelství. Jde-li o využití postupu podle § 48 odst. 9, není zapotřebí speciální úprava vylučující možnost změny příslušnosti, jelikož o provedení úkonů ve smyslu tohoto ustanovení je možné požádat okresní státní zastupitelství pouze ve výjimečných případech, jde-li zároveň o úkony jednoduché; tj. není možné tohoto postupu využít v případech, kdy se jedná o úkony, jejichž provedení povoluje soud, proto je irrelevantní v těchto případech řešit otázku příslušnosti soudu.

Stejné pravidlo se pak uplatní i pro případy vyřizování žádosti o právní pomoc podané mezinárodním trestním soudem. Výslovně je třeba to vyjádřit pouze u evropského vyšetřovacího příkazu, neboť v ostatních případech justiční spolupráce je odkazováno na přiměřené užití ustanovení o právní pomoci. Pokud jde o adaptační úpravu k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, je k rozhodování o stížnosti příslušný soud uvedený v § 146a trestního řádu.

K bodu 32 (§ 52 odst. 3)

Navrhuje se výslovně rozšířit možnost protokolárního doručení písemnosti justičním orgánem i na případy podle § 52 odst. 2 věty třetí, kdy písemnost není přeložena do češtiny a kdy je třeba adresáta poučit o možnosti odmítnout převzetí písemnosti a případně zaznamenat jeho prohlášení, že je ochoten písemnosti převzít, k čemuž je vhodné právě protokolární doručení.

K bodům 34, 35, 66 a 67 (§ 79 odst. 10 a § 193 odst. 10)

S ohledem na praktické zkušenosti se navrhuje výslovně stanovit, že na změnu právního titulu pro vydání osoby nebo změnu rozhodných skutečností musí soud reagovat podáním nové žádosti o vyžádání z ciziny podle § 79 odst. 1 neprodleně a že původní žádost o vyžádání z ciziny podle § 79 odst. 1 musí odvolat současně s podáním nové. V návaznosti na to se též navrhuje, aby státní zástupce byl povinen podat příslušný návrh rovněž neprodleně a nikoli pouze bez zbytečného odkladu (zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních rozlišuje v délce doby označené jako „neprodleně“ a označené jako „bez zbytečného odkladu“, přičemž „neprodleně“ se považuje za úsek kratší; v tomto duchu jsou např. upraveny také navazující interní akty pro státní zástupce).

Dále se navrhuje výslovně stanovit, že důvodem pro odvolání žádosti o vyžádání z ciziny podle § 79 odst. 1 podané na základě příkazu k zadržení je též skutečnost, že osobě, o jejíž vyžádání jde, bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. V důsledku tohoto doručení se tato osoba stala osobou obviněnou a žádost o její vyžádání z ciziny podle § 79 odst. 1 se nemůže nadále opírat o příkaz k zadržení, ale o příkaz k zatčení. Stejně tak v případě

vyžádání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody nelze žádost o jeho vyžádání z ciziny podle § 79 odst. 1 opírat o příkaz k zatčení, nýbrž o příkaz k dodání odsouzeného do výkonu trestu.

Obdobně se tato právní úprava promítá také do § 193 odst. 10, který je ekvivalentem této právní úpravy pro styk s orgány členských států Evropské unie.

K bodu 36 (§ 83 odst. 2)

V souladu s obecnou částí důvodové zprávy se v zájmu odstranění nejednotnosti postupu a doplnění chybějící úpravy navrhuje určit počátek běhu vnitrostátní lhůty pro zadržení nebo zatčení, a to v závislosti na způsobu dopravy, která je při převozu osoby do České republiky využita. Bude-li osoba přepravovaná vodní nebo pozemní dopravou ze zahraničí, začne příslušná lhůta plynout od okamžiku překročení státních hranic České republiky. Druhý způsob, jakým je možné osobu ze zahraničí přepravit na území České republiky, je prostřednictvím letecké dopravy. V tomto případě se bude lhůta počítat od přistání letadla na území České republiky. O všech těchto skutečnostech je potřebné učinit záznam, aby byl počátek běhu lhůty jednoznačně určitelný.

Dále se navrhuje zakotvit „průvozní lhůtu“ v maximální délce 48 hodin pro účely dopravení dotčené osoby ze zahraničí do České republiky. Tato lhůta bude plynout od okamžiku převzetí osoby orgány České republiky od orgánů cizího státu až do jednoho z okamžiků uvedených výše (v závislosti na způsobu využití dopravy). Jde sice o zcela novou lhůtu, která se nebude započítávat do vnitrostátní lhůty pro dodání obviněného soudu nebo pro podání návrhu na vzetí osoby do vazby, neboť osoba je v jiném režimu, než v režimu klasického zadržení či zatčení, nicméně bude dána povinnost započítat dobu strávenou převozem osoby do České republiky [§ 83 odst. (nově) 3] do lhůt uvedených v § 72 trestního řádu a doby uvedené v § 72a trestního řádu. Tímto způsobem se zajišťuje, aby osoba nebyla krácena na svých právech a stanovení nové „převozní“ lhůty v co nejmenší míře zasahovalo do jejích právem chráněných zájmů. Pro případy, kdy by tato lhůta uplynula v průběhu převozu osoby leteckou nebo vodní dopravou (tj. na palubě letadla, jiného vzdušného dopravního prostředku nebo lodi či jiného plavidla), se stanovuje její automatické prodloužení o čas nezbytný pro přistání v státě příletu nebo příplutí do nejbližšího přístavu. Hlavním smyslem této úpravy je zabezpečit, aby převážená osoba tím, že by byla okamžitě propuštěna na svobodu, neohrozila bezpečnost daného dopravního prostředku a dalších přepravovaných osob. Po odevzdání osoby příslušným orgánům cizího státu bude nutné učinit kroky k opětovnému vyžádání této osoby, což mj. zákon předpokládá již dnes. Nadto je potřebné uvést, že i tato část lhůty bude započítána do vnitrostátních lhůt uvedených v § 72 trestního řádu a doby uvedené v § 72a trestního řádu.

K bodu 37 (§ 83 odst. 4 a § 306 odst. 2)

Navrhovaná formulační změna má výslovně vyjádřit skutečnost, že osoba je vydávána pro skutek a nikoli pro právní kvalifikaci, a proto poměrné zkrácení úhrnného nebo souhrnného trestu přichází v úvahu jen v případě vícečinného souběhu, nikoli v případě souběhu jednočinného.

K bodům 38 až 41, 68 a 69 [nadpis § 84, § 84 odst. 1, 3 a 4, nadpis § 197 a § 197 odst. 1 a 3]

V případě, že byl naplněn účel žádosti vydané podle § 79 odst. 1, tj. osoba byla dodána soudu (v případě příkazu k zatčení), policejnímu orgánu (v případě příkazu k zadržení), věznici (v případě příkazu k dodání do výkonu trestu) nebo zařízení pro výkon ochranného opatření (v případě úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody), dle stávající právní úpravy musí soud tuto žádost formálně odvolat, což je praxí vnímáno jako zcela nadbytečný ryze formální úkon. Z důvodu racionalizace postupu se navrhuje, aby pro případy, kdy byla osoba, které se žádost podle § 79 odst. 1 týká, dodána soudu nebo policejnímu orgánu či věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření (tj. kdy byl dosaženo jejího účelu), pozbyla žádost platnost přímo ze zákona. Nově se tedy formální odvolání takové žádosti nebude vyžadovat. Pro zpřehlednění se navrhuje důvody pozbytí platnosti žádosti ze zákona vyčlenit do samostatného odstavce.

V návaznosti na změnu obsahu tohoto ustanovení se, v souladu s čl. 30 odst. 3 Legislativních pravidel vlády, dle kterého má nadpis stručně a výstižně vyjádřit obsah ustanovení, navrhuje doplnit nadpis tak, aby zohledňoval doplnění úpravy ohledně pozbytí platnosti žádosti ze zákona.

Obdobné změny se navrhují také v případě § 197, který je obdobou § 84 pro styk s cizinou, jde-li o členské státy Evropské unie.

K bodům 42 a 57 (§ 85 odst. 7 a § 103 odst. 4)

Navrhovaná doplnění ustanovení § 85 a § 103 provádějí čl. 14 odst. 3 Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957, ve znění čl. 3 Čtvrtého dodatkového protokolu k této úmluvě, v němž je upravena specifická procedura, která umožňuje dožadujícímu státu zbavit vydanou osobu osobní svobody do doby, než je rozhodnuto o jeho žádosti o rozšíření vydání. V § 85 odst. 7 je tato procedura upravena z pohledu České republiky jakožto dožadujícího státu (možnost a podmínky zbavení osobní svobody v České republice, informační povinnost vůči dožádanému státu) a v § 103 odst. 4 z pohledu České republiky jako dožádaného státu (možnost zbavení osobní svobody v cizím státě a stanovení, který orgán České republiky a jakým způsobem je oprávněn reagovat na informace od dožadujícího státu).

K bodu 43 (§ 87 odst. 1 a § 202 odst. 1)

Má-li být osoba vydána do cizího státu, místní příslušnost soudu je odvozena od místa, kde byla tato osoba zadržena (příslušným je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž vydání jde, zadržena). Nelze-li na základě tohoto kritéria místní příslušnost určit, tj. nedošlo k zadržení této osoby, místní příslušnost se určuje sekundárním kritériem – místem pobytu osoby. Jelikož osoba nemusí mít na území České republiky žádný pobyt, případně se nachází na úplně jiném místě, než je její pobyt, jeví se jako vhodnější určovat sekundárně místní příslušnost soudu podle místa, kde se osoba, o jejíž vydání jde, zdržuje. Ostatně toto pravidlo pro určení místní příslušnosti se objevuje shodně i u jiných obdobných případů (např. § 241 odst. 1, § 263 odst. 1, § 280 odst. 1, § 301 odst. 1 aj.).

Obdobná změna se provádí v § 202 odst. 1 pro účely řízení o předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu.

K bodu 44 (§ 92 odst. 8 a § 203 odst. 10)

Jde o legislativně technickou změnu v návaznosti na změnu § 96 a § 208.

K bodu 45 (§ 95 odst. 3 a § 205 odst. 5)

Navrhuje se, aby stížnost státního zástupce proti rozhodnutí soudu o zamítnutí jeho návrhu na rozhodnutí, zda je vydání přípustné, z důvodu, že nastal nebo byl zjištěn některý z důvodů ukončení předběžného šetření vyjmenovaných v odstavci 3 větě druhé, a o propuštění z vazby podle odstavce 3 věty třetí, měla odkladný účinek, neboť jinak připuštění stížnosti státního zástupce postrádá smysl.

Před přijetím nového zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních předpokládala soudní judikatura zamítnutí návrhu státního zástupce na vydání rozhodnutí o přípustnosti vydání pouze v případě, že se osoba, o jejíž vydání šlo, nezdržovala na území České republiky nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodařilo zajistit její přítomnost při veřejném zasedání. V takovém případě se řízení vždy vracelo do předběžného šetření, což umožňovalo po osobě nadále pátrat. Ustanovení § 95 odst. 3 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních tuto možnost upravilo výslovně a zamítnutí návrhu státního zástupce rozšířilo i na další případy (úmrtí osoby, o jejíž vydání jde, výsada nebo imunita příslušející osobě, o jejíž vydání jde, informace od vyžadujícího státu, že o vydání osoby již nemá zájem, a zjištění, že osoba, o jejíž vydání jde, by podle právního řádu České republiky nebyla trestně odpovědná za skutek, pro který se o vydání žádá). V těchto ostatních případech nemá vrácení řízení do stádia předběžného šetření po zamítnutí návrhu státního zástupce na rozhodnutí o přípustnosti vydání žádný význam a představuje pouze zbytečnou administrativní zátěž. Proto se navrhuje výslovně stanovit, že v případě zamítnutí návrhu státního zástupce na rozhodnutí o přípustnosti vydání se řízení vrací do stádia předběžného šetření pouze v tom případě, že důvodem zamítnutí je nepřítomnost osoby, o jejíž vydání jde, na území České republiky, nebo její neznámý pobyt; v případě zamítnutí takového návrhu státního zástupce z některého z ostatních důvodů řízení o vydání končí okamžikem právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce.

Obdobná úprava se navrhuje také v rámci právního styku s jiným členským státem Evropské unie, tj. konkrétně v § 205 odst. 5.

K bodům 46 a 56 (§ 96 a § 101 odst. 1)

V souladu s obecnou částí důvodové zprávy se navrhuje zpřesnění úpravy zjednodušeného vydání, a to v následujících směrech:

- Státní zástupce již nebude soudu navrhopvat rozhodnutí o vzetí do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací anebo rozhodnutí o odložení vydání, ale jen opatření souhlasu osoby, o jejíž vydání jde, s vydáním.
- Státní zástupce bude tento návrh moci podat teprve po skončení předběžného šetření, jehož rozsah bude v důsledku prohlášení osoby, o jejíž vydání jde, že si přeje udělit souhlas s vydáním, zúžen na tzv. neprolomitelné důvody nepřípustnosti vydání a důvody pro odložení vydání. Tento návrh bude podáván namísto návrhu na rozhodnutí o přípustnosti vydání.
- Souhlas s vydáním bude mít stejné účinky jako doposud a bude opatřován před předsedou senátu za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Pokud jej osoba,

o jejíž vydání jde, odmítne udělit, řízení se vrátí do předběžného šetření. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž vydání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání za účelem udělení souhlasu s vydáním, předseda senátu návrh státního zástupce na opatření souhlasu s vydáním usnesením, proti kterému není stížnost přípustná, zamítne, čímž se řízení vrací do předběžného šetření.

- Shledá-li předseda senátu některý z tzv. neprolomitelných důvodů nepřipustnosti vydání, souhlas s vydáním nebude opatřovat a usnesením, proti kterému je přípustná stížnost, návrh státního zástupce na jeho opatření zamítne. Okamžikem právní moci tohoto usnesení se řízení vrací do předběžného šetření.
- Pokud osoba, o jejíž vydání jde, udělí souhlas s vydáním, předseda senátu z úřední povinnosti (tedy bez dalšího návrhu státního zástupce) rozhodne o vzetí do vydávací vazby, o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací nebo o odložení vydání. Stížnost bude přípustná pouze proti rozhodnutí o odložení vydání, včetně případného propuštění z vazby (viz § 99 odst. 5), nikoli proti rozhodnutí o vzetí do vydávací vazby (viz § 101 odst. 1), které již má pouze realizační charakter (tzv. neprolomitelné důvody nepřipustnosti vydání bude soud posuzovat ještě před opatřením souhlasu s vydáním a proti jeho rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce na opatření souhlasu s vydáním bude stížnost přípustná).
- Stížnost státního zástupce proti rozhodnutí předsedy senátu o zamítnutí jeho návrhu na opatření souhlasu s vydáním z důvodu, že nastal nebo byl zjištěn některý z vyjmenovaných důvodů ukončení předběžného šetření, a o propuštění z vazby (§ 96 odst. 5), bude mít odkladný účinek, neboť jinak připuštění stížností státního zástupce postrádá smysl.
- Je-li souhlas s vydáním udělen až ve veřejném zasedání konaném o připustnosti vydání, postačí, když státní zástupce vezme návrh na rozhodnutí o připustnosti vydání zpět, pokud neshledá některý z tzv. neprolomitelných důvodů nepřipustnosti vydání, a soud rozhodne z úřední povinnosti (tedy bez dalšího návrhu státního zástupce) o vzetí osoby do vydávací vazby, o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací nebo o odložení vydání.
- Vzhledem k tomu, že státní zástupce navrhuje pouze opatření souhlasu s vydáním a další postup je v rukou soudu, přísluší nově informační povinnosti vůči ministerstvu soudu, resp. předsedovi senátu.

Navržené změny se promítají rovněž do § 101 odst. 1, neboť státní zástupce bude nově soudu navrhopvat pouze opatření souhlasu osoby s jejím vydáním do cizího státu.

K bodům 47, 87 a 88 [§ 97 odst. 2 a § 218 odst. 4 a 5]

V platné právní úpravě souběhu evropského zatýkacího rozkazu a žádosti o vydání (§ 218) absentuje úprava udělení souhlasu s dalším předáním nebo vydáním osoby do druhého státu, který o vydání či předání osoby Českou republiku rovněž požádal, ale jeho žádost nebyla upřednostněna. V případě souběhu dvou žádostí o vydání je obdobná situace výslovně řešena v § 102 odst. 1 poslední věť a v případě souběhu evropských zatýkacích rozkazů v § 217 odst. 1 věť třetí. Z dosavadní praxe vyplynulo, že je žádoucí výslovně upravit možnost udělit souhlas s dalším vydáním či předáním osoby již v době rozhodování o střetu evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání.

Bude-li realizováno předání osoby do členského státu Evropské unie na základě evropského zatýkacího rozkazu, souhlas s vydáním osoby do státu, jehož žádost o vydání nebyla ministrem upřednostněna, udělí soud, který rozhodl o předání. Jedná se totiž o promítnutí závazku speciality, jehož dodržení Česká republika vyžaduje vůči jinému členskému státu Evropské unie, konkrétně čl. 28 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Vzhledem k tomu, že právní podmínky pro vydání osoby tomuto třetímu státu, který není členským státem, již byly soudem přezkoumány v rámci rozhodování o přípustnosti vydání dle ustanovení § 95, lze toto rozhodnutí považovat současně za souhlas s dalším vydáním osoby do tohoto třetího státu, jehož žádost o vydání nebyla upřednostněna, a další samostatné rozhodnutí soudu není třeba.

V návaznosti na tyto změny je potřebné upravit ustanovení § 97 odst. 2, z něhož se navrhuje vypustit povinnost ministra spravedlnosti nepovolit vydání v případě, že upřednostnil předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu.

Pokud by ministr spravedlnosti upřednostnil žádost o vydání a osoba bude vydána do státu, který není členským státem, je i nadále ponecháno na rozhodnutí ministra spravedlnosti, zda udělí souhlas s vydáním této osoby do dalšího státu, včetně členského státu. Požadavek dodržet zásadu speciality tu Česká republika uplatňuje vůči státu, jenž není členským státem, a jedná se tak o promítnutí ustanovení příslušných mnohostranných nebo dvoustranných mezinárodních smluv o vzájemném vydávání pachatelů trestných činů. Právní podmínky pro předání osoby členskému státu, jehož žádost nebyla ministrem spravedlnosti upřednostněna, již byly soudem přezkoumány v rámci rozhodování o předání dle ustanovení § 205. Proto lze toto rozhodnutí považovat za dostatečný podklad pro rozhodnutí ministra o udělení souhlasu s dalším vydáním této osoby ze třetího státu, jehož žádost o vydání byla ministrem upřednostněna před evropským zatýkacím rozkazem, do tohoto dalšího vyžadujícího státu, tj. členského státu Evropské unie. V návaznosti na rozhodnutí ministra o upřednostnění vydání osoby soud již nebude rušit své rozhodnutí o předání, ale pouze výrok o vzetí osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na předávací vazbu dle § 206.

K bodům 48 až 52 a 80 až 83 (§ 99 odst. 1 až 4 a § 210 odst. 1, 2 a 5)

Navrhuje se zpřesnit důvod odložení vydání v § 99 odst. 1 tak, aby z textu zákona bylo jednoznačně zřejmé, že tímto důvodem je pouze zbavení osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než který je předmětem žádosti o vydání. Současně se navrhuje rozšířit důvod odložení vydání v § 99 odst. 1 tak, že důvodem zmíněného zbavení osobní svobody je nejen trestní řízení vedené v České republice nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky, ale nově též případy, kdy bylo soudem České republiky rozhodnuto, že se na území České republiky vykoná nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody (např. přeměna původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody nebo uznání a výkon cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky). Na navrhované rozšíření důvodu odložení vydání navazuje též návrh na rozšíření okruhu subjektů oprávněných odložit vydání navrhnout [§ 99 odst. 2 písm. d)]. Dále se do § 99 odst. 1 promítá terminologická změna u zjednodušeného vydání v § 96, podle něhož se souhlas s vydáním uděluje a nikoli vyslovuje.

Dále se navrhuje doplnit § 99 odst. 3 v tom smyslu, aby soud nemusel duplicitně vyžadovat stanovisko dotčených subjektů v situaci, kdy je již vyžádal státní zástupce.

V návaznosti na zpřesnění § 99 odst. 1 se v § 99 odst. 4 navrhuje doplnit, že o propuštění z vazby bude rozhodováno v podstatě s odkládací podmínkou spočívající v tom, že započne zbavení osobní svobody v řízení, pro které se vydání odkládá. Pokud totiž ke zbavení osobní svobody v řízení, pro které se vydání odkládá, nedojde (osoba, o jejíž vydání jde, např. nebude vzata do vazby ve vnitrostátním trestním řízení), odpadá z povahy věci důvod odkladu a osoba, o jejíž vydání jde, zůstává v předběžné nebo vydávací vazbě; následně bude realizováno její vydání.

Tyto změny se rovněž navrhují v případě odložení předání, jde-li o úpravu styku mezi Českou republikou a členskými státy Evropské unie (konkrétně se tyto změny promítnou do ustanovení § 210).

K bodům 53 až 55 a 84 (§ 100 odst. 4 a 6 a § 211 odst. 2 a 5)

V případě, že osoba, která má být dočasně předána, se nachází ve vazbě, je současná nejvyšší možná délka dočasného předání 1 měsíc (vzhledem k maximální přípustné délce trvání vazby) odpovídající. Nachází-li se však osoba, která má být dočasně předána, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nic nebrání tomu, aby v konkrétním případě byla vzhledem k potřebám dožadujícího státu tato osoba předána i na dobu delší než 1 měsíc. Prodloužením maximální přípustné délky dočasného předání se tak zamezí nutnosti vydávat opakovaná rozhodnutí o povolení dočasného předání. Z tohoto důvodu se navrhuje v těchto případech nejvyšší možnou délku dočasného předání prodloužit až na 6 měsíců, což odráží požadavky praxe. Nepředpokládá se, že takto nově stanovená maximální délka dočasného předání bude využívána ve všech případech; k dočasnému předání osoby do cizího státu na 6 měsíců by se mělo přistupovat jen tehdy, pokud je to skutečně důvodné.

V konkrétním případě je potřebné při stanovení délky dočasného předání vzít v úvahu nejen potřeby dožadujícího státu, ale též další skutečnosti; např. u dočasného předání osoby, která se nachází ve výkonu ochranného léčení v ústavní formě, by při stanovení délky dočasného předání měla být zohledněna rovněž skutečnost, zda je osoba dočasného předání vůbec schopna a nakolik je dožadující stát schopen zajistit odpovídající léčbu, aby v důsledku dočasného předání nedošlo k narušení ochranného léčení. Mj. za tím účelem se nově předsedovi senátu ukládá obligatorní povinnost, aby si před rozhodnutím o dočasném předání osoby, která se nachází v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádal stanovisko tohoto zařízení.

Tyto změny se navrhují jak pro případy dočasného předání osoby v rámci Evropské unie, tak pro případy dočasného předání osoby mimo rámec Evropské unie.

K bodu 58 (§ 116)

Navrhuje se, aby oprávnění vrátit trestní řízení do cizího státu, který je do České republiky předal, příslušelo nikoli orgánu, který rozhodl o jeho převzetí (tj. Nejvyššímu státnímu zastupitelství nebo v případě přímého styku při přebírání trestního řízení dozorovému státnímu zástupci), ale justičnímu orgánu, který trestní řízení v převzaté věci vede. Důvod vrácení trestního řízení (typicky návrat obviněného do státu, který původně trestní řízení do České republiky předal) může nastat až po podání obžaloby, tj. až v stádiu řízení před soudem. Je nepochybné, že v takovém případě by oprávnění vrátit trestní řízení měl mít soud.

K bodům 59, 97 a 99 (§ 131 odst. 1, § 311 odst. 1 a § 319 odst. 1)

Přebírání a předávání osob v rámci úkonů mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních zabezpečují obecně orgány Policie České republiky (§ 10). Zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních pak speciálně pro některé případy svěřuje tuto pravomoc Vězeňské službě České republiky – a to pro případy, kdy je potřebné zajistit převzetí či předání osoby, která se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody či v ústavu pro výkon zabezpečovací detence. Pro tyto případy je Vězeňská služba vhodnější, jelikož tato zařízení spadají do její pravomoci. Ustanovení § 131, 311 a 319 se však neomezují pouze na tato zařízení a Vězeňská služba má tak povinnost přepravovat i osoby, které se nacházejí v ústavu pro výkon ochranného léčení, který je zcela mimo gesci Vězeňské služby [podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Vězeňská služba ČR zabezpečuje eskorty do zařízení pro výkon ústavního ochranného léčení jen tehdy, pokud jejich výkon bezprostředně navazuje na výkon vazby, zabezpečovací detence nebo výkonu trestu odnětí svobody a má tak osobu ve svém zařízení].

S ohledem na zkušenosti z praxe a neúčelnost využívání orgánů Vězeňské služby České republiky k převzetí osob z jiných zařízení než je věznice či ústav pro výkon zabezpečovací detence se navrhuje omezit povinnost orgánů Vězeňské služby jen na tyto případy, které odpovídají vymezení v zákoně č. 555/1992 Sb., a v ostatních případech postupovat podle obecného ustanovení § 10.

Jelikož rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, předpokládá, že náklady na předání osoby do vykonávajícího státu nese vydávající stát, což znamená, že osoba, která vykonává ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody bez ohledu, zda je toto opatření vykonáváno ve věznici, ústavu pro výkon zabezpečovací detence nebo v jiném zařízení, má být orgány České republiky předána orgánům vykonávajícího státu na jeho území.

Jelikož § 10 odst. 2 stanovuje obecně, že Policie České republiky předává osobu na našem území, navrhuje se v § 319 odst. 1 speciální úprava, dle které budou osoby, vůči kterým rozhodnutí směřuje, předány příslušným orgánům cizího státu na jeho území, bez ohledu na skutečnost, zda předání realizují orgány Vězeňské služby (vykonává-li osoba opatření ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence) nebo Policie České republiky.

K bodu 60 (§ 137a)

Návrh doplňuje chybějící úpravu pro případ udělování souhlasu se stíháním osoby či výkonem trestu (případně ochranného opatření) ve vztahu k osobě, ohledně níž Ministerstvo spravedlnosti z podnětu nebo se souhlasem soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, požádá příslušný orgán cizího státu o zajištění výkonu rozhodnutí na jeho území za situace, kdy cizí stát (zpravidla jako podmínku) před rozhodnutím o uznání a výkonu požaduje zmíněný souhlas. Souhlas lze k žádosti cizího státu udělit i poté, co bylo předání osoby do cizího státu k výkonu trestu (ochranného opatření) provedeno, a to za účelem prolomení zásady speciality, která může vyplývat např. z čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob.

Součástí návrhu je dále stanovení kritérií příslušnosti tak, aby se jednalo o agendu krajských soudů a aby z hlediska místní příslušnosti bylo rozlišeno, zda se odsouzený dosud zdržuje

v České republice či nikoli. Sledováno je hledisko účelnosti postupu dané dosažitelností osoby, jíž se řízení týká.

K bodu 61 (§ 146 odst. 3)

Jde o legislativně technickou změnu v návaznosti na doplnění odstavce 4 do § 12.

K bodu 62 (§ 164)

Jde o legislativně technickou změnu v návaznosti na změnu § 96.

K bodu 63 (§ 175 odst. 4)

Zákon č. 191/2016 Sb., o ochraně státních hranic České republiky a o změně souvisejících zákonů (zákon o ochraně státních hranic), definuje hraniční přechod pouze jako prostor na mezinárodním letišti určený k překračování vnějších hranic (§ 2 odst. 2 citovaného zákona). Navrhuje se proto nahradit pojem hraniční přechod pojmem státní hranice, aby bylo zcela zjevné, že k předání osoby může dojít v České republice nejenom na mezinárodním letišti.

K bodu 64 (§ 193 odst. 4)

V § 79 odst. 2 písm. b), který se týká mezinárodní spolupráce se státy mimo oblast Evropské unie, je stanoveno, že žádost podle odstavce 1 se nepodá, pokud nepodmíněný trest odnětí svobody, který má osoba, o jejíž vyžádání jde, vykonat, nebo jeho zbytek, je kratší než 4 měsíce. To ovšem neplatí, pokud má osoba vykonat též jiný nepodmíněný trest nebo jeho zbytek, přičemž jejich součet činí alespoň 4 měsíce a lze očekávat, že tato žádost bude podána i pro tento jiný trest nebo jeho zbytek.

Stávající právní úprava pro styk s členskými státy Evropské unie také vymezuje okolnosti umožňující vydat evropský zatýkácí rozkaz i pro skutky, které nesplňují podmínky upravené v § 193 odst. 2 větě druhé, nebo kterým brání některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) nebo c). Nicméně chybí zde úprava obdobná § 79 odst. 2 písm. b). Navrhuje se proto rozšířit úpravu § 193 odst. 4 také o případy, kdy za skutek splňující podmínky pro vydání evropského zatýkácího rozkazu bude nově považován též skutek, který sice nesplňuje podmínky uvedené v § 193 odst. 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud ale byl již dříve vydán samostatný evropský zatýkácí rozkaz (který je dosud platný), který zmíněné podmínky splňuje, nebo jehož vydání uvedené překážky nebrání.

K bodu 65 (§ 193 odst. 6)

Z poznatků praxe vyplynulo, že vznikají prodlevy mezi vydáním evropského zatýkácího rozkazu a jeho doručením Policejnímu prezidiu České republiky za účelem pořízení záznamu v Schengenském informačním systému a vyhlášení pátrání v členských státech nepřipojených k Schengenskému informačnímu systému. Navrhuje se proto zdůraznit požadavek na rychlost postupu soudu.

K bodům 70 a 74 (§ 203 odst. 10 a § 205 odst. 7)

Z důvodu nadbytečnosti se navrhuje zrušit informační povinnost státního zástupce či soudu vůči Ministerstvu spravedlnosti, které v této agendě nemá fakticky žádnou úlohu.

K bodu 71 (§ 205 odst. 1)

Návrh odstraňuje nedostatek stávající úpravy v podobě chybějícího zakotvení oprávnění soudu vyžádat si pro účely rozhodnutí o předání dodatkové informace, ač je takový postup v praxi často nezbytný. Pro účely předběžného šetření je stejné oprávnění státnímu zástupci explicitně přiznáno již dnes.

K bodům 72 a 105 [§ 205 odst. 2 písm. e), 225 odst. 2 písm. b), § 233 odst. 3 písm. a), § 245 odst. 1 písm. b), § 267 odst. 1 písm. b), § 284 odst. 1 písm. b), § 305 odst. 1 písm. b), § 328 odst. 1 písm. b), § 347 odst. 1 písm. b) a § 365 odst. 1 písm. b)]

Jde o úpravu terminologie v zájmu jednoznačného promítnutí zásady analogické transpozice v otázce posouzení oboustranné trestnosti (z § 120 odst. 1 vyplývá, že při posuzování splnění podmínek pro uznání cizozemského rozhodnutí je nutné posuzovat oboustrannou trestnost ve smyslu, zda by konkrétní skutek naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky). Také z rozsudku Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017 ve věci C-289/15, který se týkal předběžné otázky k článku 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, ve znění rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, vyplývá, *že podmínka oboustranné trestnosti musí být považována za splněnou v situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, jestliže by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak byly popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, jako takové byly rovněž trestné na území vykonávajícího státu, pokud by na tomto území nastaly.*

K bodu 73 (§ 205 odst. 3)

Dosavadní úprava postrádá výslovné řešení částečného předání v kombinaci s částečným nepředáním osoby, byť není důvod takový postup odmítat. Návrh proto přináší zakotvení tohoto postupu.

Dále v návaznosti na nově navržené znění v § 193 odst. 4 písm. b), které umožňuje vydat samostatný evropský zatýkácí rozkaz ve vztahu ke skutku, který by jinak s ohledem na § 193 odst. 2 nesplňoval podmínky pro jeho vydání, a to za předpokladu, že na tutéž osobu byl již dříve vydán (a je stále platný) jiný evropský zatýkácí rozkaz pro skutek, který podmínku dle § 193 odst. 2 splňuje, se navrhuje upravit obdobně obrácené situace, tj. když český soud vystupuje v pozici orgánu vykonávajícího evropský zatýkácí rozkaz a rozhoduje o předání či nepředání osoby. Z platné právní úpravy vyplývá, že akcesorický skutek, který by jinak nesplňoval podmínku dle § 193 odst. 2, je možno zahrnout do rozhodnutí o předání nebo nepředání, pokud byl „evropský zatýkácí rozkaz vydán pro několik skutků“, tj. včetně toho akcesorického. Platná právní úprava však nepočítá s možností, že by akcesorický skutek byl obsažen v samostatném evropském zatýkáčím rozkazu; pokud by tedy jiný členský stát měl obdobnou úpravu jako v navrhovaném § 193 odst. 4 písm. b), nebylo by možno o takovém evropském zatýkáčím rozkazu rozhodnout, protože by byl dán důvod pro nepředání

dle § 205 odst. 2 písm. d), přestože by se zároveň rozhodovalo o dalším evropském zatýkacím rozkazu, který by tuto podmínku již splňoval.

Napříště tedy bude možné, aby soud rozhodl o všech evropských zatýkacích rozkazech vydaných na tutéž osobu, včetně samostatně vydaných akcesorických evropských zatýkacích rozkazech vydaných pro skutek, u něhož by jinak nebyla splněna žádná z podmínek v § 193 odst. 2.

K bodům 75 až 78 (§ 206 odst. 1 a § 208)

Navržené znění reflektuje změny navržené v § 96 (blíže viz odůvodnění k tomuto ustanovení). Nadto se doplňuje v § 208 odst. 2 oproti stávající úpravě povinnost předsedy senátu poučit osobu předtím, než se rozhodne, zda udělí souhlas, i podle § 205 odst. 2 písm. a) a b), včetně důsledků postupu podle tohoto ustanovení.

Zmíněné důvody nepředání se v řízení o zjednodušeném předání neuplatní, takže zpravidla není osoba s jejich důsledky seznámena a uděluje souhlas, aniž by znala alternativu z této úpravy vyplývající. Nerozhoduje se proto s plnou znalostí věci a svých práv. Tato problematika dopadá pouze na české občany či občany jiných členských států s trvalým pobytem na území České republiky, přičemž dostane-li se jim takového poučení, mohou relevantně zvážit, zda nedat přednost poskytnutí ujištění podle § 203 odst. 6, jež by zajišťovalo, že případně uložený trest odnětí svobody (či ochranné opatření) bude vykonán v České republice, nebude-li osoba souhlasit s jeho výkonem v odsuzujícím státu. Ještě vážnější důsledky může mít neznalost úpravy podle § 205 odst. 2 písm. b), neboť vyžádaná osoba má zpravidla v daném případě silnější rodinné, sociální i společenské vazby k České republice a proběhne-li standardní předávací řízení, může při splnění zákonných podmínek být rozhodnuto, že předána nebude a k případné žádosti odsuzujícího státu může uložený trest či ochranné opatření vykonat v České republice poté, co zde bude příslušné rozhodnutí uznáno.

Dále se navrhuje navázat možnost podat stížnost proti rozhodnutí o vazbě, které je tu obligatorní, na současné podání stížnosti proti rozhodnutí o předání. Samostatná stížnost proti rozhodnutí o vazbě zcela postrádá opodstatnění, navíc nabyt-li by výrok o předání právní moci, bylo by nutno v zákonné lhůtě osobu předat bez ohledu na podanou stížnost.

Současně je navrhována úprava postupu při rozhodování o vazbě v řízení o zjednodušeném předání s ohledem na navržené změny § 206, v jejímž důsledku je kromě toho vyloučena stížnost. Návrh vychází z toho, že podmínky zjednodušeného předání je soud povinen před rozhodnutím o vazbě přezkoumat jako předběžnou otázku a své závěry v případě zjištění, že je dán některý z neprolomitelných důvodů nepředání, explicitně vyjádřit zamítnutím návrhu na opatření souhlasu osoby, proti čemuž stížnost přípustná je. Stěží tedy lze shledat důvody pro připuštění stížnosti proti rozhodnutí o vazbě, jímž nejsou zkoumány žádné vazební důvody. Kromě toho dojde takto ke sjednocení úpravy s řízením vydávacím.

K bodu 79 (§ 209 odst. 1)

V reakci na změnu § 208, kdy bude nově státní zástupce podávat pouze návrh na opatření souhlasu osoby s předáním (souhlas osoby s předáním bude vždy opatřován až po podání tohoto návrhu a po podání tohoto návrhu bude soud postupovat z úřední povinnosti, tj. bez dalších návrhů státního zástupce), se navrhuje v souladu s čl. 17 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV stanovit počátek běhu desetidenní lhůty pro rozhodnutí ve zjednodušeném

předání okamžikem udělení souhlasu osoby s předáním. V této lhůtě pak soud vydá některé rozhodnutí ve zjednodušeném předání.

K bodu 85 (§ 213 odst. 3)

Jde o terminologickou změnu v souladu s navrženou změnou § 218 odst. 2 a 4, podle které ministr spravedlnosti bude rozhodovat pouze o tom, zda upřednostní nebo neupřednostní vydání osoby do třetího státu, který není členským státem Evropské unie. V řízení o předání osoby do jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu již ministr spravedlnosti žádnou rozhodovací pravomoc mít nebude.

K bodu 86 (§ 218 odst. 1 a 2)

Dosavadní poznatky z praxe při aplikaci ustanovení souběhu více extradičních žádostí anebo souběhu evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání ukazují, že může být i v řízení po předložení věci Ministerstvu spravedlnosti soudem potřeba vyžádat si od dožadujících států dodatkové informace; jedná se typicky o informace, které budou sloužit ministru spravedlnosti k posouzení kritérií pro souběh dotčených žádostí, tj. které z nich by měla být dána přednost [např. možnost dalšího vydání (re-extradice) mezi dotčenými dožadujícími státy či otázky uplatňování trestní jurisdikce a s tím související možnost předání trestního řízení mezi dotčenými dožadujícími státy]. Tyto otázky soud v rámci posuzování podmínek pro předání osoby podle evropského zatýkacího rozkazu anebo přezkumu podmínek přípustnosti vydání osoby do cizího státu nezkoumá, a tedy tyto informace ani nejsou součástí spisu předloženého soudem Ministerstvu spravedlnosti.

Vzhledem k tomu, že ministr spravedlnosti je oprávněn v řízení o vydání předložit věc Nejvyššímu soudu, má-li pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu ve věci přípustnosti vydání, může nastat také situace, kdy bude Ministerstvo spravedlnosti nuceno vyžádat od dožadujícího státu další dodatkové informace (např. k posouzení otázek záruk, že případné vydání do tohoto státu, který není členským státem Evropské unie, by bylo v souladu s mezinárodními závazky České republiky v oblasti ochrany lidských práv a základních svobod, ale i čistě právních otázek, jako je promlčení trestního stíhání či výkonu trestu).

Tyto dodatkové informace jsou v praxi v případech souběhu žádostí více států o vydání či předání vyžadovány.

Patnáctidenní lhůta pro předložení věci Nejvyššímu soudu (lhůta prekluzivní), jakož i pro samotné rozhodnutí ministra o souběhu žádostí (lhůta pořádková), se ukazuje podle poznatků z praxe jako příliš krátká k vyžádání si nezbytných podkladů a k jejich řádnému posouzení. Vezme-li v potaz, že lhůta pro předložení věci Nejvyššímu soudu ve vydávacím řízení, bez ohledu na skutečnost, zda dochází k souběhu více extradičních žádostí či nikoliv, činí tři měsíce (§ 95 odst. 5), je zcela opodstatněné prodloužení lhůty ministru spravedlnosti pro předložení věci Nejvyššímu soudu, jakož i lhůtu pro rozhodnutí o upřednostnění vydání anebo předání ze současných 15 dnů alespoň na jeden měsíc.

K bodu 89 [§ 225 odst. 2 písm. a)]

V souladu s obecným trendem posílení mezinárodní justiční spolupráce zejména v rámci evropských států s blízkou právní kulturou se navrhuje v případě zaručení vzájemnosti umožnit předání i českých občanů do Islandu či Norska.

K bodu 90 (§ 235 odst. 1)

Odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění věci je ponecháno na zvážení příslušného justičního orgánu, přičemž jakmile pomine důvod pro tento postup, je justiční orgán povinen výkon zajistit. Stávající právní úprava stanoví, že odložení výkonu je potřebné učinit formou rozhodnutí. Nicméně proti tomuto rozhodnutí se nepřipouští žádný opravný prostředek, justiční orgán cizího státu nemůže proti tomuto rozhodnutí nijak brojit a na zajištění výkonu trvat. Z tohoto důvodu je formální akt vydání rozhodnutí nadbytečným krokem, a proto se navrhuje, aby justiční orgán odkládal výkon rozhodnutí pouze formou opatření. Zachovává se i nadále povinnost informovat cizí stát o odložení výkonu rozhodnutí (včetně navazujících informací) a také o pominutí důvodu odložení výkonu rozhodnutí.

K bodům 91, 92 a 103 (§ 244 odst. 4, § 304 odst. 4 a § 327 odst. 5)

Návrh sleduje omezení informační povinnosti předsedy senátu (samosoudce) u nepravomocných rozhodnutí o uznání a výkonu tak, aby nebylo nezbytné tuto informaci jinému členskému státu podávat, je-li rozhodnuto zcela v souladu s uznávaným rozhodnutím a s připojeným osvědčením, neboť pro tento případ není nezbytné zjišťovat stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu.

K bodům 93 a 94 (§ 306)

Bylo zjištěno, že soudy při částečném uznání rozhodnutí postupují rozdílně, kdy některé soudy rozhodují pouze o uznání části rozhodnutí jiného členského státu a jiné soudy rozhodují jak o uznání části rozhodnutí jiného členského státu, tak i o neuznání zbývajících částí tohoto rozhodnutí. Za účelem sjednocení praxe se navrhuje, aby byl soud povinen rozhodnout jak o uznání části rozhodnutí, tak o neuznání jeho zbývajících částí, neboť tak bude zcela zřejmé, že zbývajících částí rozhodnutí se neuznává, nikoli že soud o ní opomněl rozhodnout.

Z důvodu zpřesnění se navrhuje doplnit nadpis u tohoto ustanovení tak, aby odrážel skutečnost, že se jedná současně o úpravu uznání i výkonu rozhodnutí.

K bodu 95 (§ 307)

Stávající právní úprava nestanoví, kdy může soud rozhodnout, že budou na území České republiky dodrženy lhůty pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo pro předčasné ukončení takového trestu stanovené právem jiného členského státu Evropské unie, což v některých případech vede k tomu, že se odsouzený domáhá rozhodnutí podle tohoto ustanovení proto, aby dosáhl uplatnění pro něj výhodnější úpravy jiného členského státu na území České republiky. Smyslem rozhodnutí podle tohoto ustanovení však je především dosáhnout uznání a výkonu rozhodnutí (nikoli zvýhodnit odsouzeného) i v případě, že vydávající stát požaduje, aby Česká republika zohlednila jeho právní úpravu. Navrhuje se tedy v tomto směru doplnit předmětné ustanovení. Skutečnost, že vydávající stát hodlá požadovat zohlednění svých předpisů, může naznačovat způsob, jakým bylo vyplněno písmeno j) osvědčení.

K bodu 96 (§ 309 odst. 1)

Návrh odstraňuje nedostatek v určení, jakého dokumentu se zpětvzetí týká (zda rozhodnutí nebo i osvědčení). V obdobných ustanoveních je výslovně uvedeno, že zpětvzetí se týká jak

rozhodnutí, tak i osvědčení (např. § 248). Navrhuje se proto pro zpřesnění doplnit, že předseda senátu bere na vědomí zpětvzetí osvědčení i samotného rozhodnutí jiného členského státu.

K bodu 98 [§ 315 odst. 1 písm. c)]

Návrh si klade za cíl upřesnit, že v jiných případech než v případech uvedených v písmenu a) nebo b) lze rozhodnutí zaslat do jiného členského státu k uznání a výkonu jen tehdy, pokud s tím tento jiný členský stát předem souhlasil.

K bodům 100 a 101 (§ 320)

Návrh doplňuje ustanovení § 320 o chybějící úpravu příslušnosti pro účely udělení souhlasu, a to podle stejných principů jako v případě § 137a (blíže odůvodnění k tomuto ustanovení).

K bodu 102 [§ 324 odst. 1 písm. l)]

Stávající znění tohoto ustanovení ne zcela přesně provádí čl. 4 odst. 1 písm. k) rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty, který hovoří (nutno říci, že ne zcela jasně) o „povinnosti podrobit se léčení nebo léčbě závislosti na návykových látkách“. Stávající znění tohoto ustanovení vychází z předpokladu, že citované ustanovení rámcového rozhodnutí pojmy „léčení“ i „léčba“ vztahuje k jednomu účelu, tj. „závislosti na návykových látkách“. Nicméně tento výklad se ukazuje jako příliš omezující a neodpovídající smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Navrhuje se proto upravit předmětné ustanovení tak, aby nadále nebylo omezováno pouze na léčení závislosti na návykových látkách, ale umožňovalo převzít i taková rozhodnutí, která ukládají povinnost podrobit se jinému druhu léčení.

K bodu 104 [§ 339 odst. 2 písm. a)]

Vzhledem ke skutečnosti, že podle § 338 odst. 3 není zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí možné, navrhuje se úpravu obsaženou v § 339 odst. 2 písm. a), která je tudíž obsoletní a rozporná s úpravou obsaženou v ustanovení § 338 odst. 3, vypustit.

K bodům 106 a 107 [§ 347 odst. 1 písm. e) až g)]

Navrhuje se bez náhrady vypustit ustanovení § 347 odst. 1 písm. g), jelikož se amnestie prezidenta České republiky může vztahovat pouze na závazky nebo omezení uložená rozhodnutími orgánů České republiky, přičemž na základě rozhodnutí orgánů České republiky nemůže být jiným členským státem vydán evropský ochranný příkaz, který by byl zaslán do České republiky k jeho uznání. Článek 10 odst. 1 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu upravuje odmítnutí uznání příkazu spočívající v promlčení či amnestii (milosti) pouze jako fakultativní důvod odmítnutí, je tedy na rozhodnutí členského státu, zda tento důvod do své právní úpravy promítne nebo nikoli.

K bodu 108 (§ 360 odst. 1)

Tato změna zohledňuje navržení přijetí nové úpravy stanovení příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení (návrh nového § 48a – viz příslušný novelizační bod tohoto článku), která by se měla aplikovat na případy výkonu evropského vyšetřovacího příkazu v České republice.

K bodu 109 (§ 374 odst. 2)

Přestože směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech výslovně nepočítá s tím, že by vydávající stát měl k evropskému vyšetřovacímu příkazu přikládat vnitrostátní rozhodnutí o povolení úkonu právní pomoci, pro který byl tento příkaz vydán, některé členské státy vydávání takových rozhodnutí pro provedení úkonu vyžadují. Proto se navrhuje doplnit vnitrostátní prováděcí úpravu k této směrnici tak, aby v případě, že je Česká republika vydávajícím státem, bylo vydávání takových rozhodnutí výslovně umožněno; tato úprava má zabezpečit, aby v rámci spolupráce na základě evropského vyšetřovacího příkazu nedošlo ke zhoršení standardu spolupráce oproti klasické právní pomoci.

K bodu 110 (§ 378 odst. 2)

Aby standard spolupráce s jinými členskými státy Evropské unie na základě evropského vyšetřovacího příkazu nebyl nižší než u klasické spolupráce na základě žádosti o právní pomoc, navrhuje se stanovit přiměřené použití § 42 odst. 2 o použitelnosti důkazů získaných od cizozemských orgánů a § 43 odst. 2 o účinnosti doručení písemnosti v trestním řízení provedeného cizozemským orgánem.

K bodu 111 (§ 394 odst. 2)

Jde o legislativně technickou změnu reagující na přečíslování ustanovení v souvislosti s navrženou změnou § 378.

K čl. II [přechodná ustanovení]

Je třeba upravit případy, kdy justiční orgán před nabytím účinnosti tohoto zákona podal návrh na provedení úkonu soudu. V těchto případech by se již dříve určená příslušnost soudu měnit neměla, což se navrhuje výslovně stanovit. Jinými slovy – nová pravidla pro určení příslušnosti soudu k provedení úkonu v rámci mezinárodní justiční spolupráce, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, se uplatní až v případech žádostí doručených soudu po nabytí účinnosti tohoto zákona.

Zároveň se staví najisto postavení stávajícího asistenta národního člena a zástupce národního člena Eurojustu.

Dále se stanovuje, že pokud osoba, která má být vydána nebo předána, vyslovila před předsedou senátu za přítomnosti obhájce souhlas se svým předáním podle § 208 odst. 1 nebo vydáním podle § 96 odst. 1 (nepostačuje tedy pouze obsahově podobné prohlášení před policejním orgánem nebo státním zástupcem), tj. byly splněny předpoklady pro zjednodušené vydání nebo předání, dokončí se vydání nebo předání této osoby podle úpravy platné před nabytím účinnosti tohoto zákona.

K čl. III [účinnost]

Vzhledem k rozsáhlosti navržených změn se účinnost návrhu zákona stanoví k prvnímu dni šestého kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení. Dřívější datum nabytí účinnosti se navrhuje pouze ve vztahu k ustanovením, která jsou adaptační k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV.

V Praze dne 9. prosince 2019

Předseda vlády:
Ing. Andrej Babiš, v.r.

Ministryně spravedlnosti:
Mgr. Marie Benešová, v.r.

Platné znění příslušných částí zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních s vyznačením navrhovaných změn a doplnění

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje postupy justičních, ústředních a jiných orgánů v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních (dále jen "mezinárodní justiční spolupráce") a postavení některých subjektů působících v této oblasti a zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾.

¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně.

Rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/212/SVV ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti.

Rozhodnutí Rady 2005/211/SVV ze dne 24. února 2005 o zavedení některých nových funkcí v Schengenském informačním systému, včetně boje proti terorismu.

Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech.

~~Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.~~

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV.

§ 4

Záruka vzájemnosti

(1) Není-li mezinárodní justiční spolupráce mezi Českou republikou a cizím státem upravena mezinárodní smlouvou, vyhoví justiční orgán žádosti cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci pouze tehdy, poskytne-li cizí stát ujištění o vzájemnosti, které ministr spravedlnosti přijme, nebo pokud cizí stát dříve přijal ujištění o vzájemnosti ze strany České republiky v obdobném případě. Vyžádání ujištění o vzájemnosti od cizího státu zajistí ministerstvo.

(2) Podmiňuje-li cizí stát vyhovění žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ujištěním o vzájemnosti, poskytne je ministr spravedlnosti po zvážení všech rozhodných skutečností; v přípravném řízení tak činí na návrh Nejvyššího státního zastupitelství.

(3) Ujištění o vzájemnosti může ministr spravedlnosti přijmout nebo poskytnout pouze po ~~dohodě s Ministerstvem~~ **vyjádření Ministerstva** zahraničních věcí a v případě, že se takové ujištění týká i druhu mezinárodní justiční spolupráce, pro který je ústředním orgánem Nejvyšší státního zastupitelství, rovněž po dohodě s Nejvyšším státním zastupitelstvím.

(4) Ministr spravedlnosti může udělit souhlas s doručováním písemností adresátům v České republice cizozemskými orgány přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, pokud cizozemský orgán zaručí vzájemnost, a to po ~~dohodě s Ministerstvem zahraničních věcí~~ **vyjádření Ministerstva zahraničních věcí a po dohodě s** Nejvyšším státním zastupitelstvím. Na základě ~~takového souhlasu~~ **takového vyjádření a dohody** vydá ministr spravedlnosti prohlášení o vzájemnosti, ve kterém se uvede rozsah souhlasu a podmínky, za kterých byl udělen, zejména že doručované písemnosti nesmí obsahovat pohrůžku donucením.

(5) Pokud v obdobném případě již byla dříve přijata záruka vzájemnosti ze strany cizího státu a nejsou-li pochybnosti o jejím dodržování, není další záruky vzájemnosti zapotřebí.

(6) Pro postupy uvedené v části páté se odstavce 1 až 5 neužijí, nestanoví-li tento zákon jinak.

§ 10

Přebírání a předávání osob a věcí

(1) Osobu předávanou v rámci mezinárodní justiční spolupráce do České republiky z cizího státu převezme od cizozemského orgánu Policie České republiky a předá ji zařízení pro výkon ochranného opatření nebo nejbližší vazební věznici, pokud tento zákon nestanoví jinak. O umístění této osoby do takového zařízení nebo věznice informuje věznice nebo zařízení bez odkladu příslušný soud a státního zástupce, který vykonává ve věznici nebo

zařízení dozor, a je-li osoba umístěna do věznice nebo zařízení ve stadiu přípravného řízení podle trestního řádu, také státního zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení. V souvislosti s převzetím této osoby se převezmou od cizozemského orgánu také věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba přebírána, je-li to možné; jinak se postupuje podle odstavce 3.

(2) Osobu předávanou do cizího státu převezme Policie České republiky od věznice nebo zařízení pro výkon ochranného opatření a předá ji cizozemskému orgánu. V souvislosti s předáním této osoby předá Policie České republiky cizozemskému orgánu i věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba předávána.

(3) Policie České republiky předá cizozemskému orgánu nebo od něj převezme věc související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pokud ji není možné nebo vhodné zaslat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo předat jiným způsobem. Policie České republiky obdobně zajistí průvoz věci přes území České republiky, včetně jejího převzetí a předání cizozemskému orgánu.

(4) Má-li být z cizího státu vyhoštěna nebo jinak předána podle právního řádu tohoto státu osoba, na kterou byl soudem vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo ohledně níž byly učiněny soudem úkony směřující k jejímu dodání do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, a cizí stát je ochoten tuto osobu předat do České republiky, aniž by rozhodl o jejím vydání, postupuje se při převzetí takové osoby přiměřeně podle § 83 odst. 1 ~~věty první a třetí~~, anebo může Policie České republiky cizímu státu, ~~jehož orgány takovou osobu na území České republiky předaly, uhradit náklady spojené s jejím předáním~~ **uhradit náklady spojené s předáním takové osoby, pokud ji orgány tohoto cizího státu předaly do České republiky nebo se o to pokusily, avšak předání takové osoby brání okolnosti tímto cizím státem neovlivnitelné.** Pro tyto účely může justiční nebo ústřední orgán poskytovat cizozemskému orgánu nezbytné informace, včetně osobních údajů a překladů písemností.

(5) Osoba, která se podle tohoto zákona předává cizozemskému orgánu nebo která se od cizozemského orgánu přebírá, nemusí být pro účely překročení státní hranice vybavena cestovním dokladem.

§ 11

Náklady mezinárodní justiční spolupráce

(1) Náklady vzniklé orgánům České republiky při provádění úkonů mezinárodní justiční spolupráce nese Česká republika.

(2) Pokud mezinárodní smlouva umožňuje úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 nebo jejich částí cizím státem, nebo je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční spolupráce obvyklé, ~~předloží justiční orgán ministerstvu vyčíslení těchto nákladů a jejich odůvodnění, jakož i další potřebné údaje za účelem uplatnění jejich úhrady u cizího státu. Ministerstvo na základě vyčíslení~~ **justiční orgán, který vyřídil žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá,** požádá cizí stát o úhradu vzniklých nákladů, s výjimkou případů, kdy uplatnění jejich úhrady považuje za neúčelné nebo z jiných důvodů nevhodné.

(3) Náklady vzniklé cizímu státu na základě žádosti justičního orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, jejichž úhradu cizí stát uplatnil v souladu s mezinárodní smlouvou nebo i bez takové mezinárodní smlouvy, je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční spolupráce obvyklé, uhradí Česká republika. Náklady, které vznikly cizímu státu při průvozu osoby nebo věci jeho územím z jiného státu do České republiky na základě žádosti justičního orgánu, jejichž úhradu tento stát žádá, uhradí Česká republika. Úhradu nákladů provede **ministerstvo justiční orgán, který podal žádost o mezinárodní justiční spolupráci, a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá.**

(4) Ustanoveními odstavců 1 až 3 není dotčeno oprávnění požadovat úhradu nákladů po odsouzení; v takovém případě se při správě placení nákladů postupuje podle daňového řádu.

§ 12

Překlady

(1) Justiční orgán zajistí překlad žádosti o mezinárodní justiční spolupráci a jejích příloh do cizího jazyka.

(2) Překlad rozhodnutí nebo jiné písemnosti zaslané z cizího státu na základě žádosti orgánu České republiky o mezinárodní justiční spolupráci do českého jazyka zajistí orgán, který jej potřebuje pro svůj postup v trestním řízení.

~~(3) Neobdrží-li orgán České republiky žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy v českém jazyce nebo s překladem do českého jazyka, takový překlad si vyžádá od cizího státu. Nelze-li jej vyžádat, zajistí překlad orgán, který jej potřebuje pro svůj postup podle tohoto zákona.~~

(3) Neobdrží-li orgán České republiky žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy v českém jazyce nebo s překladem do českého jazyka, takový překlad si vyžádá od cizího státu, nestanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo není-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů. Nezašle-li cizí stát překlad ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, orgán České republiky žádost odmítne. Na tyto následky musí být cizí stát upozorněn.

(4) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizí stát není povinen překlad poskytnout, nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad orgán České republiky, který jej potřebuje pro svůj postup podle tohoto zákona.

§ 15

(1) Ustanovení tohoto dílu se nevztahují na předávání osobních údajů s Evropským policejním úřadem, ~~Evropskou jednotkou pro justiční spolupráci zřízenou právním Agenturou Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech zřízenou přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁾(dále jen "Eurojust")~~ nebo prostřednictvím informačního systému vytvořeného členskými státy, které se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, a přidruženými státy (dále jen "Schengenský informační systém"). Tento díl se nevztahuje na předávání osobních údajů na základě mezinárodních smluv.

(2) Není-li pro jiný členský stát závazný právní předpis Evropské unie upravující ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem

prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů⁵²⁾, použijí se vůči němu § 18 a 19.

(3) Hovoří-li se v této hlavě o předání osobních údajů, rozumí se tím jejich předání nebo zpřístupnění.

~~²⁾Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.~~

²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727.

⁵²⁾Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

§ 21

Národní člen

(1) Českou republiku v Eurojustu zastupuje národní člen Eurojustu (dále jen "národní člen"). Národní člen je dočasně přidělen k Eurojustu.

(2) Národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává.

~~(3) Délka funkčního období národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně. Byl-li národní člen zvolen prezidentem nebo viceprezidentem Eurojustu a zbývající část jeho funkčního období národního člena je kratší než doba, na kterou byl zvolen, prodlužuje se funkční období národního člena tak, že skončí současně s ukončením výkonu funkce prezidenta nebo viceprezidenta Eurojustu.~~

~~(4) O odvolání národního člena z jeho funkce před skončením stanoveného funkčního období a o jeho důvodech ministr spravedlnosti předem informuje Radu Evropské unie.~~

§ 22

Zástupce a asistent národního člena

(1) Na plnění povinností a výkonu pravomocí národního člena se podílí zástupce a popřípadě i asistent národního člena.

(2) Zástupce národního člena plní jeho úkoly a vykonává jeho pravomoci v době jeho nepřítomnosti, jinak je oprávněn jednat jménem národního člena v rozsahu jím uděleného pověření. Zástupce národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává. ~~Délka funkčního období zástupce národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.~~ Zástupce národního člena je dočasně přidělen k Eurojustu.

(3) Asistent národního člena jej může zastupovat v době jeho nepřítomnosti nebo jednat jeho jménem pouze v případě, že je státním zástupcem nebo soudcem, a na základě pověření uděleného národním členem. Asistenta národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh

národního člena ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců soudu, státních zástupců nebo jiných zaměstnanců státního zastupitelství, nebo zaměstnanců ministerstva, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh národního člena jej odvolává. ~~Délka funkčního období asistenta národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.~~ **Funkční období asistenta národního člena trvá 5 let a lze ho jednou opakovat.**

§ 25

Národní ~~korespondent~~**zpravodaj**

(1) Národní ~~korespondent~~**zpravodaj** poskytuje národnímu členovi informace potřebné pro výkon jeho činnosti v Eurojustu a vyměňuje si s ním důležité poznatky v oblasti, pro kterou byl jmenován.

(2) Národního ~~korespondenta~~**zpravodaje** pro Eurojust, národního ~~korespondenta~~**zpravodaje** pro terorismus a případně pro jiné oblasti jmenuje s jejich souhlasem a na návrh národního člena

- a) ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců ministerstva,
- b) nejvyšší státní zástupce z řad státních zástupců,
- c) policejní prezident z řad příslušníků Policie České republiky.

(3) Ten, kdo jmenuje národního ~~korespondenta~~**zpravodaje** podle odstavce 2, jej na návrh národního člena také odvolává.

§ 26

Společný kontrolní orgán Eurojustu

~~Soudce do seznamu soudců, kteří mohou zasedat ve společném kontrolním orgánu Eurojustu jako členové nebo jako soudci ad hoc, jmenuje s jeho souhlasem na návrh předsedy Nejvyššího soudu ministr spravedlnosti z řad soudců Nejvyššího soudu a na návrh předsedy Nejvyššího soudu jej odvolává. Délka jeho funkčního období je 3 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.~~

§ 27

Národní koordinační systém Eurojustu

~~(1)~~ Národní koordinační systém Eurojustu je na území České republiky tvořen

- a) národními ~~korespondenty~~**zpravodaji**,
- b) až 3 osobami, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě³⁾ a které byly se svým souhlasem určeny členy Národního koordinačního systému Eurojustu národním ~~korespondentem~~**zpravodajem** pro Evropskou justiční síť,
- c) osobami, které jsou členy nebo kontaktními body sítí vytvořených pro účely justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy.

~~(2) Národní koordinační systém Eurojustu usnadňuje plnění úkolů Eurojustu v České republice zejména tím, že~~

- a) zajišťuje řádné a včasné poskytování informací Eurojustu,

- ~~b) napomáhá při určování případů spadajících do působnosti Eurojustu, nebo případů, ve kterých má Evropská justiční síť poskytnout orgánům činným v trestním řízení potřebnou součinnost,~~
- ~~c) poskytuje národnímu členovi součinnost při zjišťování orgánů příslušných k vyřízení žádostí o mezinárodní justiční spolupráci,~~
- ~~d) spolupracuje s Národní jednotkou Evropského policejního úřadu.~~

~~(3) Za řádné fungování národního koordinačního systému Eurojustu v České republice odpovídá národní korespondent pro Eurojust.~~

~~(4) Osoby uvedené v odstavci 1 písm. a) a b) mají a osoby uvedené v odstavci 1 písm. c) mohou mít přístup do elektronického registru spisů Eurojustu⁴⁾.~~

³⁾ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

⁴⁾ ~~Čl. 16b rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.~~

~~§ 28~~

~~(1) Spolupráce mezi Eurojustem a Českou republikou se uskutečňuje prostřednictvím národního člena. V naléhavých případech lze národního člena kontaktovat i prostřednictvím stálé služby Eurojustu⁵⁾.~~

~~(2) Orgány činné v trestním řízení a národní člen se vzájemně stýkají přímo.~~

~~(3) Je-li to třeba pro účely koordinace trestních řízení, zajištění vzájemné informovanosti a spolupráce s jinými státy nebo s Evropskou unií, státní zástupce nebo soud může požádat prostřednictvím národního člena Eurojust o poskytnutí potřebné spolupráce.~~

~~(4) Požádá-li národní člen pro účely plnění svých úkolů orgány činné v trestním řízení o součinnost, poskytnou mu ji bez zbytečného odkladu; stejně tak poskytne národní člen potřebnou součinnost těmto orgánům pro účely trestního řízení.~~

~~(5) Národní člen může informace poskytnuté orgány činnými v trestním řízení předat ostatním národním členům nebo cizozemským orgánům, je-li to potřebné k plnění jejich úkolů.~~

⁵⁾ ~~Čl. 5a rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.~~

~~§ 29~~

~~Pravomoci národního člena~~

~~(1) Národní člen je pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn~~

- ~~a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,~~
- ~~b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů,~~

- ~~e) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,~~
- ~~d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,~~
- ~~e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,~~
- ~~f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení,~~
- ~~g) v rámci mezinárodní justiční spolupráce zasílat do členských států a do třetích států, které uzavřely s Eurojustem dohodu o spolupráci, a přijímat z těchto států žádosti a rozhodnutí, případně i jiné související listiny,~~
- ~~h) koordinovat vyřizování žádostí o mezinárodní justiční spolupráci,~~
- ~~i) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení takové žádosti,~~
- ~~j) účastnit se společného vyšetřovacího týmu.~~

~~(2) V naléhavých případech může národní člen pro účely mezinárodní justiční spolupráce na základě a v mezích písemného pověření státního zástupce vykonávajícího dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení nebo předsedy senátu v řízení před soudem zpracovat nebo doplnit žádost o právní pomoc. Pověření musí v míře nezbytné pro zpracování nebo doplnění žádosti o právní pomoc obsahovat náležitosti uvedené v § 41 odst. 1.~~

(1) Kromě pravomocí stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie, kterým byl Eurojust zřízen²⁾, je národní člen pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn

- a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,**
- b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opisu z evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů,**
- c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,**
- d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,**
- e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,**
- f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení a**
- g) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení žádosti o mezinárodní justiční spolupráci.**

(2) Národní člen může justičnímu orgánu navrhnout, aby podal nebo vyřídil žádost o mezinárodní justiční spolupráci. Justiční orgán takový návrh posoudí bez zbytečného odkladu.

- (3) Ministerstvo vnitra poskytuje národnímu členovi pro účely plnění úkolů v Eurojustu
- a) ze základního registru obyvatel referenční údaje o subjektech údajů,
 - b) z agendového informačního systému evidence obyvatel údaje o obyvatelích,
 - c) z registru rodných čísel údaje o fyzických osobách, kterým bylo přiděleno rodné číslo, avšak nejsou uvedeny v písmenu b).

(4) Údaje uvedené v odstavci 3 se národnímu členovi poskytují ve stejném rozsahu jako státnímu zastupitelství podle zákona o státním zastupitelství. Pokud je to technicky možné, poskytují se tyto údaje v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup.

~~§ 30~~

~~Výměna informací s národním členem~~

~~(1) Orgány činné v trestním řízení poskytnou národnímu členovi bez zbytečného odkladu informace nezbytné k plnění úkolů Eurojustu; poskytnutí takových informací se považuje za žádost o součinnost Eurojustu pouze, je-li to orgánem činným v trestním řízení výslovně uvedeno. Tyto informace je možné předat ostatním národním členům nebo cizozemským orgánům, je-li to potřebné k plnění jejich úkolů.~~

~~(2) Soud a v přípravném řízení státní zástupce informují národního člena zejména o případech, jež se přímo dotýkají nejméně 3 členských států a nejméně 2 členským státům byly zaslány žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, a~~

~~a) jedná se o skutek, za který lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 5 let nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody a který spočívá v některém z těchto jednání:~~

- ~~1. obchod s lidmi,~~
- ~~2. pohlavní zneužívání dětí a dětská pornografie,~~
- ~~3. nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,~~
- ~~4. nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,~~
- ~~5. korupce,~~
- ~~6. podvod, který postihuje zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,~~
- ~~7. padělání eura,~~
- ~~8. legalizace výnosů z trestné činnosti,~~
- ~~9. útok proti informačnímu systému,~~

~~b) skutková zjištění nasvědčují tomu, že skutek byl spáchán organizovanou zločineckou skupinou, nebo~~

~~c) mohou mít závažný přeshraniční rozměr nebo dopad na úrovni Evropské unie nebo se mohou dotýkat i jiných členských států.~~

~~(3) Soud a v přípravném řízení státní zástupce dále informují národního člena zejména o~~

~~a) vytvoření společného vyšetřovacího týmu a výsledcích jeho činnosti,~~

- b) ~~případě, kdy jsou proti téže osobě vedena o témže skutku souběžně trestní řízení v České republice a v jednom nebo více jiných členských státech, anebo se lze oprávněně domnívat, že takový případ nastane,~~
- e) ~~sledovaných zásilkách dotýkajících se nejméně 3 států, z nichž nejméně 2 jsou členskými státy, a~~
- d) ~~opakovaných odmítnutích nebo obtížích při vyřizování žádostí o mezinárodní justiční spolupráci.~~

~~(4) Informace se národnímu členovi neposkytnou, pokud by tím došlo k ohrožení podstatných národních bezpečnostních zájmů nebo bezpečnosti osob.~~

~~(5) Národní člen bez zbytečného odkladu informuje příslušný orgán činný v trestním řízení o výsledku zpracování jím poskytnutých informací a vyrozumí jej o souvisejících případech, které jsou Eurojustem evidovány.~~

~~§ 31~~

~~Spolupráce s Eurojustem~~

~~(1) Byl-li příslušný orgán činný v trestním řízení požádán Eurojustem o zahájení trestního řízení v určité věci, převzetí trestního řízení nebo trestního oznámení z jiného členského státu nebo o jejich předání do jiného členského státu, koordinování svého postupu s příslušnými orgány jiného členského státu, vytvoření společného vyšetřovacího týmu nebo o poskytnutí informací nezbytných k plnění jeho úkolů, přičemž jde o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím kolegia Eurojustu, vyřídí takovou žádost bez zbytečného odkladu. Není-li žádost Eurojustu odůvodněna, vyzve jej orgán činný v trestním řízení k neprodlenému doplnění důvodů. Odmítne-li žádosti vyhovět, uvede důvody takového postupu s výjimkou případů, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.~~

~~(2) Jde-li o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím národního člena a požádá orgán činný v trestním řízení o úkony uvedené v odstavci 1 nebo o provedení úkonu v trestním řízení, postupuje se obdobně podle odstavce 1.~~

~~(3) Nelze-li případy uvedené v § 30 odst. 3 písm. b) nebo d) vyřešit dohodou dotčených členských států ani prostřednictvím jejich národních členů, národní člen na základě vyrozumění státního zástupce nebo soudu nebo i bez takového vyrozumění požádá kolegium Eurojustu o stanovisko, které zašle příslušnému státnímu zástupci nebo soudu. Nesouhlasí-li státní zástupce nebo soud se stanoviskem kolegia Eurojustu, bez zbytečného odkladu o tom informuje národního člena s uvedením důvodů takového nesouhlasu; důvody není třeba uvádět v případech, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.~~

~~§ 32~~

~~Ochrana osobních údajů~~

~~(1) Orgán činný v trestním řízení nebo národní korespondent, který předal Eurojustu osobní údaje, požádá Eurojust o jejich opravu nebo výmaz, zjistí-li, že předané osobní údaje jsou nepřesné.~~

~~(2) Osoba, jejíž osobní údaje jsou zpracovávány Eurojustem, může prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství bezplatně požádat Eurojust o informaci o zpracování svých~~

~~osobních údajů. Zjistí-li tato osoba nebo se domnívá, že zpracovávané osobní údaje jsou nepřesné s ohledem na účel zpracování nebo jsou zpracovávány v rozporu s právním předpisem Evropské unie 2), může prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství požadovat, aby Eurojust odstranil takto vzniklý stav, zejména aby osobní údaje blokoval, provedl jejich opravu, doplnění nebo likvidaci.~~

~~(3) Nejvyšší státní zastupitelství žádosti uvedené v odstavci 2 neprodleně postoupí Eurojustu.~~

~~(4) Nesouhlasí-li osoba uvedená v odstavci 2 se způsobem vyřízení své žádosti, může do 30 dnů od doručení rozhodnutí o takové žádosti předložit věc k přezkoumání společnému kontrolnímu orgánu Eurojustu²⁾.~~

~~(5) Nárok na náhradu škody způsobené Eurojustem uplatňuje osoba, jejíž údaje jsou zpracovávány Eurojustem, ve státě, ve kterém má Eurojust sídlo.~~

§ 34

(1) Úkoly plynoucí ze zapojení České republiky do Evropské justiční sítě³⁾ plní kontaktní body a technický ~~korespondent~~**zpravodaj** pro Evropskou justiční síť. Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou jim povinny v rámci svých pravomocí za tímto účelem poskytnout součinnost.

(2) Osoby, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě, jmenuje s jejich souhlasem a odvolává ministr spravedlnosti z řad soudců, státních zástupců nebo zaměstnanců ministerstva, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem. U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce.

(3) Z osob, které jsou kontaktními body, ministr spravedlnosti jmenuje s jeho souhlasem a odvolává národního ~~korespondenta~~**zpravodaje** pro Evropskou justiční síť.

§ 45

~~Příslušný orgán činný v trestním řízení může vydat rozhodnutí o úkonech uvedených v § 47 trestního řádu a hlavě čtvrté oddílů čtvrtém až sedmém trestního řádu i v případě, že úkon má být proveden mimo území České republiky a jeho provedení nelze dosáhnout bez tohoto rozhodnutí.~~

§ 45

(1) Má-li být mimo území České republiky proveden úkon uvedený v části první hlavě čtvrté oddílů čtvrtém až sedmém trestního řádu nebo v § 158d trestního řádu, k jehož provedení v České republice je zapotřebí vydat příkaz, povolení nebo usnesení, proti kterému není přípustná stížnost, anebo udělit souhlas, může příslušný justiční orgán vydat takový příkaz, povolení nebo usnesení nebo udělit takový souhlas, nelze-li provedení úkonu dosáhnout bez jeho vydání nebo udělení.

(2) Má-li být mimo území České republiky zajištěna věc nebo majetek a k zajištění věci nebo majetku v České republice je třeba vydat rozhodnutí, proti kterému je přípustná stížnost, justiční orgán vydá takové rozhodnutí vždy. Osobě, již má být zajištěna věc nebo majetek, se rozhodnutí doručí až po provedení zajištění nebo po nevyhovění žádosti o jeho provedení cizozemským orgánem. Obdobně podle věty první postupuje justiční orgán také v případě, že rozhoduje o zrušení zajištění, omezení

zajištění nebo povolení provedení úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem anebo o jiném úkonu se zajištěnou věcí nebo majetkem.

§ 46

Žádá-li justiční orgán cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci a cizozemský orgán považuje náklady spojené s provedením požadovaného úkonu za nepřiměřené jeho účelu nebo z jiných důvodů, ~~na základě žádosti justičního orgánu dohodne ministerstvo~~ **dohodne justiční orgán a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá,** s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

§ 47

(1) Právní pomoc lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze, je-li v cizím státu vedeno trestní řízení a pro účely tohoto řízení.

(2) Právní pomoc spočívající v

- a) provedení úkonů podle hlavy čtvrté oddílů čtvrtého a pátého trestního řádu,
- b) zajištění výkonu trestu propadnutí majetku, výkonu peněžitého trestu nebo výkonu zabránění části majetku podle hlavy dvacáté první oddílu pátého a sedmého trestního řádu,
- c) zajištění nároku poškozeného podle hlavy druhé oddílu sedmého trestního řádu,
- d) zadržení a otevření zásilky a její záměně podle hlavy čtvrté oddílu šestého trestního řádu,
- e) sledování zásilky podle § 65,
- f) odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle hlavy čtvrté oddílu sedmého trestního řádu nebo v přeshraničním odposlechu podle § 64,
- g) vyšetření duševního stavu podle § 116 odst. 2 trestního řádu,
- h) použití operativně pátracích prostředků podle § 158b až 158f trestního řádu, ~~nebo~~
- i) skrytém vyšetřování podle § 59 až 61, **nebo**
- j) přeshraničním sledování podle § 63,**

lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze v souvislosti s činem, který by byl trestný i podle práva České republiky.

§ 48a

Příslušnost soudu k úkonům v přípravném řízení

Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k provedení úkonu potřebného pro účely vyřízení žádosti o právní pomoc příslušný okresní soud v sídle krajského soudu, u něhož působí krajské státní zastupitelství příslušné k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc; v případě Městského soudu v Praze Obvodní soud pro Prahu 1, v případě Krajského soudu v Praze Okresní soud Praha-východ, v případě Krajského soudu v Plzni Okresní soud Plzeň-město a v případě Krajského soudu v Brně Městský soud v Brně. Dojde-li k odnětí a přikázání věci jinému krajskému státnímu zastupitelství nebo k postupu podle § 48 odst. 6, příslušnost soudu se nemění.

§ 52

Doručení písemnosti

(1) Adresátovi v České republice je možné doručit písemnost, která je vyhotovena v jazyce, o němž lze vzhledem k okolnostem případu předpokládat, že mu adresát rozumí, anebo písemnost, k níž je připojen překlad do tohoto jazyka.

(2) Není-li písemnost vyhotovena v jazyce podle odstavce 1 nebo není-li k ní připojen překlad do tohoto jazyka, vyžádá se překlad písemnosti od cizozemského orgánu a cizozemský orgán se současně upozorní, že jinak bude písemnost bez překladu adresátovi doručena pouze za podmínek uvedených ve větě ~~třetí~~ **poslední**. Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizozemský orgán není povinen překlad písemnosti zajistit, ~~zajistí je~~ **nebo je-li zaručena vzájemnost, pokud jde o nevyžadování překladů, zajistí překlad** justiční orgán, který je příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc. Překlad písemnosti není zapotřebí, pokud adresát po poučení o možnosti odmítnout převzetí písemnosti v jazyce, kterému nerozumí, k níž není připojen překlad do jemu srozumitelného jazyka, prohlásí, že je ochoten písemnost převzít.

(3) Písemnost se adresátovi doručí podle ustanovení trestního řádu o doručování. Na základě výslovné žádosti cizozemského orgánu lze písemnost doručit do vlastních rukou nebo prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol. **Prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol, lze písemnost doručit též v případě uvedeném v odstavci 2 větě poslední.** V protokolu se kromě náležitostí podle § 55 odst. 1 trestního řádu uvede přesné označení doručované písemnosti.

(4) Cizozemský orgán může adresátovi v České republice doručit písemnost přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo s předchozím souhlasem ministra spravedlnosti podle § 4 odst. 4.

(5) Obsahuje-li doručovaná písemnost pohrůžku donucením, je taková pohrůžka na území České republiky neúčinná.

§ 55

Žádá-li cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci na území České republiky a náklady spojené s provedením požadovaného úkonu by byly zjevně nepřiměřené jeho účelu, dohodne ~~ministerstvo~~ **justiční orgán a není-li účetní jednotkou, účetní jednotka, pod kterou spadá,** s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

§ 79

Podklady pro vyžádání z cizího státu

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li soudem učiněny úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě jednoho roku od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout nebo dodat do výkonu takového trestu anebo ochranného opatření, předseda senátu požádá bez zbytečného odkladu ministerstvo o provedení opatření nezbytných pro její vyžádání z cizího státu; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž vyžádání jde, zdržuje

v cizím státu, je možné požádat ministerstvo o zajištění nezbytných úkonů i před uplynutím lhůty 1 roku.

(2) Žádost podle odstavce 1 se nepodá, jestliže

- a) lze předpokládat uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody kratšího než 4 měsíce nebo pouze jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody,
- b) nepodmíněný trest odnětí svobody, který má osoba, o jejíž vyžádání jde, vykonat, nebo jeho zbytek je kratší než 4 měsíce, ledaže tato osoba má vykonat též jiný nepodmíněný trest nebo jeho zbytek, jejich součet činí alespoň 4 měsíce a lze očekávat, že žádost podle odstavce 1 bude podána i pro tento jiný trest nebo jeho zbytek,
- c) vydáním osoby, o jejíž vyžádání jde, by vznikly České republice náklady nebo důsledky zjevně nepřiměřené veřejnému zájmu na trestním stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- d) vydáním by byla osobě, o jejíž vyžádání jde, způsobena újma zjevně nepřiměřená významu trestního řízení nebo následkům trestného činu, zejména s ohledem na její věk, zdravotní stav nebo rodinné poměry, nebo
- e) skutek je trestným činem, na který trestní zákon stanoví nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby méně než 1 rok.

(3) Žádost podle odstavce 1 lze podat též pro skutek, u kterého je dána některá z překážek podle odstavce 2 písm. a) až c) a e), je-li podávána pro více skutků, z nichž alespoň u jednoho nebrání ustanovení odstavce 2 podání žádosti.

(4) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(5) K žádosti podle odstavce 1 soud přiloží

- a) příkaz k zadržení, příkaz k zatčení, nebo příkaz k dodání do výkonu trestu,
- b) prohlášení o totožnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, obsahující její jméno a příjmení, další osobní údaje umožňující její identifikaci a údaje o státní příslušnosti, popřípadě její popis, fotografii a otisky prstů,
- c) podrobné vyličení skutkového děje s přesným vyznačením doby, místa a způsobu spáchání,
- d) zákonné pojmenování trestného činu s doslovným zněním příslušných zákonných ustanovení, včetně stanovené trestní sazby pro daný trestný čin,
- e) doslovné znění ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti nebo výkonu trestu, a pokud od spáchání trestného činu uplynula doba delší než 3 roky nebo od právní moci rozhodnutí, na jehož základě má být trest vykonán, doba delší než 5 let, uvedení úkonů, kterými došlo ke stavění nebo přerušení běhu promlčecí doby,
- f) opis z evidence Rejstříku trestů týkající se osoby, o jejíž vyžádání jde, a informaci, zda je proti této osobě vedeno v České republice jiné trestní řízení.

(6) Pro účely vyžádání osoby z cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud předá ministerstvu též stejnopisy nebo ověřené kopie rozhodnutí soudu prvního stupně s doložkou právní moci a rozhodnutí soudu druhého stupně, bylo-li vydáno. Pokud bylo rozhodnutí vydáno v řízení proti uprchlému nebo v nepřítomnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, soud ministerstvu předá také vyličení způsobu zajištění práv obhajoby; jde-li o řízení proti

uprchlému, připojí také doslovné znění § 306a trestního řádu a ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti.

(7) Byl-li uložen souhrnný trest, soud ministerstvu předá písemnosti uvedené v odstavci 5 písm. c) až e) a v odstavci 6 též ve vztahu k rozsudkům o všech sbíhajících se trestných činech, za které byl souhrnný trest uložen.

(8) Soud ministerstvu předá na jeho žádost další písemnosti potřebné k vyžádání osoby z cizího státu; k tomu státní zástupce poskytne nezbytnou součinnost.

(9) Ministerstvo určí formu, v jaké mají být písemnosti podle odstavců 5 až 8 soudem vyhotoveny a překladem do kterého jazyka mají být soudem opatřeny, lze-li předpokládat, že takovou formu nebo překlad bude vyžadovat cizí stát, nebo jsou-li zapotřebí pro účely mezinárodního pátrání.

(10) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž vyžádání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nejméně 4 měsíce nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a byla-li ohledně ní dříve podána žádost podle odstavce 1 za účelem vyžádání k trestnímu stíhání, nebo změní-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k podání takové žádosti, zejména právní kvalifikace nebo skutkové okolnosti, podá soud ~~novou žádost~~ **aneprodleně novou žádost a současně** odvolá původní žádost; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá ~~bez zbytečného odkladu~~ **aneprodleně** poté, co k takové změně došlo. **Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, o jejíž vyžádání jde a ohledně níž byla dříve podána žádost podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.**

§ 83

Postup po vydání osoby

(1) Osobu, kterou cizí stát vydal, převezme Policie České republiky. Jde-li o vydání k trestnímu stíhání, Policie České republiky ji bez odkladu dodá soudu za účelem postupu podle § 69 odst. 6 věty první, čtvrté a páté a odst. 7 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zatčení, nebo policejnímu orgánu za účelem postupu podle § 76a odst. 4 a 5 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zadržení. Jestliže je osoba vydávána k trestnímu stíhání na základě žádosti podle § 79 odst. 1 podaných více soudy, určí ministerstvo po vyjádření dotčených soudů, kterému orgánu má být dodána. Jde-li o vydání k výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, Policie České republiky bez odkladu dodá osobu nejbližší věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

(2) **Převoz osoby z cizího státu do České republiky zajistí Policie České republiky nejpozději ve lhůtě 48 hodin od jejího převzetí od orgánů cizího státu; uplyne-li tato lhůta v okamžiku, kdy se převážená osoba nachází na palubě lodi nebo jiného plavidla anebo letadla nebo jiného vzdušného dopravního prostředku, prodlužuje se o dobu nezbytnou pro odevzdání této osoby příslušným orgánům státu, ve kterém se nachází nejbližší přístav, do něhož taková loď nebo jiné plavidlo připluje, anebo státu příletu. Lhůta pro dodání obviněného soudu nebo lhůta pro podání návrhu na vzetí osoby do vazby začíná plynout**

a) překročením státních hranic České republiky, zabezpečuje-li se převoz osoby z cizího státu prostřednictvím pozemní nebo vodní dopravy, nebo

b) od přistání na území České republiky v případě leteckého převozu.

~~(2)~~**(3)** Doba, kterou vydaná osoba strávila v cizím státu ve vazbě za účelem vydání, se nezapočítává do lhůt uvedených v § 72 trestního řádu a doby uvedené v § 72a trestního řádu; to neplatí pro dobu strávenou převozem osoby do České republiky.

~~(3)~~**(4)** Jestliže byla osoba vydána k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody jen pro některý z ~~trestných činů~~ **ze skutků**, za které byl uložen úhrnný anebo souhrnný trest, nebo jen pro některý z dílčích útoků pokračujícího trestného činu, soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, trest ve veřejném zasedání poměrně zkrátí. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 84

Odvolání žádosti soudu **pozbytí její platnosti**

(1) Soud odvolá žádost podle § 79 odst. 1, jestliže

- a) byl odvolán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu anebo bylo upuštěno od úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) byly dodatečně zjištěny důvody, pro které nelze žádost podat,
- ~~e) osoba byla dodána soudu nebo policejnímu orgánu,~~
- ~~d) osoba byla dodána věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření,~~
- ~~e)c)~~ byla podána nová žádost, nebo
- ~~f)d)~~ další pátrání v cizím státu není z jiného důvodu zapotřebí.

(2) O odvolání žádosti v přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce.

(3) V návaznosti na odvolání žádosti podle odstavce 1 písm. a) ~~až d)~~ ~~nebo f)~~, **b) nebo d)** ministerstvo zajistí provedení nezbytných opatření za účelem ukončení postupu směřujícího k vydání osoby z cizího státu.

(4) Žádost podle § 79 odst. 1 pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána

a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo

b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

§ 85

Zásada speciality

(1) Vydaná osoba nemůže být zbavena osobní svobody, nemůže na ni být podána obžaloba nebo návrh na potrestání, vedeno proti ní trestní stíhání před soudem, ani na ní vykonán trest nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který byla vydána, ledaže

- a) opustila území České republiky a dobrovolně se vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem,
- b) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 45 dnů po svém propuštění z vazby, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo po ukončení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ačkoli měla možnost území České republiky opustit,

- c) v řízení o svém vydání v cizím státu se vzdala práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku,
- d) se po svém vydání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality v souladu s odstavcem 2, nebo
- e) cizí stát se vzdal uplatnění zásady speciality anebo udělil dodatečný souhlas s rozšířením vydání.

(2) Jestliže se vydaná osoba nevzdala práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1 písm. c) a připouští-li to mezinárodní smlouva nebo právo cizího státu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce ji vyslechne za přítomnosti obhájce a poučí ji o možnosti vzdát se práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku, jakož i o důsledcích tohoto prohlášení. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Vzdá-li se osoba práva na uplatnění zásady speciality ve vztahu ke konkrétnímu skutku, popíše jej soud v protokolu tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

(3) Dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) vyžádá ministerstvo na žádost předsedy senátu a v přípravném řízení na žádost soudce podanou na návrh státního zástupce; přitom postupuje obdobně podle § 78 až 80 a § 82. Před podáním žádosti soud umožní vydané osobě, aby se vyjádřila k předmětu této žádosti; toto vyjádření připojí ke své žádosti.

(4) Není-li na osobu pro skutek, ohledně něhož je třeba vyžádat dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce vydá takový příkaz pro účely vyžádání dodatečného souhlasu; k podmínkám pro vydání takových příkazů podle trestního řádu se přitom nepřihlíží. Do udělení dodatečného souhlasu cizím státem nemohou být příkazy uvedené ve větě první podkladem pro zadržení nebo zatčení osoby anebo pro její dodání do výkonu trestu.

(5) Za dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e) se považuje rovněž žádost státu, ze kterého byla osoba vydána, o převzetí trestního řízení proti této osobě nebo výkonu trestu nebo ochranného opatření pro trestné činy spáchané před jejím vydáním. To platí i ohledně trestního oznámení podaného tímto státem.

(6) Do doby udělení dodatečného souhlasu cizím státem podle odstavce 1 písm. e) lze v trestním stíhání před soudem provádět pouze úkony uvedené v § 183a trestního řádu.

(7) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může být vydaná osoba zbavena osobní svobody nebo na ní může být vykonáván trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který byla podána žádost o dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e), i před tím, než byl dodatečný souhlas cizího státu udělen. O zbavení osobní svobody nebo zahájení výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud neprodleně informuje ministerstvo a současně sdělí důvody, pro které nebylo možné opatřit dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) před zbavením osobní svobody vydané osoby nebo před zahájením výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Ministerstvo o tom neprodleně vyrozumí cizí stát. Sdělí-li cizí stát, že nesouhlasí se zbavením osobní svobody nebo s výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo že neudělil dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydaná osoba se neprodleně propustí.

§ 87

Příslušnost soudu a státního zastupitelství

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž vydání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je příslušným krajský soud, v jehož obvodu ~~má tato osoba pobyt~~ **tato osoba zdržuje**. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1.

§ 92

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda vydání osoby do cizího státu nebrání skutečnosti uvedené v § 91 odst. 1.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozví-li se o trestném činu, pro který by cizí stát mohl žádat o vydání, nebo je-li státnímu zastupitelství ministerstvem postoupena žádost cizího státu o vydání. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž vydání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byla doručena žádost o vydání, státní zástupce neprodleně požádá ministerstvo, aby příslušný cizozemský orgán vyrozumělo o zahájení předběžného šetření a vyzvalo jej k zaslání žádosti o vydání.

(3) Postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

- a) osobě, o jejíž vydání jde,
- b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkacího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného v cizím státu na osobu, o jejíž vydání jde,
- c) skutku, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, včetně uvedení doby a místa jeho spáchání a jeho právní kvalifikace, jakož i horní hranice trestu, který za něj může být v cizím státu uložen, nebo výše trestu, který za něj byl v cizím státu uložen.

(4) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž vydání jde, vyslechně, seznámí ji s důvodem vydání a poučí ji o možnosti souhlasit se svým vydáním do cizího státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s vydáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(5) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, uvádí důležité okolnosti, které zásadním způsobem zpochybňují spáchání trestného činu, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, a nabízí o nich konkrétní důkazy, státní zástupce o tom vyrozumí prostřednictvím ministerstva cizí stát a v odůvodněných případech požádá ministerstvo o opatření vyjádření cizího státu.

(6) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo státního zástupce Nejvyšší soud.

(7) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) cizí stát, který by mohl žádat o vydání, přes výzvu nedoručil žádost o vydání,
- b) cizí stát nedoplnil všechny požadované náležitosti žádosti, včetně příloh,
- c) osoba, o jejíž vydání jde, zemřela,

- d) osoba, o jejíž vydání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž vydání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž vydání jde, se nezdržuje na území České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,
- g) cizí stát informoval, že o vydání osoby již nemá zájem, nebo
- h) žádost o vydání byla doručena po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž vydání jde, bude předána jinému státu podle části páté hlavy II, nebo po povolení vydání do jiného státu, anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(8) Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 95 odst. 1 nebo podle § 96 odst. 21.

(9) O ukončení předběžného šetření státní zástupce neprodleně vyrozumí ministerstvo; je-li ukončeno podle odstavce 7, vyrozumí též obhájce.

§ 95

Rozhodnutí soudu

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda je vydání přípustné. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neužije. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž vydání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání, soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. ~~Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce.~~ **Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má s výjimkou stížnosti proti rozhodnutí podle věty první odkladný účinek. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce řízení končí; byl-li však návrh státního zástupce zamítnut z důvodu uvedeného ve větě první, vrací se řízení do předběžného šetření.**

(4) Vysloví-li soud, že vydání není přípustné, a osoba, o jejíž vydání jde, je v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že vydání není přípustné.

(5) Po právní moci rozhodnutí o tom, zda je vydání přípustné, předseda senátu předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu,

může nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, podat Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí.

(6) Pokud Nejvyšší soud návrh ministra spravedlnosti nezamítne, napadené rozhodnutí zruší a postupuje přiměřeně podle odstavců 1 až 5, nebo vrátí věc soudu, nelze-li zjištěnou vadu v řízení před Nejvyšším soudem odstranit.

§ 96

Zjednodušené vydání

(1) Zjednodušené vydání se provede, jestliže osoba, o jejíž vydání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce prohlásí, že souhlasí se svým vydáním do cizího státu. Před vyslovením souhlasu se svým vydáním musí být poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že vydání bude provedeno bez rozhodnutí o přípustnosti a povolení vydání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s vydáním nelze vzít zpět.

(2) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, podle odstavce 1 prohlásí, že souhlasí se svým vydáním do cizího státu, ustanovení § 90, § 91 odst. 1 písm. a), c) až g), j) a m), § 92 odst. 7 písm. a), § 95 a 97 se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření podá návrh soudu na vzetí této osoby do vydávací vazby nebo na přeměnu předběžné vazby na vazbu vydávací, anebo podá návrh na odložení vydání. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), postupuje, jako by osoba souhlas s vydáním nevyslovila.

(3) Nenachází-li se osoba, o jejíž vydání jde, v předběžné vazbě, státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán tuto osobu zadrží. Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na její vzetí do vydávací vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení, jinak musí být propuštěna na svobodu. Předseda senátu postupuje při rozhodování o zadržené osobě obdobně podle § 77 odst. 2 trestního řádu.

(4) Nachází-li se osoba, o jejíž vydání jde, v předběžné vazbě, předseda senátu ji vyslechne a rozhodne o návrhu státního zástupce na přeměnu předběžné vazby na vazbu vydávací. O době a místě konání výslechu předseda senátu vyrozumí obhájce a státního zástupce.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 2 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. e), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d), předseda senátu návrh zamítne. Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce. Řízení o vydání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 2.

(6) Pokud osoba, o jejíž vydání jde, vysloví souhlas se svým vydáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o přípustnosti vydání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 95 odst. 1 zpět a postupuje podle odstavce 2 věty první. Návrh může vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p).

(8) Státní zástupce neprodleně prostřednictvím ministerstva vyrozumí cizí stát, který žádá o vydání nebo by mohl žádat o vydání, o souhlasu osoby s vydáním, ledaže postupuje, jako by osoba souhlas s vydáním nevyslovila.

§ 96

Zjednodušené vydání

(1) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s vydáním do cizího státu, ustanovení § 90, § 91 odst. 1 písm. a), c) až g), j) a m) a § 92 odst. 7 písm. a) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení vydání, namísto návrhu podle § 95 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s vydáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž vydání jde, odvolá prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(2) Souhlas s vydáním uděluje po podání návrhu podle odstavce 1 osoba, o jejíž vydání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž vydání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že vydání bude provedeno bez rozhodnutí o přípustnosti a bez povolení vydání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s vydáním nelze vzít zpět.

(3) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž vydání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 95 a 97 se neužijí a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení vydání podle § 99. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž vydání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s vydáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o vydání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1; o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí soud neprodleně informuje ministerstvo.

(6) Pokud osoba, o jejíž vydání jde, udělí souhlas s vydáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o přípustnosti vydání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 95 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do vydávací vazby nebo o přeměně

předběžné vazby na vazbu vydávací podle § 101 odst. 1 anebo o odložení vydání podle § 99. Návrh podle § 95 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p).

(8) Předseda senátu neprodleně prostřednictvím ministerstva vyrozumí cizí stát, který žádá nebo by mohl žádat o vydání, o souhlasu osoby s vydáním a jeho důsledcích.

§ 97

Rozhodnutí ministra spravedlnosti

(1) Vydání do cizího státu povoluje ministr spravedlnosti. Může tak učinit pouze po právní moci rozhodnutí, že vydání je přípustné.

(2) I když bylo pravomocně rozhodnuto, že vydání je přípustné, může ministr spravedlnosti rozhodnout, že vydání nepovolí. ~~Vydání nepovolí, jestliže rozhodl o přednosti vykonání evropského zatýkacího rozkazu.~~

(3) V souvislosti s rozhodováním ministra spravedlnosti může ministerstvo vyžadovat potřebné podklady od jiných orgánů veřejné moci, které jsou mu povinny poskytnout v nezbytném rozsahu součinnost.

(4) Po právní moci rozhodnutí, že vydání není přípustné, oznámí ministerstvo cizímu státu, že vydání nelze povolit, s výjimkou případu, kdy ministr spravedlnosti předloží věc Nejvyššímu soudu k přezkoumání.

(5) Ministr spravedlnosti ukončí řízení o vydání, nastane-li poté, co mu byla věc předložena podle § 95 odst. 5, důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d).

(6) Propuštění osoby, jejíž vydání ministr spravedlnosti nepovolil podle odstavce 2 věty první, nebo ohledně níž ukončil řízení o vydání, z předběžné vazby nařídí předseda senátu.

§ 99

Odložení vydání

~~(1) Předseda senátu může rozhodnout o odložení vydání osoby na dobu, po kterou je nezbytná její přítomnost v České republice v souvislosti s jiným trestným činem, než který je předmětem žádosti o její vydání, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky.~~ **Předseda senátu může rozhodnout o odložení vydání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbavena osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než který je předmětem žádosti o její vydání, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území.** Rozhodnutí o odložení vydání může předseda senátu učinit poté, co ministr spravedlnosti povolil vydání osoby, anebo po ~~vyslovení~~ **udělení**

souhlasu osoby, o jejíž vydání jde, při zjednodušeném vydání až do předání osoby orgánům cizího státu. Vyvstane-li v průběhu této doby nový důvod pro odložení vydání, může předseda senátu rozhodnout o odložení vydání i z tohoto důvodu. Při rozhodování o odložení vydání předseda senátu vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba vydána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je navrhováno odložení vydání, možnost předání nebo vydání této osoby z cizího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do cizího státu.

(2) O odložení vydání může předseda senátu rozhodnout na návrh

- a) ministerstva,
- b) státního zástupce,
- c) soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice,
- d) soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž ~~byl osobě, o jejíž vydání jde, pravomocně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody~~ **má osoba, o jejíž vydání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky, nebo**
- e) osoby, o jejíž vydání jde.

(3) Pokud návrh na odložení vydání nepodal soud nebo státní zástupce uvedený v odstavci 2 písm. c) nebo d), předseda senátu si před rozhodnutím o odložení vydání vyžádá jeho stanovisko, ~~nevyžádal-li si je státní zástupce.~~

(4) Je-li osoba v předběžné nebo vydávací vazbě, předseda senátu současně s rozhodnutím o odložení jejího vydání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby **okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se vydání odkládá.**

(5) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 4 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení vydání.

(6) Podá-li v době, kdy je vydání osoby odloženo, týž stát další žádost o její vydání pro jiný skutek, než pro který bylo vydání povoleno, k řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(7) Pomine-li důvod odložení vydání, předseda senátu postupuje podle § 101.

(8) Předseda senátu ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Stejně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil.

§ 100

Dočasné předání

(1) Bylo-li vydání odloženo, může předseda senátu na žádost cizího státu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, o jejíž vydání jde a která se nachází v České republice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do cizího státu k trestnímu stíhání.

(2) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud cizí stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice. **Nachází-li se taková osoba v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před rozhodnutím o dočasném předání stanovisko tohoto zařízení.**

(5) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(6) V rozhodnutí předseda senátu stanoví přiměřenou lhůtu, ~~jež nesmí být delší než 1 měsíc~~, v níž musí být dočasně předaná osoba vrácena. **Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.** Tuto lhůtu lze po dohodě s příslušným cizozemským orgánem prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Pokud vrácení osoby brání okolnosti cizím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví, musí být osoba vrácena bez zbytečného odkladu po odpadnutí takové překážky. Dočasné předání osoby lze povolit i opakovaně.

§ 101

Vydávací vazba a provedení vydání

(1) Po rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání a při zjednodušeném vydání ~~na návrh státního zástupce~~ **po udělení souhlasu osoby s vydáním** rozhodne předseda senátu o vzetí osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací, nerozhodl-li o odložení vydání. Ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž vydání jde, při rozhodování o vydávací vazbě zajistit jinak a nejde-li o zjednodušené vydání, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí. O svém rozhodnutí předseda senátu neprodleně vyrozumí ministerstvo.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státní zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

(3) Na další postup ohledně vydávací vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty druhé a třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního

trestního řádu se užijí přiměřeně. O žádosti osoby, o jejíž vydání jde, o propuštění z vydávací vazby rozhoduje soud. Proti rozhodnutí o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost.

(4) Po vyrozumění soudem podle odstavce 1 ministerstvo dohodne s příslušnými orgány cizího státu termín vydání osoby. Vydání osoby příslušným orgánům cizího státu a s tím související propuštění osoby z vydávací vazby zajistí předseda senátu.

(5) Vydávací vazba může trvat nejdéle 3 měsíce. Osoba, o jejíž vydání jde, musí být z vydávací vazby propuštěna na svobodu nejpozději poslední den této lhůty. Pokud vydání nemohlo být provedeno vzhledem k nepředvídatelným okolnostem, může předseda senátu před uplynutím této lhůty rozhodnout na návrh ministerstva o jejím prodloužení až o 3 měsíce. Celková délka vydávací vazby nesmí překročit 6 měsíců; to nevylučuje vzetí osoby do vydávací vazby na základě nové žádosti cizího státu o její vydání pro stejný trestný čin.

(6) Do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby se nezapočítává doba,

- a) po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany,
- b) po kterou byla Ústavním soudem odložena vykonatelnost rozhodnutí o povolení vydání,
- c) která uplynula od doručení žádosti Evropského soudu pro lidská práva ministerstvu, aby nebylo provedeno vydání do doby, než Evropský soud pro lidská práva rozhodne o stížnosti osoby, o jejíž vydání jde, až do takového rozhodnutí.

(7) Předseda senátu osobu z vydávací vazby neprodleně propustí a ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Obdobně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil. Předseda senátu ukončí řízení o vydání také v případě, že nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. f).

§ 103

Rozšíření vydání

(1) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí na řízení o žádosti cizího státu, jemuž byla vydána osoba, o udělení souhlasu

- a) se stíháním pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který bylo vydání povoleno,
- b) s výkonem trestu nebo ochranného opatření uložených za takový skutek, nebo
- c) s vydáním do třetího státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek.

(2) K řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(3) Soud rozhoduje, zda je udělení souhlasu s rozšířením vydání přípustné, ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce a obhájce osoby, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno. Osobě, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno, se doručuje pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o přípustnosti či nepřípustnosti

udělení souhlasu s rozšířením vydání. Nepředložil-li cizí stát vyjádření osoby k rozšíření vydání, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.

(4) Pokud v souladu s mezinárodní smlouvou cizí stát vydanou osobu vezme do vazby v řízení uvedeném v odstavci 1 písm. a) nebo c) nebo na ní začne vykonávat trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody pro skutek, pro který podal žádost o udělení souhlasu podle odstavce 1, před tím, než je tento souhlas udělen, soud bez zbytečného odkladu poté, co cizí stát informuje o této skutečnosti a důvodech, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, rozhodne, zda s vazbou, výkonem trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody souhlasí; v předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po obdržení této informace. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost. O pravomocném rozhodnutí neprodleně informuje soud ministerstvo a ministerstvo cizí stát. Nesdělil-li cizí stát důvody, pro které nemohl dříve opatřit souhlas podle odstavce 1, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.

~~(4)~~**(5)** Souhlasu podle odstavce 1 není třeba, pokud se osoba před cizozemským soudem po svém vydání vzdala uplatnění zásady speciality nebo pokud proběhlo zjednodušené vydání. V takovém případě ministerstvo vyrozumí o této skutečnosti cizozemský orgán.

§ 116

Vrácení trestního řízení

Vyvstane-li v průběhu převzatého trestního řízení důvod, pro který lze předpokládat, že účelu trestního řízení bude v cizím státu, který trestní řízení do České republiky předal, dosaženo lépe než na území České republiky, může ~~orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení,~~ **justiční orgán** vrátit trestní řízení cizozemskému orgánu. Při vrácení trestního řízení cizozemskému orgánu se postupuje přiměřeně podle dílu 1.

§ 131

Převzetí osoby z cizího státu

(1) Osobu, kterou cizí stát předal k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, **které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence**, převezmou orgány Vězeňské služby a dodají ji ~~věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření~~ **příslušnému zařízení**. O tom neprodleně vyrozumí ministerstvo a soud.

(2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v cizím státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno cizozemské rozhodnutí, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného cizozemského rozhodnutí ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřipustný.

§ 137a

Zásada speciality

Požádal-li cizí stát o souhlas se stíháním osoby, která má být nebo byla ~~tomuto~~ **tomuto** cizímu státu předána podle § 137, nebo s výkonem trestu anebo ochranného opatření

takovou osobou v tomto státě pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření, než pro ten, pro který má být nebo byla předána, postupuje se přiměřeně podle § 103. Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.

§ 146

(1) Justiční orgány poskytují mezinárodnímu soudu potřebnou součinnost v souvislosti s prověřováním a stíháním činů, jejichž stíhání a trestání je v jeho působnosti, včetně činů směřujících proti výkonu spravedlnosti mezinárodním soudem, a v souvislosti s výkonem trestů uložených mezinárodním soudem pro takové činy.

(2) Podle ustanovení této části se postupuje jen tehdy, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva upravující spolupráci s mezinárodním soudem, nebo nestanoví-li jinak předpisy mezinárodní organizace nebo mezinárodního soudu upravující řízení před takovým mezinárodním soudem (dále jen "předpisy mezinárodního soudu"), jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(3) Pro spolupráci s mezinárodním soudem platí přiměřeně ustanovení části první, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 4, § 12 odst. 3 a 4 a § 13 odst. 2 se neužijí. Ustanovení § 5 a § 7 odst. 2 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(4) Žádosti a příkazy mezinárodního soudu vyřizují orgány České republiky přednostně a s urychlením.

(5) Orgány České republiky bez souhlasu mezinárodního soudu nezveřejní informace o jeho žádosti nebo příkazu a způsobu jejich vyřízení. Při poskytování informací podle § 6 postupují orgány České republiky v souladu s pokyny mezinárodního soudu, které si vyžádají.

§ 164

Pro předání osob mezinárodnímu soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy II dílu 2, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 90 a § 91 odst. 1 písm. b), c), e) až g) a j) se neužijí. Ustanovení § 87, § 88 odst. 3, § 89 odst. 1 písm. b) a e), § 91, § 92 odst. 7 písm. d) a h), § 95, § 96 ~~odst. 2 věty druhé~~ **odst. 1 věty druhé a poslední, § 96 odst. 4 věty druhé a třetí, § 96 odst. 7**, § 97 a 99 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 89 odst. 1 písm. b), § 91 odst. 1 písm. d) a k) až m), § 92 odst. 7 písm. d), § 95 odst. 1, 5 a 6 a § 97 se neužijí také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 175

(1) Osobu, s jejímž převzetím k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem udělilo ministerstvo souhlas, převezmou orgány Vězeňské služby na pokyn ministerstva od orgánů mezinárodního soudu nebo cizího státu na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby převezmou osobu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem do České republiky.

(2) Jde-li o osobu převzatou podle této hlavy do České republiky k výkonu rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), na stíhání této osoby v České republice, výkon jiného trestu nebo ochranného opatření uloženého této osobě a na vydání nebo předání této osoby do cizího státu nebo jinému mezinárodnímu soudu se přiměřeně užije § 85.

(3) Neumožňují-li předpisy mezinárodního soudu, aby o odkladu výkonu trestu, změně způsobu výkonu trestu, přerušení výkonu trestu nebo o podmíněném propuštění osoby převzaté podle této hlavy do České republiky rozhodl soud České republiky, a obdrží-li orgány České republiky žádost nebo podnět k takovému rozhodnutí, ministerstvo je postoupí mezinárodnímu soudu; ustanovení § 159 odst. 3 a 4 se obdobně užijí i pro účely řízení před mezinárodním soudem o takové žádosti. Pokud předpisy mezinárodního soudu umožňují, aby o takové žádosti rozhodl soud České republiky, vyžádá si tento soud před rozhodnutím prostřednictvím ministerstva stanovisko mezinárodního soudu.

(4) Nejde-li o občana České republiky nebo osobu s trvalým pobytem na území České republiky, může ministerstvo před propuštěním osoby z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody stanovit, že osoba převzatá podle této hlavy do České republiky má být po propuštění předána do státu, jehož je státním příslušníkem nebo ve kterém má povolen pobyt, nebo do cizího státu, který je ochoten ji převzít, zaváže-li se mezinárodní soud nebo takový cizí stát uhradit náklady spojené s jejím převozem do tohoto státu, nebo předá-li se osoba orgánům tohoto státu na ~~hraničním přechodu~~ **státních hranicích**. Při určení, zda a do kterého cizího státu má být osoba předána, ministerstvo zohlední stanovisko této osoby. Orgánům cizího státu tuto osobu předají orgány Vězeňské služby na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem nebo cizím státem.

§ 193

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li učiněny soudem úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě 6 měsíců od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout, nebo dodat do výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu vydá bez zbytečného odkladu evropský zatýkácí rozkaz; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž předání jde, zdržuje v jiném členském státu, je možné evropský zatýkácí rozkaz vydat i před uplynutím lhůty 6 měsíců.

(2) Evropský zatýkácí rozkaz se vydává na stanoveném formuláři⁶⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené. Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat pro skutek, za který

- a) lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo
- b) má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce.

(3) Evropský zatýkácí rozkaz se nevydává, je-li dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).

~~(4) Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat též pro skutek, který nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud je vydáván pro více skutků, z nichž alespoň jeden splňuje některou~~

~~z podmínek uvedených v odstavci 2 větě druhé a není vůči němu dána žádná z překážek podle odstavce 3.~~

(4) Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat též pro skutek, který nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud

- a) je vydáván pro více skutků, z nichž alespoň jeden splňuje některou z podmínek uvedených v odstavci 2 větě druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d), nebo**
- b) byl již dříve vydán na tutéž osobu dosud platný evropský zatýkácí rozkaz pro skutek, který splňuje některou z podmínek podle odstavce 2 věty druhé a není vůči němu dána žádná z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).**

(5) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(6) Soud **neprodleně** doručí evropský zatýkácí rozkaz Policejnímu prezidiu České republiky s žádostí o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby a vyhlášení pátrání v členských státech nepřipojených k Schengenskému informačnímu systému. Je-li známo, kde se osoba nachází, doručí soud evropský zatýkácí rozkaz také příslušnému orgánu předávajícího státu s překladem do úředního jazyka tohoto státu nebo do jiného jazyka, v němž je tento stát ochoten evropský zatýkácí rozkaz přijmout.

(7) Na žádost příslušného orgánu předávajícího státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely rozhodnutí o předání. V přípravném řízení poskytne státní zástupce soudu součinnost při zjištění takových informací a doplnění. Soud může i bez takové žádosti poskytnout též jiné informace, které považuje za potřebné pro rozhodnutí o předání.

(8) Je-li předávajícím státem členský stát, pro který je závazný právní předpis Evropské unie upravující právo na přístup k obhájci⁴³⁾, a osoba, o jejíž předání jde, nemá v trestním řízení v České republice, v němž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, obhájce, má právo zvolit si obhájce za účelem poskytování pomoci obhájci zvolenému nebo ustanovenému pro předávací řízení v předávajícím státě. Pokud příslušný orgán předávajícího státu sdělí, že osoba, o jejíž předání jde, prohlásila, že si přeje tohoto práva využít, soud této osobě prostřednictvím příslušného orgánu předávajícího státu poskytne bez zbytečného odkladu přehled vhodných advokátů zaměřených na mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Zaměření podle věty druhé eviduje na žádost advokáta Česká advokátní komora v seznamu advokátů nebo seznamu evropských advokátů.

(9) Pokud byl evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti, osoba, o jejíž předání jde, dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, a požádá prostřednictvím příslušného orgánu předávajícího státu, aby jí byla poskytnuta kopie rozhodnutí ještě před jejím předáním, soud ji tomuto orgánu bez odkladu zašle. Poskytnutí kopie tohoto rozhodnutí se nepovažuje za jeho doručení.

(10) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž předání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jež splňují podmínky uvedené v odstavci 2, a byl-li na ni dříve vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem předání k trestnímu stíhání, nebo změnil-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k vydání evropského zatýkácího rozkazu, zejména právní

kvalifikace nebo skutkové okolnosti, vydá soud **neprodleně** nový evropský zatýkáací rozkaz a **současně** odvolá původní evropský zatýkáací rozkaz; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá ~~bez zbytečného odkladu~~ **neprodleně** poté, co k takové změně došlo. **Obdobně se postupuje, bylo-li osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkáací rozkaz podle odstavce 1 na základě příkazu k zadržení, doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání.**

§ 197

Odvolání evropského zatýkáacího rozkazu a **pozbytí jeho platnosti**

(1) Soud odvolá evropský zatýkáací rozkaz, jestliže

- a) byl odvolán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu anebo bylo upuštěno od úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) byly dodatečně zjištěny důvody, pro které nelze evropský zatýkáací rozkaz vydat,
- ~~e) osoba byla dodána soudu nebo policejnímu orgánu,~~
- ~~d) osoba byla dodána věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření,~~
- ~~e)c) byl vydán nový evropský zatýkáací rozkaz, nebo~~
- ~~fd) další pátrání není v jiném členském státu z jiného důvodu zapotřebí.~~

(2) O odvolání evropského zatýkáacího rozkazu soud bezodkladně vyrozumí Policejní prezidium České republiky za účelem provedení nezbytných opatření a v přípravném řízení též státního zástupce.

(3) **Evropský zatýkáací rozkaz pozbývá platnosti, byla-li osoba dodána**

- a) soudu nebo policejnímu orgánu, nebo**
- b) věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.**

§ 202

Příslušnost

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž předání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je příslušným krajský soud, v jehož obvodu ~~má tato osoba pobyt~~ **tato osoba zdržuje**. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1. Toto státní zastupitelství je rovněž příslušné k přijetí evropského zatýkáacího rozkazu.

(3) Byl-li evropský zatýkáací rozkaz doručen orgánu, který není příslušný k jeho přijetí, neprodleně jej postoupí příslušnému státnímu zastupitelství a informuje o tom orgán, který jej vydal.

§ 203

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda předání osoby do jiného členského státu nebrání skutečnosti uvedené v § 205.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozví-li se o trestném činu, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkácí rozkaz, nebo je-li státnímu zastupitelství doručen evropský zatýkácí rozkaz jiného členského státu. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž předání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byl doručen evropský zatýkácí rozkaz, státní zástupce neprodleně požádá příslušný orgán jiného členského státu o jeho doručení.

(3) Nebyl-li jiným členským státem dosud vydán evropský zatýkácí rozkaz, postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

a) osobě, o jejíž předání jde,

b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkácího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného ve vyžadujícím státu na osobu, o jejíž předání jde, které může být podkladem pro vydání evropského zatýkácího rozkazu; namísto této informace postačí příslib příslušného orgánu jiného členského státu, že evropský zatýkácí rozkaz bude neprodleně vydán,

c) skutku, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkácí rozkaz, včetně horní hranice trestu, který za tento čin může být v tomto státu uložen, nebo výše trestu, který za tento čin byl v tomto státu uložen.

(4) Jestliže informace obsažené v evropském zatýkáčím rozkazu nejsou dostatečné pro rozhodnutí o předání, státní zástupce požádá příslušný orgán vyžadujícího státu o jejich doplnění. Za tímto účelem mu stanoví přiměřenou lhůtu a upozorní jej, že nedoplní-li tyto informace ve lhůtě, bude předběžné šetření ukončeno.

(5) Je-li vyžadujícím státem členský stát, pro který je závazný právní předpis Evropské unie upravující právo na přístup k obhájci⁴³⁾, poučí státní zástupce bez zbytečného odkladu po zahájení předběžného šetření o právech uvedených v § 204 odst. 3 větech první a druhé rovněž osobu, o jejíž předání jde, omezenou na svobodě z jiného důvodu než zadržení; ustanovení § 204 odst. 3 věty třetí se použije obdobně.

(6) Je-li osoba, o jejíž předání jde, státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky a evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání, vyžádá státní zástupce od příslušného orgánu vyžadujícího státu ujištění, že této osobě bude umožněn výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice, pokud jí bude uložen takový druh trestu nebo ochranného opatření a po vynesení rozsudku nevysloví souhlas s výkonem trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státě.

(7) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž předání jde, vyslechne, seznámí ji s obsahem evropského zatýkáčím rozkazu a poučí ji o možnosti souhlasit se svým předáním do jiného členského státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s předáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(8) Pokud byl evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti osoby, o jejíž předání jde, a tato osoba

dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, může poté, co byla seznámena s obsahem evropského zatýkacího rozkazu, požádat, aby kopii rozhodnutí obdržela ještě před svým předáním. Státní zástupce o takovém požadavku informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a po obdržení kopie takového rozhodnutí ji poskytne osobě, o jejíž předání jde. Vyřízení tohoto požadavku nemá vliv na další průběh předávacího řízení.

(9) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) členský stát, který by mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, přes výzvu nedoručí evropský zatýkací rozkaz,
- b) vyžadující stát ve stanovené lhůtě nedoplnil požadované informace,
- c) osoba, o jejíž předání jde, zemřela,
- d) osoba, o jejíž předání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž předání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž předání jde, se nezdržuje na území České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,
- g) vyžadující stát odvolal evropský zatýkací rozkaz nebo jinak informoval, že o předání osoby již nemá zájem, nebo
- h) evropský zatýkací rozkaz byl doručen po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž předání jde, bude předána jinému státu podle této hlavy, nebo po povolení vydání do jiného státu anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(10) Státní zástupce neprodleně vyrozumí o ukončení předběžného šetření podle odstavce 9 příslušný orgán vyžadujícího státu, Policejní prezidium České republiky, ~~obhájce a ministerstva~~ **obhájce**. Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 205 odst. 1 nebo návrhu podle § 208 odst. 21.

§ 205

Rozhodnutí o předání

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda se osoba předá do vyžadujícího státu; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Soud rozhodne, že se osoba předá do vyžadujícího státu, není-li dán některý z důvodů pro nepředání uvedený v odstavci 2 nebo některý z důvodů pro zamítnutí návrhu státního zástupce uvedený v odstavci 5. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neužije. **Jsou-li pro rozhodnutí potřebné dodatkové informace, soud o jejich poskytnutí požádá příslušný orgán vyžadujícího státu; pro jejich poskytnutí může stanovit přiměřenou lhůtu.**

(2) Osoba se do vyžadujícího státu nepředá, pokud

- a) je státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, evropský zatýkací rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání a příslušný orgán vyžadujícího státu neposkytl dostatečné ujištění podle § 203 odst. 6,

- b) je státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, evropský zatýkací rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jsou splněny podmínky pro uznání a výkon rozhodnutí, kterým byl uložen takový trest nebo takové ochranné opatření, na území České republiky a tato osoba před soudem do protokolu prohlásí, že nesouhlasí s výkonem tohoto trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státu,
- c) trestní stíhání pro týž skutek je v České republice nepřipustné v důsledku amnestie, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,
- d) evropský zatýkací rozkaz nebyl vydán pro skutek, za který lze podle práva vyžadujícího státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo za který má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce,
- e) ~~skutek nenaplnuje~~ **skutek nenaplníval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedené v § 207; v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu,
- f) trestní odpovědnost nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody jsou podle právního řádu České republiky promlčeny, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,
- g) jde o předání osoby k trestnímu stíhání pro skutek, pro který se v České republice proti téže osobě vede trestní řízení, nebo pro skutek, který byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy je třeba dát přednost provedení trestního stíhání ve vyžadujícím státu zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu,
- h) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo státního zástupce pravomocně zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno,
- i) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v jiném členském státu nebo v přidruženém státu skončilo rozhodnutím, které vytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 11 odst. 2 trestního řádu, anebo trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě ve třetím státu skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem nebo jiným rozhodnutím soudu se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno a jestliže trest, pokud byl osobě, o jejíž vydání jde, uložen, byl již vykonán, je právě vykonáván anebo jej podle práva odsuzujícího státu již nelze vykonat,
- j) evropský zatýkací rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti této osoby, není-li dále stanoveno jinak,
- k) nebyl udělen souhlas jiného členského státu podle § 199 odst. 1 a nebyla splněna některá z podmínek uvedených v § 199 odst. 2, nebo nebyl dán souhlas vydávajícího státu podle § 199 odst. 4,
- l) předání by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, nebo

m) je důvodná obava, že by osoba, o jejíž předání jde, byla ve vyžadujícím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnostní nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) ~~Byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán pro několik skutků, z nichž alespoň u jednoho není~~ Pokud vyžadující stát vydal jeden nebo více evropských zatýkacích rozkazů pro několik skutků a u některého z nich je dán důvod pro nepředání, soud rozhodne, pro které skutky se osoba předá pro které se nepředá. Je-li však u některého skutku dán důvod pro nepředání uvedený v odstavci 2 písm. d), lze osobu do vyžadujícího státu předat pro všechny tyto skutky.

(4) Osobu lze do vyžadujícího státu předat, i když je dán důvod pro nepředání uvedený v odstavci 2 písm. j), pokud

- a) osoba, o jejíž předání jde, byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) osoba, o jejíž předání jde, věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil,
- c) osoba, o jejíž předání jde, poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět, nebo
- d) osobě, o jejíž předání jde, nebylo osobně doručeno rozhodnutí, avšak bude tak učiněno neprodleně po jejím předání, tato osoba bude výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo podání opravného prostředku, které umožňují její účast, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a bude informována o lhůtě k jeho uplatnění.

(5) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž předání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání konaném o předání osoby, soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. ~~Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce.~~ Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má s výjimkou stížnosti proti rozhodnutí podle věty první odkladný účinek. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu státního zástupce řízení končí; byl-li však návrh státního zástupce zamítnut z důvodu uvedeného ve větě první, vrací se řízení do předběžného šetření.

(6) Rozhodne-li soud o tom, že se osoba nepředá, a je-li tato osoba v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění, pokud nejde o případ podle odstavce 2 písm. b). Proti

tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že se osoba nepředá.

(7) O rozhodnutí podle odstavců 1 a 5 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky, ~~a následně také ministerstvo.~~

§ 206

Předávací vazba

(1) Rozhodne-li soud, že se osoba předá, vezme ji zároveň do předávací vazby, nebo rozhodne o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací; ~~při zjednodušeném předání tak postupuje na návrh státního zástupce.~~ Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost **pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o předání. Při zjednodušeném předání postupuje předseda senátu podle věty prvního udělení souhlasu osoby s předáním, přičemž proti tomuto rozhodnutí není stížnost přípustná.** Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí, s výjimkou § 70, 70a, § 71 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. a), které se užijí přiměřeně.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státní zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

§ 208

Zjednodušené předání

(1) ~~Zjednodušené předání se provede, jestliže osoba, o jejíž předání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce prohlásí, že souhlasí se svým předáním do jiného členského státu. Před vyslovením souhlasu se svým předáním musí být poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že předání bude provedeno bez rozhodnutí o předání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s předáním nelze vzít zpět.~~

(2) ~~Jestliže osoba, o jejíž předání jde, podle odstavce 1 prohlásí, že souhlasí se svým předáním, ustanovení § 203 odst. 9 písm. a) a § 205 odst. 1 a odst. 2 písm. a), b), d) až f), j) a k) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření podá návrh soudu na vzetí této osoby do předávací vazby nebo na přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací, anebo podá návrh na odložení předání. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání této osoby uvedených v § 205 odst. 2 písm. e), g) až i), l) nebo m), postupuje, jako by osoba souhlas se svým předáním nevyslovila.~~

(3) ~~Nenachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán tuto osobu zadrží. Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na její vzetí do předávací vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení, jinak musí být propuštěna na svobodu. Předseda senátu postupuje při rozhodování o zadržené osobě obdobně podle § 77 odst. 2 trestního řádu.~~

~~(4) Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, předseda senátu ji vyslechne a rozhodne o návrhu státního zástupce na přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací. O době a místě konání výsledku předseda senátu vyrozumí obhájce a státního zástupce.~~

~~(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 2 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d), předseda senátu návrh zamítne. Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce. Řízení o předání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 2.~~

~~(6) Pokud osoba, o jejíž předání jde, vysloví souhlas se svým předáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o předání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 205 odst. 1 zpět a postupuje podle odstavce 2 věty první. Návrh může vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.~~

~~(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m).~~

~~(8) O pravomocných rozhodnutích podle odstavců 3 až 5 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky, a následně také ministerstvo; nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podá tento soud.~~

§ 208

Zjednodušené předání

(1) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, prohlásí, že si přeje udělit souhlas s předáním do jiného členského státu, ustanovení § 203 odst. 9 písm. a), § 205 odst. 1 a § 205 odst. 2 písm. a), b), d) až f), j) a k) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření, ve kterém zjišťuje rovněž existenci důvodů pro odložení předání, namísto návrhu podle § 205 odst. 1 podá návrh soudu na opatření souhlasu této osoby s předáním. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m), postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním, neučinila; obdobně postupuje, pokud osoba, o jejíž předání jde, odvolá prohlášení otom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(2) Souhlas s předáním uděluje po podání návrhu státního zástupce podle odstavce 1 osoba, o jejíž předání jde, před předsedou senátu, za přítomnosti obhájce ve vazebním nebo veřejném zasedání. Před vyslovením tohoto souhlasu musí být osoba, o jejíž předání jde, poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že předání bude provedeno bez rozhodnutí o předání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s předáním nelze vzít zpět. Jde-li o občana České republiky nebo občana jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, je třeba ho před udělením souhlasu poučit o okolnostech, pro které by podle § 205 odst. 2 písm. a) nebo b) nebylo jeho předání možné, a o důsledcích postupu podle těchto ustanovení. V případě, že by přicházelo v úvahu nepředání z důvodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. b), je osobu třeba poučit také o tom, že nepředání je vázáno na splnění podmínek pro uznání a výkon rozhodnutí, pro které byl evropský zatýkací rozkaz vydán.

(3) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 neudělí, řízení se vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním. Jestliže se pro neznámý pobyt osoby, o jejíž předání jde, opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při vazebním nebo veřejném zasedání, předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1, čímž se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by tato osoba neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(4) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, souhlas podle odstavce 2 udělí, ustanovení § 205 odst. 1 se neužije a předseda senátu rozhodne ve vazebním nebo veřejném zasedání o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo ve veřejném zasedání o odložení předání podle § 210. Shledá-li však předseda senátu, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m), rozhodne o zamítnutí návrhu podle odstavce 1. Proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 je přípustná stížnost. Okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1 se řízení vrací do předběžného šetření a státní zástupce postupuje, jako by osoba, o jejíž předání jde, neučinila prohlášení o tom, že si přeje udělit souhlas s předáním.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d), předseda senátu rozhodne o zamítnutí návrhu. Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Řízení o předání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 1.

(6) Pokud osoba, o jejíž předání jde, udělí souhlas s předáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o návrhu na její předání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 205 odst. 1 zpět a soud rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací podle § 206 odst. 1 anebo o odložení předání podle § 210. Návrh podle § 205 odst. 1 může státní zástupce vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m).

(8) O pravomocných rozhodnutích podle odstavců 4 až 6 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky; nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podá tento soud.

§ 209

Lhůty pro rozhodnutí

(1) Při vyřizování evropského zatýkacího rozkazu se postupuje s největším urychlením. Soud rozhodne o evropském zatýkacím rozkazu zpravidla do 60 dnů od zadržení osoby, o jejíž předání jde. ~~Při zjednodušeném předání státní zástupce zpravidla podá návrh podle § 208 odst. 2 tak, aby o něm soud mohl rozhodnout do 10 dnů od vyslovení souhlasu této osoby s předáním. Při zjednodušeném předání soud zpravidla rozhodne o vzetí této osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací anebo o odložení předání do 10 dnů od udělení souhlasu této osoby s předáním.~~

(2) Nelze-li ve výjimečném případě rozhodnout ve lhůtách uvedených v odstavci 1, rozhodne soud o evropském zatýkacím rozkazu nebo o předávací vazbě zpravidla ve lhůtě prodloužené o 30 dnů.

(3) O nedodržení lhůt a o důvodech informuje soud a v předběžném šetření státní zástupce příslušný orgán vyžadujícího státu a Eurojust.

§ 210

Odložení předání

(1) ~~Soud může rozhodnout o odložení předání osoby na dobu, po kterou je nezbytná její přítomnost v České republice v souvislosti s jiným trestným činem, než pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky.~~ **Soud může rozhodnout o odložení předání osoby na dobu, po kterou bude v České republice zbavena osobní svobody v souvislosti s jiným skutkem, než pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, včetně výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky nebo které mají být na základě pravomocného rozhodnutí soudu České republiky vykonány na jejím území.** Rozhodnutí o odložení předání může soud učinit při rozhodnutí o předání; výjimečně i po povolení předání, byl-li zjištěn důvod pro odložení později nebo vyvstane-li nový důvod pro odložení, a to až do provedení předání. Přitom soud vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba předána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je o odložení předání rozhodováno, možnost předání této osoby z vyžadujícího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do vyžadujícího státu. Před rozhodnutím o odložení předání si soud vyžádá stanovisko soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice nebo soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž ~~byl pravomocně uložen trest nebo ochranné opatření má osoba, o jejíž předání jde, vykonat nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody na území České republiky, pokud si takové stanovisko nevyžádal již státní zástupce.~~

(2) Je-li rozhodnutí o odložení předání činěno při rozhodnutí o předání, ustanovení § 206 se neužije. ~~Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, soud současně s rozhodnutím o odložení jejího předání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby okamžikem vzetí této osoby do vazby v trestním řízení vedeném v České republice nebo okamžikem započetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, pro které se předání odkládá.~~ **Je-li rozhodnutí o odložení předání činěno po rozhodnutí o předání, soud současně s rozhodnutím o odložení jejího předání rozhodne o jejím propuštění z předávací vazby. Věta druhá se užije obdobně na rozhodnutí o propuštění osoby z předávací vazby, je-li rozhodováno o odložení předání až po rozhodnutí o předání.**

(3) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 2 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení předání.

(4) Doručí-li v době, kdy je předání osoby odloženo, též členský stát další evropský zatýkací rozkaz na tuto osobu pro jiný skutek, než pro který bylo rozhodnuto, že se tato osoba

předá, k řízení o takovém evropském zatýkacím rozkazu jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původního evropského zatýkacího rozkazu na tuto osobu.

(5) Pomine-li důvod odložení předání, předseda senátu rozhodne o vzetí osoby do předávací vazby. Ustanovení § 206 odst. 1 věty druhé se neužije. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž předání jde, při rozhodování o předávací vazbě zajistit jinak ~~a nejde-li o zjednodušené předání~~, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí.

(6) Předseda senátu ukončí řízení o předání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 9 písm. d).

§ 211

Dočasné předání

(1) Před rozhodnutím o předání může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve vazbě nebo ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, jež nesmí být delší než 10 dnů, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadujícím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví. Doba, po kterou byla osoba dočasně předána, se do lhůt podle § 209 odst. 1 a 2 nezapočítává.

(2) Po rozhodnutí o předání, jehož výkon byl odložen, může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, ~~jež nesmí být delší než 1 měsíc~~, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadujícím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví. **Tato lhůta nesmí být delší než 1 měsíc, nachází-li se osoba ve vazbě, nebo 6 měsíců, nachází-li se osoba ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.**

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud vyžadující stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(5) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě v trestním řízení vedeném v České republice, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení takového řízení. **Nachází-li se taková osoba v zařízení pro výkon ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před rozhodnutím o dočasném předání stanovisko tohoto zařízení.**

(6) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(7) Lhůtu uvedenou v odstavci 2 lze po dohodě s příslušným orgánem vyžadujícího státu prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Dočasné předání osoby podle odstavce 2 lze provést i opakovaně.

§ 213

Předání

(1) Předání osoby a s tím související propuštění z předávací vazby zajistí předseda senátu.

(2) Osobu je třeba předat vyžadujícímu státu nejpozději do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o předání; při zjednodušeném předání nejpozději do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací. Bylo-li rozhodnuto o odložení předání, je třeba osobu předat do vyžadujícího státu nejpozději do 10 dnů od rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby po pominutí důvodu pro odložení předání.

(3) V případě souběhu evropského zatýkacího rozkazu a žádosti o vydání lhůta pro předání osoby neběží. Osobu je v takovém případě třeba předat nejpozději do 10 dnů od vyrozumění soudu o rozhodnutí o ~~upřednostnění předání~~ **neupřednostnění vydání** nebo od vyrozumění podle § 218 odst. 3.

(4) Brání-li předání osoby ve stanovené lhůtě okolnosti neovlivnitelné vyžadujícím státem nebo orgány České republiky, předseda senátu učiní neprodleně úkony potřebné ke sjednání nové doby předání tak, aby k němu mohlo dojít co nejdříve po pominutí těchto okolností. Předání se musí uskutečnit nejpozději do 10 dnů od takto sjednané doby. Obdobně se postupuje, nastanou-li závažné humanitární důvody, zejména ohrozilo-li by předání život nebo zdraví osoby, o jejíž předání jde.

(5) Osoba, o jejíž předání jde, musí být neprodleně propuštěna z předávací vazby nejpozději poslední den lhůty uvedené v odstavci 2, 3 nebo 4.

(6) Předseda senátu poskytne příslušnému orgánu vyžadujícího státu informace o délce trvání vazby v průběhu předávacího řízení na území České republiky.

§ 218

Souběh evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání

(1) Byly-li orgánům České republiky doručeny na tutéž osobu evropský zatýkací rozkaz a žádost o vydání, rozhodne soud na návrh státního zástupce nejprve o předání podle § 205 a o přípustnosti vydání podle § 95. Po právní moci rozhodnutí, že se osoba předá, a rozhodnutí o přípustnosti vydání předseda senátu neprodleně předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu o přípustnosti vydání, podá Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí nejpozději do ~~15 dnů~~ **1 měsíce** ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena; Nejvyšší soud rozhodne o takovém návrhu neprodleně.

(2) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, rozhodne ve lhůtě ~~15 dnů~~ **1 měsíce** ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, o tom, zda se upřednostní vydání. Rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání je přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, ministr spravedlnosti rozhodne ve lhůtě 15 dnů od vrácení věci Nejvyšším soudem o tom, zda se upřednostní vydání. Zváží přitom všechny okolnosti, zejména závažnost

a místo spáchání trestných činů, datum doručení evropského zatýkacího rozkazu a doručení žádosti o vydání a zda jde o předání nebo vydání za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání není přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně vyrozumí soud, který dále postupuje podle § 213.

(4) V případě, že se neupřednostní vydání, ministerstvo neprodleně o této skutečnosti vyrozumí soud, který dále postupuje podle § 213. **Pokud soud rozhodl podle § 95, že je přípustné vydání osoby do státu, který o její vydání rovněž požádal, považuje se toto rozhodnutí za udělení souhlasu s vydáním osoby do tohoto dalšího státu.**

(5) V případě upřednostnění vydání ministr spravedlnosti současně rozhodne, že se vydání povoluje. ~~O tomto rozhodnutí ministerstvo neprodleně vyrozumí soud.~~ **Současně může ministr spravedlnosti udělit souhlas s vydáním této osoby do dalšího státu, který o její předání požádal; v takovém případě se rozhodnutí podle § 205 odst. 1 o tom, že se osoba předává, považuje pro účely udělení souhlasu s jejím vydáním do tohoto dalšího státu za vyslovení přípustnosti vydání podle § 95 odst. 1. Ministerstvo neprodleně vyrozumí soud o rozhodnutí ministra spravedlnosti.** Soud po vyrozumění usnesením zruší své rozhodnutí o ~~předání~~ **předávací vazbě podle § 206a** v řízení o vydání neprodleně postupuje podle § 101.

§ 225

Předání z České republiky

(1) Na předání osoby z České republiky do Islandu nebo Norska a na související úkony se přiměřeně užijí ustanovení této hlavy o evropském zatýkacím rozkazu. Ustanovení § 203 odst. 6, § 205 odst. 2 písm. a), b) a e) a § 207 se neužijí. Ustanovení § 209 odst. 3 se neužije, pokud jde o informování Eurojustu.

- (2) Osoba, o jejíž předání jde, se do Islandu nebo Norska nepředá také v případě, že
- a) je občanem České republiky, **není-li zaručena vzájemnost,**
 - b) ~~skutek nenaplnuje~~ **skutek nenaplnoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání, ohledně něhož nelze z důvodu nedostatku oboustranné trestnosti odmítnout výkon zatýkacího rozkazu podle Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem¹¹⁾; v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání jen z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu, nebo
 - c) trestný čin, pro který byl zatýkací rozkaz vydán, má výlučně politický charakter a ze strany vyžadujícího státu není zaručena vzájemnost¹²⁾.

(3) Ustanovení odstavce 2 se přiměřeně užije i v případě, že Norsko nebo Island požádá o udělení souhlasu s rozšířením předání.

§ 233

Uznání a výkon příkazu k zajištění věci

(1) Justiční orgán neprodleně rozhodnutím uzná příkaz k zajištění věci, nebrání-li tomu některý z důvodů uvedených v odstavci 3 nebo 5, a ihned zajistí výkon tohoto rozhodnutí postupem podle hlavy čtvrté oddílu čtvrtého trestního řádu, ledaže rozhodne o odkladu výkonu rozhodnutí, nebo výkon rozhodnutí nelze provést, neboť věc, která je předmětem zajištění, se ztratila, byla zničena nebo ji nelze nalézt na místě uvedeném v osvědčení nebo proto, že místo, kde se měla nacházet, nebylo v osvědčení označeno dostatečně přesně.

(2) Prohlídky podle hlavy čtvrté oddílu pátého trestního řádu lze při výkonu příkazu k zajištění věci vydaného justičním orgánem jiného členského státu provést pouze za podmínky, že skutek by byl trestným činem i podle práva České republiky.

(3) Justiční orgán neprodleně rozhodnutím neuzná příkaz k zajištění věci, pokud

- a) ~~skutek nenaplní~~ **skutek nenaplní** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedená v § 234; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze příkaz k zajištění věci vydaný justičním orgánem jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- b) jeho uznání a výkon by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- c) zajištění věci brání výsada nebo imunita podle zákona nebo mezinárodního práva, pro kterou je osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) příkaz k zajištění věci nebyl vydán v trestním řízení v jiném členském státu, nebo
- e) věc, která je předmětem zajištění, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabrání.

(4) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž příkaz k zajištění věci směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud.

(5) Justiční orgán dále nemusí rozhodnutím uznat příkaz k zajištění věci, pokud k tomuto příkazu není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři¹⁴⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu příkazu nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky¹⁵⁾ přijmout. Justiční orgán neprodleně, před rozhodnutím o neuznání vyzve justiční orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná příkaz.

(6) Proti rozhodnutí, kterým se příkaz k zajištění věci uznává, je přípustná stížnost; o stížnosti proti rozhodnutí státního zástupce rozhoduje soud uvedený v § 146a odst. 1 trestního řádu. Stížností nelze napadnout důvody, pro které byl příkaz vydán.

(7) Justiční orgán neprodleně informuje justiční orgán jiného členského státu o uznání nebo neuznání příkazu, o zajištění výkonu rozhodnutí nebo o skutečnostech bránících provedení výkonu rozhodnutí, o podání stížnosti proti rozhodnutí, že se příkaz k zajištění věci uznává, a o výsledku řízení o této stížnosti.

Odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění věci

(1) Justiční orgán může ~~rozhodnout o odložení výkonu~~ **odložit výkon** rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění věci, jestliže

- a) jeho výkon by mohl narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
- b) věc uvedená v takovém příkazu již byla zajištěna pro účely jiného trestního řízení vedeného v České republice nebo v jiném státu.

(2) Jakmile pomine důvod pro odložení výkonu rozhodnutí uvedeného v odstavci 1, justiční orgán zajistí jeho výkon. Pokud v mezidobí v jiném členském státu došlo k zrušení příkazu nebo k zrušení anebo omezení zajištění, justiční orgán od zajištění výkonu rozhodnutí upustí nebo jeho výkon zajistí v omezeném rozsahu.

(3) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný justiční orgán jiného členského státu o odložení výkonu rozhodnutí, včetně důvodů odložení, a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, o dalších omezeních, která se vztahují na věc uvedenou v příkazu k zajištění věci, pokud jsou mu známa, a o zajištění výkonu rozhodnutí po pominutí důvodu odložení.

§ 244

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 20 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením. Byl-li proti rozhodnutí jiného členského státu podán opravný prostředek, lhůta uvedená ve větě první se prodlužuje o dalších 20 pracovních dnů. Do lhůt uvedených ve větě první a druhé se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí nebo osvědčení nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

(3) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(4) ~~O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přizpůsobení uloženého opatření, včetně omezení délky jeho trvání na nejvyšší přípustnou dobu stanovenou trestním řádem, a o důvodech takového přizpůsobení a v případě neuznání~~

~~i o důvodech takového postupu.~~ Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení uloženého opatření, včetně omezení délky jeho trvání na nejvyšší přípustnou dobu stanovenou trestním řádem, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že proti jeho rozhodnutí byla podána stížnost, jakož i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

§ 245

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuznává rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) ~~skutek nenaplnuje~~ by **skutek nenaplnoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 243; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) by byl dán některý z důvodů pro nepředání osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v případě, že by následně bylo rozhodováno o předání této osoby zpět do tohoto členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu z důvodu porušení náhradního opatření za vazbu, nebo
- f) trestní odpovědnost je podle právního řádu České republiky promlčena a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři¹⁷⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky¹⁸⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuznává rozhodnutí.

(4) Je-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedený v odstavci 1 písm. a), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 267

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) ~~skutek nenaplní~~ **skutek nenaplní** by ~~skutek nenaplní~~ **skutek nenaplní** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 265; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin nebo jiný delikt,
- e) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- f) uložený peněžitý trest nebo plnění je nižší než 70 EUR; částka uvedená v jiné měně se přepočte z cizí měny na euro podle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou ke dni, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno, nebo
- g) nárok na plnění nebo na výkon sankce uložené takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož postihování je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. e), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její

účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný

- a) zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo
- b) mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat nebo jinak postihnout, pokud by byl spáchán mimo území České republiky.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři²³⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky²⁴⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. g) nebo e), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 284

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) ~~skutek nenaplňuje~~ **skutek nenaplňoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 282; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabrání,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- e) výkonu takového rozhodnutí brání práva třetích osob,

- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) majetek, o jehož propadnutí nebo zabránění jde, již propadl nebo byl zabrán, ztratil se, byl zničen nebo jej nelze nalézt na místě uvedeném v osvědčení, nebo takové místo není v osvědčení uvedeno dostatečně přesně,
- h) trest nebo ochranné opatření týkající se propadnutí nebo zabránění majetku, jež byly uloženy rozhodnutím jiného členského státu, již byly zcela vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požadovanou částku v jiném státu dobrovolně uhradila, nebo
- i) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věcí provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí

- a) vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku,
- b) vydané pro skutek spáchaný mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat, pokud by byl spáchán mimo území České republiky,
- c) uvedené v § 278 odst. 2, a to v rozsahu, v jakém nelze vyslovit propadnutí takového majetku v obdobném trestním řízení vedeném v České republice, nebo
- d) uvedené v § 278 odst. 3.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři²⁷⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je

připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky²⁸⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudcevyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), e), f), g) nebo h) nebo v odstavci 4 písm. a) nebo b), samosoudce před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 304

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Předseda senátu může požádat příslušný orgán jiného členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí, jež se týkají osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, do českého jazyka, popřípadě nezbytné dodatkové informace. Z důvodů hodných zvláštního zřetele si překlad takového rozhodnutí nebo jeho podstatných částí může opatřit soud sám. Nezašle-li jiný členský stát překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí nebo dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, soud řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne soud rozsudkem ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce; před konáním veřejného zasedání si předseda senátu vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(3) Nelze-li rozhodnutí o uznání a výkonu doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, soud řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce.

~~(4) O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu předseda senátu neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přeměně druhu nebo výměry trestu nebo ochranného opatření a o důvodech takové přeměny a v případě neuznání i o důvodech takového postupu. Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přeměně druhu nebo výměry trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přeměny informuje i o důvodech takového postupu.~~ Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

(5) V řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu soud postupuje urychleně tak, aby mohl rozhodnout zpravidla do 90 dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí

jiného členského státu spolu s osvědčením. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, předseda senátu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

§ 305

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Soud neuznává rozhodnutí soudu jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) ~~skutek nenaplnuje~~ **skutek nenaplníval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,
- e) výměra dosud nevykonaného trestu nebo ochranného opatření činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) uložený trest nebo ochranné opatření zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat,
- h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím by byl podle právního řádu České republiky promlčen, nebo
- i) příslušný orgán jiného členského státu, který byl soudem požádán o souhlas se stíháním osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření vůči takové osobě v České republice pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním do České republiky než pro ten, pro který byla předána, takový souhlas neudělil.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci

o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,

- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Soud nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku.

(5) Soud dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři³¹⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky³²⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání předseda senátu vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, soud neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), f) nebo g) nebo v odstavci 4, předseda senátu si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

(7) Rozhodne-li soud o neuznání rozhodnutí jiného členského státu a osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, je v uznávací vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a bylo-li současně podáno odvolání státního zástupce proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o neuznání.

§ 306

Uznání a výkon

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3 nebo v § 304 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, soud uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2 až 4 se přitom užijí obdobně.

(2) Přichází-li v úvahu alespoň částečné uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu, soud uzná jeho rozhodnutí pouze pro některý ~~z trestných činů~~ **skutků**, jichž se rozhodnutí týká, **a ve zbývajících částech rozhodne o neuznání takového rozhodnutí.** V rozhodnutí o uznání a výkonu v takovém případě stanoví, jaká poměrná část trestu nebo

ochranného opatření se vykoná v České republice. Tento postup nesmí vést ke zvýšení výměry uloženého trestu nebo ochranného opatření. Před rozhodnutím o částečném uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu si předseda senátu vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, zda s takovým postupem souhlasí, nebo zda vezme rozhodnutí spolu s osvědčením zpět.

§ 307

Zohlednění práva jiného členského státu

Soud může v rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu stanovit, že budou na území České republiky dodrženy lhůty pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu stanovené právem jiného členského státu, **pokud to tento členský stát požaduje**. Jsou-li takové lhůty přísnější než podle právního řádu České republiky, lze v případě, kdy se vyžaduje souhlas podle § 300 odst. 1, rozhodnout o tom, že budou dodrženy, pouze se souhlasem osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 309

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět do doby, než je o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu pravomocně rozhodnuto, předseda senátu vezme zpětvzetí **rozhodnutí** a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno.

(2) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět až poté, co bylo toto rozhodnutí v České republice pravomocně uznáno, soud bez zbytečného odkladu učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí. Byl-li však již výkon trestu nebo ochranného opatření zahájen, soud o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení přihlížet.

(3) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v uznávací vazbě, musí být v případě uvedeném v odstavci 1 a odstavci 2 větě první bez zbytečného odkladu propuštěna.

§ 311

Převzetí osoby z jiného členského státu

(1) Osobu, kterou jiný členský stát předal k výkonu trestu nebo ochranného opatření, **které má být vykonáváno ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence**, převezmou orgány Vězeňské služby na území České republiky a dodají ji ~~ve věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření~~ **příslušnému zařízení**. O tom neprodleně vyrozumí soud.

(2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v jiném členském státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno rozhodnutí jiného členského státu, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného rozhodnutí

jiného členského státu ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřípustný.

§ 315

Podmínky pro zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, na žádost této osoby nebo i bez takové žádosti toto rozhodnutí zaslat příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem uznání a výkonu, pokud se tato osoba nachází na území tohoto členského státu nebo na území České republiky, a

- a) je státním občanem tohoto členského státu a má na jeho území obvyklé bydliště,
- b) je státním občanem tohoto členského státu, nemá na jeho území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření do něj bude vyhoštěna na základě pravomocného rozhodnutí vydaného v soudním nebo správním řízení, nebo
- c) v jiných případech než uvedených v písmenech a) a b), pokud s tím tento členský stát **souhlasí** **vyslovil souhlas**.

(2) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu k uznání a výkonu, pokud o to tento členský stát požádal.

(3) Rozhodnutí lze do jiného členského státu zaslat pouze s předchozím písemným souhlasem osoby, vůči níž směřuje; tento souhlas se nevyžaduje

- a) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a),
- b) u osoby, která má být po výkonu trestu nebo ochranného opatření do tohoto členského státu z České republiky vyhoštěna,
- c) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo vedeno v České republice trestní řízení, a v tomto řízení bylo poté vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno,
- d) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo v České republice vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno.

(4) Osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, musí být před vyslovením souhlasu poučena o jeho významu a následcích. Vyslovený souhlas nelze vzít zpět. Není-li k zaslání rozhodnutí do jiného členského státu vyžadován souhlas osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, a tato osoba se nachází na území České republiky, soud zjistí její stanovisko.

(5) Jde-li o případy uvedené v odstavci 1 písm. a) a b), soud zpravidla před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu požádá o vyjádření, zda souhlasí s převzetím rozhodnutí k uznání a výkonu a zda takový postup považuje za vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby.

(6) Při zvažování, ve kterém státu se jeví být výkon trestu nebo ochranného opatření nejvhodnější, soud přihlédne ke stanovisku osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, je-li známo, a ke stanovisku jiného členského státu.

(7) Lze-li rozhodnutí zaslat do více členských států, zašle se do toho státu, u něhož lze nejspíše předpokládat, že výkonem trestu nebo ochranného opatření v tomto státu bude zajištěno úspěšné začlenění této osoby do společnosti nebo její úspěšná léčba.

(8) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(9) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 319

Předání osoby do jiného členského státu

(1) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, je třeba ji předat do jiného členského státu do 30 dnů od právní moci rozhodnutí tohoto členského státu o uznání a výkonu. ~~Orgány Vězeňské služby tuto osobu předají příslušným orgánům tohoto členského státu na jeho území. Tuto osobu předá Policie České republiky příslušným orgánům tohoto členského státu na jeho území; nachází-li se ve věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence, předají ji orgány Vězeňské služby.~~

(2) Pokud předání osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, nemohlo být ve stanovené lhůtě provedeno vzhledem k nepředvídaným okolnostem, bez zbytečného odkladu poté, co tyto okolnosti pominuly, se dohodne nový termín předání této osoby. V takovém případě je třeba tuto osobu předat do jiného členského státu do 10 dnů od takto nově dohodnutého data předání.

(3) Náklady spojené s předáním osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do jiného členského státu nese Česká republika.

§ 320

Zásada speciality

Požádal-li příslušný orgán jiného členského státu o souhlas se stíháním osoby, ~~vůči níž rozhodnutí směřuje~~ **kteřá má být nebo byla tomuto státu předána**, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření takovou osobou v tomto členském státu pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření, než pro ten, pro který byla předána, postupuje ~~soud obdobně~~ **přiměřeně** podle § 216. **Příslušným k tomuto postupu je krajský soud, v jehož obvodu se osoba, která má být předána, zdržuje, a pokud již byla předána, krajský soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí, o jehož výkon jde, nebo v jehož obvodu se nachází soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž bylo takové rozhodnutí vydáno, a to na návrh státního zástupce.**

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu, pokud ukládá některé z těchto omezení nebo povinností:

- a) informovat příslušný orgán o změně místa pobytu nebo výkonu práce,
- b) zdržet se návštěv určitých míst,
- c) zákaz vycestovat,
- d) zákaz činnosti,
- e) omezení a povinnosti týkající se chování, bydliště, vzdělávání, volnočasových aktivit nebo výkonu určitého zaměstnání, povolání nebo funkce,
- f) hlásit se ve stanovené době příslušnému orgánu,
- g) zdržet se styku s určitými osobami,
- h) zdržet se styku s určitými předměty, které byly nebo by mohly být užity ke spáchání trestného činu,
- i) nahradit poškozenému škodu způsobenou trestným činem,
- j) vykonat obecně prospěšné práce,
- k) spolupracovat s probačním úředníkem nebo s pracovníkem sociální služby činným v oblasti práce s odsouzenými osobami,
- l) podrobit se léčbě ~~závislosti na návykových látkách~~.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, jestliže osoba, vůči níž směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a zdržuje se na jejím území nebo lze důvodně předpokládat, že se zamýšlí vrátit do České republiky.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 2, jestliže

- a) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá o jeho zaslání do České republiky za účelem uznání a výkonu,
- b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, se zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a
- c) samosoudce souhlasí s převzetím takového rozhodnutí k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti.

(4) Před udělením souhlasu nebo odmítnutím převzetí rozhodnutí jiného členského státu si samosoudce vyžádá stanovisko ministerstva. O tom, zda souhlasí s převzetím takového rozhodnutí, samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

§ 327

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 60 dnů ode dne, kdy soud obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí, nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

(3) Považuje-li to samosoudce za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání; veřejné zasedání nařídí vždy, rozhoduje-li o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o podmíněném propuštění podle § 323 odst. 1 písm. a) nebo odst. 3. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(4) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

~~(5) O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti a o důvodech takového přizpůsobení a v případě neuznání i o důvodech takového postupu. Pokud došlo pouze k částečnému uznání nebo bylo rozhodnuto o neuznání anebo došlo k přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, samosoudce neprodleně vyrozumí o nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu; v případě neuznání nebo přizpůsobení informuje i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.~~

§ 328

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) ~~skutek nenaplnuje~~ **skutek nenaplnoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu uznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,
- e) délka, po kterou mají být trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost vykonávány, činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) uložený trest, ochranné opatření, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat, nebo
- h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území

České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla, nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři³⁴⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky³⁵⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), e), f) nebo g) nebo v odstavci 4, samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 339

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Soud může požádat příslušný orgán jiného členského státu o předání výkonu uznaného rozhodnutí zpět do České republiky, pokud se proti osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, vede v České republice jiné trestní řízení.

(2) Po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu lze výkon takového rozhodnutí v České republice zahájit nebo v něm pokračovat pouze, pokud

~~a) soud vzal za stanovených podmínek a ve stanovené lhůtě zpět rozhodnutí spolu s osvědčením,~~

b) ~~a)~~ jde o případ, na který se vztahuje prohlášení jiného členského státu³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,

~~e)b)~~ osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze nalézt na území tohoto členského státu,

~~d)c)~~ osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, již nemá obvyklé bydliště v tomto členském státu, nebo

~~e)d)~~ jiný členský stát předal výkon uznaného rozhodnutí zpět do České republiky na základě žádosti soudu podle odstavce 1.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

a) všech skutečnostech, které by mohly vést ke změně uloženého trestu, ambulantního ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností anebo k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody,

b) udělení milosti nebo amnestie osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

(4) Učinil-li jiný členský stát prohlášení³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody

v případě porušení uloženého trestu, ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností, soud tento stát namísto o skutečnostech, které by mohly vést k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo nařízení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyrozumí o tom, že podle trestního řádu byl nařízen výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo bylo ambulantní ochranné léčení změněno na ústavní ochranné léčení.

(5) Uložený trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost se vykonají v České republice v rozsahu, v jakém nebyly vykonány.

§ 347

Důvody pro neuznání evropského ochranného příkazu

- (1) Samosoudce neuzná evropský ochranný příkaz vydaný jiným členským státem, pokud
- a) uznání evropského ochranného příkazu a přijetí návazných opatření by bylo v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
 - b) ~~skutek~~ **skutek**, pro který byl ochranný příkaz popsán v evropském ochranném příkazu vydán, ~~nenaplňuje~~ **nenaplňoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,
 - c) ohrožující osoba požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
 - d) ohrožující osoba by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které byl vydán ochranný příkaz popsán v evropském ochranném příkazu,
 - e) trestní odpovědnost za jednání, pro které byl ochranný příkaz popsán v evropském ochranném příkazu vydán, je podle právního řádu České republiky promlčena a takový ochranný příkaz byl vydán pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky, **nebo**
 - f) zákaz nebo omezení uložené ohrožující osobě ochranným příkazem popsáným v evropském ochranném příkazu neodpovídá zákazu nebo omezení uvedenému v § 341 odst. 2, ~~nebo~~.
 - g) ~~zákaz nebo omezení uložené ohrožující osobě ochranným příkazem popsáným v evropském ochranném příkazu je součástí trestu nebo ochranného opatření, na jejichž výkon se v České republice vztahuje amnestie, a takový zákaz nebo omezení byly uloženy pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.~~

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je ohrožující osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Samosoudce nemusí uznat evropský ochranný příkaz, byl-li ochranný příkaz v něm popsán vydán pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla, nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku.

(4) Samosoudce dále nemusí uznat evropský ochranný příkaz, pokud je zjevně neúplný nebo není přeložen do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze evropský ochranný příkaz podle prohlášení České republiky⁴⁰⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání

samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal doplněné znění evropského ochranného příkazu nebo jeho překlad do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná evropský ochranný příkaz.

§ 360

Příslušnost

(1) Pro stanovení příslušnosti k postupu podle dílu 1, tohoto dílu a dílu 4 se ustanovení § 48 odst. 5 věta první a odst. 6 až 9, § 48 odst. 6 až 9a § 48apoužijí obdobně, není-li v této hlavě stanoveno jinak.

(2) Byl-li evropský vyšetřovací příkaz zaslán orgánu, který není k postupu podle dílu 1, tohoto dílu a dílu 4 příslušný, postoupí jej neprodleně příslušnému justičnímu orgánu. Nepříslušný orgán bez zbytečného odkladu, nejpozději do 7 dnů od obdržení evropského vyšetřovacího příkazu, potvrdí jeho přijetí na formuláři stanoveném právním předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁵⁾ orgánu jiného členského státu, který mu jej zaslal, a vyrozumí jej o postoupení evropského vyšetřovacího příkazu příslušnému justičnímu orgánu.

(3) Justiční orgán bez zbytečného odkladu, nejpozději do 7 dnů od obdržení evropského vyšetřovacího příkazu, potvrdí jeho přijetí na formuláři stanoveném právním předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁵⁾ orgánu jiného členského státu, který mu jej zaslal.

§ 365

Důvody pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu

- (1) Justiční orgán odmítne vykonat evropský vyšetřovací příkaz, pokud
- a) jeho výkon by byl v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
 - b) ~~skutek nenaplnuje~~ **skutek nenaplnoval** znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedená v § 363; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze výkon evropského vyšetřovacího příkazu odmítnout pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
 - c) jeho výkonu brání výsada nebo imunita podle zákona nebo mezinárodního práva, pro kterou je osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
 - d) byl vydán v jiném než v trestním řízení a v obdobném vnitrostátním případě by v trestním řízení vedeném v České republice nebylo možné úkon právní pomoci v něm uvedený provést,
 - e) skutek byl spáchán mimo území členského státu, který evropský vyšetřovací příkaz vydal, byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky a nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,
 - f) jeho výkon by mohl poškodit bezpečnostní zájmy České republiky, ohrozit zdroj informací nebo by mohl ohrozit nebo narušit činnost zpravodajských služeb, nebo

g) lze mít důvodně za to, že provedení úkonu právní pomoci by bylo neslučitelné s povinnostmi vyplývajícími pro Českou republiku z článku 6 Smlouvy o Evropské unii nebo z Listiny základních práv Evropské unie.

(2) Důvod pro odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu uvedený v odstavci 1 písm. b) se neuplatní, pokud je evropský vyšetřovací příkaz vydán za účelem provedení úkonu právní pomoci uvedeného v § 362 odst. 2 písm. a) až e).

(3) Justiční orgán si před odmítnutím výkonu evropského vyšetřovacího příkazu z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. a), c), e), f) nebo g) vždy vyžádá stanovisko orgánu jiného členského státu.

(4) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž evropský vyšetřovací příkaz směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán České republiky, požádá justiční orgán o to, aby tento orgán dotčenou osobu výsady nebo imunity zbavil. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán cizího státu nebo mezinárodní organizace, justiční orgán požádá orgán jiného členského státu, který vydal evropský vyšetřovací příkaz, aby podal žádost o zbavení této výsady nebo imunity.

(5) O odmítnutí výkonu evropského vyšetřovacího příkazu a jeho důvodech sepíše justiční orgán záznam a neprodleně o těchto skutečnostech informuje orgán jiného členského státu.

§ 374

Vydání evropského vyšetřovacího příkazu

(1) Je-li třeba provést úkon právní pomoci za účelem opatření důkazu pro trestní řízení v jiném členském státu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce vydá evropský vyšetřovací příkaz. To nevylučuje, aby státní zástupce z vlastního podnětu vydal evropský vyšetřovací příkaz i po podání obžaloby, jde-li o opatření důkazu, který potřebuje k zastupování obžaloby v řízení před soudem.

(2) Evropský vyšetřovací příkaz se vydává na formuláři stanoveném právním předpisem Evropské unie upravujícím evropský vyšetřovací příkaz⁴⁸⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené. Evropský vyšetřovací příkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků členského státu, do kterého je zaslán, nebo do jazyka, v němž jej tento stát podle svého prohlášení přijímá⁴⁶⁾. **Ustanovení § 45 odst. 1 se užije přiměřeně.**

(3) Justiční orgán může v evropském vyšetřovacím příkazu zejména

- a) uvést formální náležitosti a postupy, kterými se má orgán jiného členského státu řídit při jeho výkonu, včetně případného požadavku na zajištění přítomnosti obhájce obviněného při úkonu právní pomoci,
- b) požádat, aby se jím uvedený zástupce orgánu České republiky mohl účastnit úkonu právní pomoci na území jiného členského státu, kterým má být důkaz opatřen,
- c) požádat o předání důkazu zástupci orgánu České republiky uvedenému v písmenu b),
- d) stanovit kratší lhůtu pro posouzení splnění podmínek pro výkon evropského vyšetřovacího příkazu nebo pro provedení úkonu právní pomoci, pokud je s ohledem na okolnosti případu zapotřebí opatřit požadovaný důkaz urychleně, nebo

e) uvést, že je zapotřebí úkon právní pomoci, kterým má být důkaz opatřen, provést k určitému datu.

(4) Evropský vyšetřovací příkaz lze vydat, pokud je jeho vydání nezbytné pro dosažení sledovaného cíle a odpovídá závažnosti skutku, v souvislosti s nímž má být vydán, a pokud by úkon právní pomoci, který má být na jeho základě proveden, bylo možné provést za stejných podmínek i podle práva České republiky.

(5) Evropský vyšetřovací příkaz může být vydán i na návrh obviněného nebo jeho obhájce; takový návrh se posuzuje obdobně jako návrh obviněného nebo jeho obhájce na opatření důkazu v České republice.

(6) Justiční orgán vydá doplňkový evropský vyšetřovací příkaz⁴⁹⁾, pokud je zapotřebí na území členského státu, do kterého zaslal evropský vyšetřovací příkaz, provést další úkony právní pomoci za účelem opatření důkazu.

§ 378

Převzetí důkazů

(1) Orgán České republiky účastníci se provádění úkonu právní pomoci na území jiného členského státu na základě evropského vyšetřovacího příkazu je oprávněn převzít důkaz opatřený tímto úkonem, pokud je k tomu zmocněn justičním orgánem, který takový příkaz vydal.

(2) Na důkaz získaný na základě evropského vyšetřovacího příkazu a na doručení provedené na základě evropského vyšetřovacího příkazu se ustanovení § 42 odst. 2 a § 43 odst. 2 užití přiměřeně.

~~(2)~~**(3)** Pokud byl justiční orgán vyrozuměn orgánem jiného členského státu, že důkaz opatřený úkonem právní pomoci na základě evropského vyšetřovacího příkazu nelze předat do České republiky, neboť je ho zapotřebí pro účely jiného řízení, justiční orgán může požádat o jeho dočasné předání do České republiky na dohodnutou dobu.

~~(3)~~**(4)** Není-li důkaz, který byl opatřen v jiném členském státu a předán do České republiky, již k dalšímu řízení třeba a orgán jiného členského státu požádal o jeho vrácení, justiční orgán tomuto orgánu důkaz vrátí; jinak při nakládání s důkazem postupuje podle právních předpisů České republiky.

§ 394

Zajištění věci k důkazním účelům v jiném členském státu

(1) Justiční orgán může vydat evropský vyšetřovací příkaz také za účelem zajištění věci, která má sloužit pro důkazní účely a nachází se v jiném členském státu; v příkazu uvede, zda má být taková věc předána do České republiky nebo má zůstat zajištěna v jiném členském státu po dobu uvedenou v příkazu. Při převzetí věci se postupuje podle § 378.

(2) Není-li věc, která byla zajištěna v jiném členském státu na základě evropského vyšetřovacího příkazu, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, justiční orgán o této skutečnosti neprodleně informuje orgán jiného členského státu. Byla-li zajištěná věc předána do České republiky, justiční orgán postupuje podle § 378 odst. 3 4.

ROZDÍLOVÁ TABULKA NÁVRHU PRÁVNÍHO PŘEDPISU S PŘEDPISY EU

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
Čl. I b. 2 (poznámka pod čarou č. 1)	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV.	32018R1727	Čl. 81 odst. 1 a 2	Článek 81 Nahrazení a zrušení 1. Rozhodnutí 2002/187/SVV se nahrazuje, pokud jde o členské státy, jež jsou vázány tímto nařízením, s účinkem ode dne 12. prosince 2019. 2. Rozhodnutí 2002/187/SVV se tedy zrušuje s účinkem ode dne 12. prosince 2019.
Čl. I b. 12 (§ 21 odst. 3, odst. 4)	§ 21 (3) Délka funkčního období národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně. Byl-li národní člen zvolen prezidentem nebo viceprezidentem Eurojustu a zbývající část jeho funkčního období národního člena je kratší než doba, na kterou byl zvolen, prodlužuje se funkční období národního člena tak, že skončí současně s ukončením výkonu funkce prezidenta nebo viceprezidenta Eurojustu. (4) O odvolání národního člena z jeho funkce před skončením stanoveného funkčního období a o jeho důvodech ministr spravedlnosti předem informuje Radu Evropské unie.	32018R1727	Čl. 7 odst. 5	Článek 7 5. Funkční období národních členů a jejich zástupců je pět let a lze je jednou prodloužit. Pokud zástupce nemůže jednat jménem národního člena nebo jej zastoupit, zůstane národní člen se souhlasem dotčeného členského státu ve funkci i po uplynutí svého funkčního období, dokud není jeho funkční období prodlouženo nebo dokud není ve funkci nahrazen.
Čl. I b. 13 (§ 22 odst. 2)	§ 22 (2) Zástupce národního člena plní jeho úkoly a vykonává jeho pravomoci v době jeho nepřítomnosti, jinak je oprávněn jednat jménem národního člena v rozsahu jím uděleného pověření. Zástupce národního člena jmenuje	32018R1727	Čl. 7 odst. 5	Článek 7 5. Funkční období národních členů a jejich zástupců je pět let a lze je jednou prodloužit. Pokud zástupce nemůže jednat jménem národního člena nebo jej zastoupit, zůstane národní člen se souhlasem dotčeného členského státu

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává. Délka funkčního období zástupce národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně. Zástupce národního člena je dočasně přidělen k Eurojustu.			ve funkci i po uplynutí svého funkčního období, dokud není jeho funkční období prodlouženo nebo dokud není ve funkci nahrazen.
Čl. I b. 15 až 17 (§ 25)	§ 25 Národní korespondent zpravodaj (1) Národní korespondent zpravodaj poskytuje národnímu členovi informace potřebné pro výkon jeho činnosti v Eurojustu a vyměňuje si s ním důležité poznatky v oblasti, pro kterou byl jmenován. (2) Národního korespondenta zpravodaje pro Eurojust, národního korespondenta zpravodaje pro terorismus a případně pro jiné oblasti jmenuje s jejich souhlasem a na návrh národního člena a) ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců ministerstva, b) nejvyšší státní zástupce z řad státních zástupců, c) policejní prezident z řad příslušníků Policie České republiky. (3) Ten, kdo jmenuje národního korespondenta zpravodaje podle odstavce 2, jej na návrh národního člena také odvolává.	32018R1727	Čl. 20 odst. 1	Článek 20 Národní koordinační systém Eurojustu 1. Každý členský stát jmenuje jednoho nebo více národních zpravodajů pro Eurojust.
Čl. I b. 18 (§ 26)	§ 26 Společný kontrolní orgán Eurojustu Soudce do seznamu soudců, kteří mohou zasedat ve společném kontrolním orgánu Eurojustu jako členové nebo jako soudci ad hoc, jmenuje s jeho souhlasem na	32018R1727	Čl. 81 odst. 1	Článek 81 Nahrazení a zrušení 1. Rozhodnutí 2002/187/SVV se nahrazuje, pokud jde o členské státy, jež jsou vázány tímto nařízením, s účinkem ode dne 12. prosince 2019.

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	návrh předsedy Nejvyššího soudu ministr spravedlnosti z řad soudců Nejvyššího soudu a na návrh předsedy Nejvyššího soudu jej odvolává. Délka jeho funkčního období je 3 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.			Rozhodnutí 2002/187/SVV se tedy zrušuje s účinkem ode dne 12. prosince 2019.
Čl. I b. 19 a 20 [§ 27 odst. 1 písm. a) a b)]	<p>§ 27</p> <p>Národní koordinační systém Eurojustu</p> <p>(+) Národní koordinační systém Eurojustu je na území České republiky tvořen</p> <p>a) národními korespondenty zpravodaji,</p> <p>b) až 3 osobami, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě³⁾ a které byly se svým souhlasem určeny členy Národního koordinačního systému Eurojustu</p> <p>národním korespondentem zpravodajem pro Evropskou justiční síť,</p> <p>...</p>	32018R1727	Čl. 20 odst. 3	<p>Článek 20</p> <p>Národní koordinační systém Eurojustu</p> <p>3. Každý členský stát zavede národní koordinační systém Eurojustu s cílem zajistit koordinaci práce:</p> <p>a) národních zpravodajů pro Eurojust;</p> <p>b) případných národních zpravodajů pro otázky týkající se působnosti Úřadu evropského veřejného žalobce;</p> <p>c) národního zpravodaje pro Eurojust pro otázky terorismu;</p> <p>d) národního zpravodaje pro Evropskou soudní síť v trestních věcech a nejvýše tří dalších kontaktních míst uvedené Evropské soudní sítě;</p> <p>e) národních členů nebo kontaktních míst sítě pro společné vyšetřovací týmy a národních členů nebo kontaktních míst sítí zřízených rozhodnutími 2002/494/SVV, 2007/845/SVV a 2008/852/SVV;</p> <p>f) případně jiných příslušných justičních orgánů.</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
				<p>Obecné zásady pro předávání operativních osobních údajů třetím zemím a mezinárodním organizacím</p> <p>1.Eurojust může předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, pokud jsou splněna použitelná pravidla pro ochranu údajů a ostatní ustanovení tohoto nařízení a pouze pokud jsou splněny tyto podmínky:</p> <p>a) dané předání je nezbytné pro výkon úkolů Eurojustu;</p> <p>b) orgán ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, kterému byly operativní osobní údaje předány, je orgánem příslušným v oblasti prosazování práva a v trestních věcech;</p> <p>c) v případě, že operativní osobní údaje, které mají být předány v souladu s tímto článkem, byly Eurojustu předány nebo zpřístupněny členským státem, Eurojust získal předchozí povolení k předání od příslušného orgánu tohoto členského státu v souladu s jeho vnitrostátním právem, neudělil-li tento členský stát povolení k takovému předávání obecnou formou nebo s výhradou zvláštních podmínek;</p> <p>d) v případě dalšího předání třetí zemi nebo mezinárodní organizaci jiné třetí zemi nebo mezinárodní organizaci Eurojust vyžaduje, aby třetí země nebo mezinárodní organizace, která údaje předává, získala předchozí povolení Eurojustu pro takové další předání.</p> <p>Eurojust může udělit povolení podle prvního pododstavce písm. d) pouze na základě předchozího povolení členského státu, z něž údaje pocházejí, a po řádném zohlednění všech relevantních faktorů, včetně závažnosti trestného činu, účelu, pro který byly operativní osobní údaje původně předány, a úrovně ochrany osobních údajů ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, které mají být operativní osobní údaje dále předány.</p> <p>2.Jsou-li splněny podmínky odstavce 1 tohoto článku, může Eurojust předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, pouze pokud je splněna jedna z těchto podmínek:</p> <p>a) Komise podle článku 57 rozhodla, že daná třetí země nebo mezinárodní organizace zajišťuje odpovídající úroveň ochrany, nebo v případě, že neexistuje takové rozhodnutí o odpovídající ochraně, byly poskytnuty nebo existují vhodné záruky podle čl. 58 odst. 1, nebo v případě, že neexistuje rozhodnutí o odpovídající ochraně ani tyto vhodné záruky, uplatní se výjimka pro specifické situace podle čl. 59 odst. 1;</p> <p>b) mezi Eurojustem a danou třetí zemi nebo mezinárodní organizací byla před 12. prosince 2019 uzavřena dohoda o spolupráci umožňující výměnu operativních osobních údajů v souladu s článkem 26a rozhodnutí 2002/187/SVV, nebo</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
				<p>c) byla uzavřena mezinárodní dohoda mezi Unií a danou třetí zemí nebo mezinárodní organizací podle článku 218 Smlouvy o fungování EU, která poskytuje přiměřené záruky týkající se ochrany soukromí a základních práv a svobod fyzických osob.</p> <p>3.Podrobnosti pro provedení dohod či rozhodnutí o odpovídající ochraně uvedených v odstavci 2 tohoto článku mohou být stanoveny v pracovních ujednáních uvedených v čl. 47 odst. 3.</p> <p>4.Eurojust může v naléhavých případech předat operativní osobní údaje bez předchozího povolení členského státu v souladu s odst. 1 písm. c). Může tak učinit pouze tehdy, pokud je předání operativních osobních údajů nezbytné, aby se zabránilo bezprostřednímu a závažnému ohrožení veřejné bezpečnosti v určitém členském státě nebo třetí zemi nebo podstatných zájmů členského státu, a pokud předchozí povolení nelze získat včas. Orgán příslušný pro vydání předchozího povolení je bezodkladně informován.</p> <p>5.Členské státy a orgány, instituce a jiné subjekty Unie nesmějí dále předat operativní osobní údaje, které získaly od Eurojustu, žádné třetí zemi nebo mezinárodní organizaci. Ve výjimečných případech mohou takové předání provést poté, co je Eurojust povolil po řádném zohlednění všech relevantních faktorů, včetně závažnosti trestného činu, účelu, pro který byly operativní osobní údaje původně předány, a úrovně ochrany osobních údajů ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, kterým mají být operativní osobní údaje dále předány.</p> <p>6.Články 57, 58 a 59 se použijí s cílem zajistit, aby úroveň ochrany fyzických osob zaručená tímto nařízením a právem Unie nebyla narušena.</p>
Čl. I b. 23 (§ 29 odst. 1, 2)	<p>§ 29</p> <p>Pravomoci národního člena</p> <p>(1) Národní člen je pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn</p> <p>a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení;</p> <p>b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů;</p> <p>c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství;</p> <p>d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky;</p> <p>e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené</p>	32018R1727	Čl. 8 odst. 1 až 5	<p>Článek 8</p> <p>Pravomoci národních členů</p> <p>1. Národní členové mají pravomoc:</p> <p>a) usnadňovat nebo jinak podporovat podávání nebo výkon jakékoliv žádosti o vzájemnou právní pomoc nebo o vzájemné uznávání;</p> <p>b) obracet se přímo na kterýkoliv příslušný vnitrostátní orgán členského státu nebo kteroukoli jinou instituci či subjekt Unie, včetně Úřadu evropského veřejného žalobce, a vyměňovat si s nimi informace;</p> <p>c) obracet se přímo na kterýkoliv příslušný mezinárodní orgán a vyměňovat si s ním informace v souladu s mezinárodními závazky svého členského státu;</p> <p>d) účastnit se společných vyšetřovacích týmů, včetně jejich sestavování.</p> <p>2. Aniž je dotčen odstavec 1, mohou členské státy udělit národním členům</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	<p>podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky;</p> <p>f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení;</p> <p>g) v rámci mezinárodní justiční spolupráce zasílat do členských států a do třetích států, které uzavřely s Eurojustem dohodu o spolupráci, a přijímat z těchto států žádosti a rozhodnutí, případně i jiné související listiny;</p> <p>h) koordinovat vyřizování žádostí o mezinárodní justiční spolupráci;</p> <p>i) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení takové žádosti;</p> <p>j) účastnit se společného vyšetřovacího týmu.</p> <p>(2) V naléhavých případech může národní člen pro účely mezinárodní justiční spolupráce na základě a v mezích písemného pověření státního zástupce vykonávajícího dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení nebo předsedy senátu v řízení před soudem zpracovat nebo doplnit žádost o právní pomoc. Pověření musí v míře nezbytné pro zpracování nebo doplnění žádosti o právní pomoc obsahovat náležitosti uvedené v § 41 odst. 1.</p> <p>(1) Kromě pravomocí stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie, kterým byl Eurojust zřízen²⁾, je národní člen pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn</p> <p>a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,</p> <p>b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opisu z evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů,</p> <p>c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,</p> <p>d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,</p>		Čl. 9	<p>další pravomoci v souladu se svým vnitrostátním právem. O těchto pravomocích informují Komisi a kolegium.</p> <p>3. Se souhlasem příslušného vnitrostátního orgánu mohou národní členové v souladu se svým vnitrostátním právem:</p> <p>a) podat nebo vykonat jakoukoli žádost o vzájemnou právní pomoc nebo o vzájemné uznávání;</p> <p>b) nařídit, vyžádat nebo vykonat vyšetřovací úkon podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU</p> <p>4. V naléhavých případech, pokud není možné včas určit nebo kontaktovat příslušný vnitrostátní orgán, jsou národní členové oprávněni přijmout opatření podle odstavce 3 v souladu se svým vnitrostátním právem; o tom musí co nejdříve informovat příslušný vnitrostátní orgán</p> <p>5. Národní člen může příslušnému vnitrostátnímu orgánu podat návrh na výkon opatření uvedených v odstavcích 3 a 4, pokud by výkon pravomocí podle odstavců 3 a 4 tímto národním členem byl v rozporu:</p> <p>a) s ústavními pravidly členského státu nebo</p> <p>b) se základními aspekty vnitrostátního systému trestního soudnictví daného členského státu, pokud jde o:</p> <p>i) rozdělení pravomocí mezi policii, státní zástupce a soudce,</p> <p>ii) funkční rozdělení úkolů mezi orgány činné v trestním řízení nebo</p> <p>iii) federální uspořádání dotčeného členského státu.</p> <p>Článek 9</p> <p>Přístup k národním rejstříkům</p> <p>Národní členové mají v souladu se svým vnitrostátním právem přístup k těmto druhům rejstříků svého členského státu nebo přinejmenším mohou získat informace v nich obsažené:</p> <p>a) rejstříky trestů;</p> <p>b) rejstříky zatčených osob;</p> <p>c) vyšetřovací rejstříky;</p> <p>d) rejstříky DNA;</p> <p>e) jiné rejstříky orgánů veřejné správy svého členského státu, jsou-li tyto informace potřeba k plnění jejich úkolů</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	<p>e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,</p> <p>f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení a</p> <p>g) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení žádosti o mezinárodní justiční spolupráci.</p> <p>(2) Národní člen může justičnímu orgánu navrhnout, aby podal nebo vyřídil žádost o mezinárodní justiční spolupráci. Justiční orgán takový návrh posoudí bez zbytečného odkladu.</p>			
Čl. I b. 24 (§ 30)	<p>§ 30</p> <p>Výměna informací s národním členem</p> <p>(1) Orgány činné v trestním řízení poskytnou národnímu členovi bez zbytečného odkladu informace nezbytné k plnění úkolů Eurojustu; poskytnutí takových informací se považuje za žádost o součinnost Eurojustu pouze, je-li to orgánem činným v trestním řízení výslovně uvedeno. Tyto informace je možné předat ostatním národním členům nebo cizozemským orgánům, je-li to potřebné k plnění jejich úkolů.</p> <p>(2) Soud a v přípravném řízení státní zástupce informují národního člena zejména o případech, jež se přímo dotýkají nejméně 3 členských států a nejméně 2 členským státům byly zaslány žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, a</p> <p>a) jedná se o skutek, za který lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 5 let nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody a který spočívá v některém z těchto jednání:</p> <p>1. oběhů s lidmi;</p>	32018R1727	Čl. 21	<p>Článek 21</p> <p>1. Příslušné orgány členských států si s Eurojustem vyměňují veškeré informace nezbytné k plnění jeho úkolů podle článků 2 a 4 v souladu s použitelnými pravidly pro ochranu údajů. To zahrnuje alespoň informace uvedené v odstavcích 4, 5 a 6 tohoto článku.</p> <p>2. Předání informací Eurojustu se chápe jako žádost o pomoc Eurojustu v daném případě, pouze pokud to příslušný orgán výslovně uvede.</p> <p>3. Národní členové si bez předchozího povolení mezi sebou nebo se svými příslušnými vnitrostátními orgány vyměňují veškeré informace nezbytné k plnění úkolů Eurojustu. Příslušné vnitrostátní orgány zejména neprodleně informují své národní členy o případu, jež se jich týká.</p> <p>4. Příslušné vnitrostátní orgány informují své národní členy o zřízení společných vyšetřovacích týmů a o výsledcích jejich práce.</p> <p>5. Příslušné vnitrostátní orgány informují své národní členy bez zbytečného odkladu o každém případě, který se týká nejméně tří členských států a ohledně něhož byla nejméně dvěma členským státům předána žádost nebo rozhodnutí o justiční spolupráci, včetně žádosti nebo rozhodnutí, které se zakládají na nástrojích provádějících zásadu vzájemného uznávání, je-li splněna jedna či</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	<p>2. pohlavní zneužívání dětí a dětská pornografie;</p> <p>3. nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami;</p> <p>4. nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami;</p> <p>5. korupce;</p> <p>6. podvod, který postihuje zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství;</p> <p>7. padělání eura;</p> <p>8. legalizace výnosů z trestné činnosti;</p> <p>9. útok proti informačnímu systému;</p> <p>b) skutková zjištění nasvědčují tomu, že skutek byl spáchan organizovanou zločineckou skupinou, nebo</p> <p>c) mohou mít závažný přeshraniční rozměr nebo dopad na úrovni Evropské unie nebo se mohou dotýkat i jiných členských států.</p> <p>(3) Soud a v přípravném řízení státní zástupce dále informují národního člena zejména o</p> <p>a) vytvoření společného vyšetřovacího týmu a výsledcích jeho činnosti;</p> <p>b) případech, kdy jsou proti téže osobě vedena o témže skutku souběžně trestní řízení v České republice a v jednom nebo více jiných členských státech, anebo se lze oprávněně domnívat, že takový případ nastane;</p> <p>c) sledovaných zásilkách dotýkajících se nejméně 3 států, z nichž nejméně 2 jsou členskými státy, a</p> <p>d) opakovaných odmítnutích nebo obtížích při vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci.</p> <p>(4) Informace se národnímu členovi neposkytnou, pokud by tím došlo k ohrožení podstatných národních bezpečnostních zájmů nebo bezpečnosti osob.</p> <p>(5) Národní člen bez zbytečného odkladu informuje příslušný orgán činný v trestním řízení o výsledku zpracování jím poskytnutých informací a vyrozumí jej o souvisejících případech, které jsou Eurojustem evidovány.</p>			<p>více těchto podmínek:</p> <p>a) jedná se o trestný čin, za nějž lze v dožadujícím nebo vydávajícím členském státě uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně pěti nebo šesti let, o čemž rozhodne dotyčný členský stát, a který spočívá v některém z těchto jednání:</p> <p>i) obchod s lidmi;</p> <p>ii) pohlavní zneužívání nebo pohlavní vykořisťování, včetně dětské pornografie a navazování kontaktu s dětmi k sexuálnímu účelům;</p> <p>iii) obchod s drogami;</p> <p>iv) nedovolený obchod se střelnými zbraněmi, jejich součástmi nebo díly, střelivem nebo výbušninami;</p> <p>v) korupce;</p> <p>vi) trestná činnost proti finančním zájmům Unie;</p> <p>vii) padělání peněz nebo platebních prostředků;</p> <p>viii) praní peněz;</p> <p>ix) počítačová trestná činnost;</p> <p>b) existují konkrétní poznatky o zapojení zločinného spolčení;</p> <p>c) existují poznatky, že by případ mohl mít závažný přeshraniční rozměr nebo by mohl mít dopad na úrovni Unie nebo dopad na členské státy jiné než ty, které jsou do případu přímo zapojeny.</p> <p>6. Příslušné vnitrostátní orgány informují své národní členy o:</p> <p>a) případech, kdy došlo nebo pravděpodobně dojde ke kompetenčním sporům;</p> <p>b) sledovaných zásilkách týkajících se alespoň tří států, z nichž alespoň dva jsou členskými státy;</p> <p>c) opakovaných obtížích či odmítnutích při výkonu žádostí a rozhodnutí o justiční spolupráci, včetně žádostí a rozhodnutí, které se zakládají na nástrojích provádějících zásadu vzájemného uznávání.</p> <p>7. Příslušné vnitrostátní orgány nejsou povinny poskytovat informace v konkrétních případech, pokud by to poškodilo zásadní zájmy národní bezpečnosti nebo ohrozilo bezpečnost fyzických osob.</p> <p>8. Tímto článkem nejsou dotčeny podmínky stanovené v dvoustranných nebo mnohostranných dohodách nebo ujednáních mezi členskými státy a třetími zeměmi, včetně podmínek stanovených třetími zeměmi pro využití jimi poskytnutých informací.</p> <p>9. Tímto článkem nejsou dotčeny ostatní povinnosti týkající se předávání informací Eurojustu, včetně povinností podle rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (19).</p> <p>10. Informace uvedené v tomto článku jsou předávány strukturovaným</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
				způsobem stanoveným Eurojustem. Příslušný vnitrostátní orgán není povinen tyto informace poskytnout, pokud již byly Eurojustu předány na základě jiných ustanovení tohoto nařízení.
Čl. I b. 24 (§ 31)	<p style="text-align: center;">§ 31</p> <p style="text-align: center;">Spolupráce s Eurojustem</p> <p>(1) Byl-li příslušný orgán činný v trestním řízení požádán Eurojustem o zahájení trestního řízení v určité věci, převzetí trestního řízení nebo trestního oznámení z jiného členského státu nebo o jejich předání do jiného členského státu, koordinování svého postupu s příslušnými orgány jiného členského státu, vytvoření společného vyšetřovacího týmu nebo o poskytnutí informací nezbytných k plnění jeho úkolů, přičemž jde o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím kolegia Eurojustu, vyřídí takovou žádost bez zbytečného odkladu. Není-li žádost Eurojustu odůvodněna, vyzve jej orgán činný v trestním řízení k neprodlenému doplnění důvodů. Odmítne-li žádosti vyhovět, uvede důvody takového postupu s výjimkou případů, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.</p> <p>(2) Jde-li o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím národního člena a požádá orgán činný v trestním řízení o úkony uvedené v odstavci 1 nebo o provedení úkonu v trestním řízení, postupuje se obdobně podle odstavce 1.</p> <p>(3) Nelze-li případy uvedené v § 30 odst. 3 písm. b) nebo d) vyřešit dohodou dotčených členských států ani prostřednictvím jejich národních členů, národní člen na základě vyrozumění státního zástupce nebo soudu nebo i bez takového vyrozumění požádá kolegium Eurojustu o stanovisko, které zašle příslušnému státnímu zástupci nebo soudu. Nesouhlasí-li státní zástupce nebo soud se stanoviskem kolegia Eurojustu, bez zbytečného odkladu o tom informuje národního člena s uvedením důvodů takového nesouhlasu; důvody není třeba uvádět v případech, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné</p>	32018R1727	Čl. 4	<p style="text-align: center;">Článek 4</p> <p style="text-align: center;">Operativní pravomoci Eurojustu</p> <p>1. Eurojust:</p> <p>a) informuje příslušné orgány členských států o vyšetřování a stíhání, o kterých byl sám informován a která mají dopad na úrovni Unie nebo by mohla mít dopad na jiné než přímo dotčené členské státy;</p> <p>b) pomáhá příslušným orgánům členských států při zajišťování co nejlepší koordinace vyšetřování a stíhání;</p> <p>c) napomáhá ke zdokonalování spolupráce příslušných orgánů členských států, zejména na základě analýz Europolu;</p> <p>d) spolupracuje a konzultuje s Evropskou soudní sítí v trestních věcech, přičemž mimo jiné využívá databázi dokumentů této Evropské soudní sítě a přispívá k jejímu zdokonalování;</p> <p>e) úzce spolupracuje s Úřadem evropského veřejného žalobce ve věcech, které spadají do jeho působnosti;</p> <p>f) poskytuje operativní, technickou a finanční podporu pro přeshraniční operace a vyšetřování členských států, mimo jiné pro společné vyšetřovací týmy;</p> <p>g) podporuje unijní specializovaná centra vybudovaná Europolem a dalšími orgány, institucemi a jinými subjekty Unie, a případně se na nich podílí;</p> <p>h) spolupracuje s orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a se sítěmi Unie zřízenými v prostoru svobody, bezpečnosti a práva upravenému v hlavě V Smlouvy o fungování EU;</p> <p>i) podporuje činnosti členských států v boji proti závažným formám trestné činnosti uvedeným v příloze I.</p> <p>2. Při plnění svých úkolů může Eurojust požádat příslušné orgány dotčených členských států, s uvedením důvodů, aby:</p> <p>a) zahájily vyšetřování nebo stíhání určitých činů;</p> <p>b) souhlasily s tím, že jeden z nich je schopen vést lépe vyšetřování nebo stíhání určitých činů;</p> <p>c) koordinovaly činnost mezi příslušnými orgány dotčených členských států;</p> <p>21.11.2018 CS Úřední věstník Evropské unie L 295/147</p> <p>d) sestavily společný vyšetřovací tým v souladu s příslušnými mechanismy spolupráce;</p> <p>e) poskytl Eurojustu informace, které jsou nezbytné k plnění jeho úkolů;</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.			<p>f) provedly zvláštní vyšetřovací úkony;</p> <p>g) přijaly jakákoliv jiná opatření odůvodněná pro vyšetřování nebo stíhání.</p> <p>3.Eurojust také může:</p> <p>a) poskytovat Europolu stanoviska na základě analýz provedených Eupolem;</p> <p>b) zajišťovat logistickou podporu, včetně překladatelství, tlumočnictví a organizace koordinačních schůzek.</p> <p>4.Pokud se dva nebo více členských států nemohou dohodnout na tom, který z nich by měl vést vyšetřování nebo stíhání na základě žádosti podle odst. 2 písm. a) a b), vydá Eurojust písemné stanovisko k případu. Eurojust toto stanovisko neprodleně předá dotčeným členským státům.</p> <p>5.Na žádost příslušného orgánu nebo z vlastního podnětu vydá Eurojust písemné stanovisko k opakovaným odmítnutím nebo k obtížím týkajícím se výkonu žádostí a rozhodnutí o justiční spolupráci, včetně těch, které se zakládají na nástrojích provádějících zásadu vzájemného uznávání, není-li možné tyto případy vyřešit vzájemnou dohodou mezi příslušnými vnitrostátními orgány nebo zapojením dotčených národních členů. Eurojust toto stanovisko neprodleně předá dotčeným členským státům.</p> <p>6.Příslušné orgány dotčených členských států odpoví na žádosti Eurojustu podle odstavce 2 a na písemná stanoviska uvedená v odstavci 4 nebo 5 bez zbytečného odkladu. Příslušné orgány členských států nemusí těmto žádostem vyhovět nebo mohou odmítnout řídit se písemným stanoviskem, pokud by to poškodilo zásadní zájmy národní bezpečnosti nebo ohrozilo úspěch probíhajícího vyšetřování či bezpečnost fyzické osoby.</p>
Čl. I b. 24 (§ 32)	<p>§ 32 Ochrana osobních údajů</p> <p>(1) Orgán činný v trestním řízení nebo národní korespondent, který předal Eurojustu osobní údaje, požádá Eurojust o jejich opravu nebo výmaz, zjistí-li, že předané osobní údaje jsou nepřesné.</p> <p>(2) Osoba, jejíž osobní údaje jsou zpracovávány Eurojustem, může prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství bezplatně požádat Eurojust o informaci o zpracování svých osobních údajů. Zjistí-li tato osoba nebo se domnívá, že zpracováváné osobní údaje jsou nepřesné s ohledem na účel zpracování nebo jsou zpracovávány v rozporu s právním předpisem Evropské unie 2), může prostřednictvím Nejvyššího státního</p>	32018R1727	Čl. 31	<p>Článek 31</p> <p>Právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům</p> <p>1. Subjekt údajů, který si přeje uplatnit své právo na přístup k operativním osobním údajům podle článku 80 nařízení (EU) 2018/1725, které se týkají tohoto subjektu údajů a které zpracovává Eurojust, může podat žádost u Eurojustu nebo u vnitrostátního dozorového úřadu v členském státě podle vlastního výběru. Uvedený úřad postoupí žádost Eurojustu a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy ji obdržel.</p> <p>2.Eurojust odpoví na žádost bez zbytečného odkladu a v každém případě nejpozději tři měsíce ode dne, kdy ji obdržel.</p> <p>3.Po obdržení žádosti a před přijetím rozhodnutí konzultuje Eurojust s příslušnými orgány dotčených členských států. Rozhodnutí o přístupu k údajům smí být Eurojustem přijato pouze za úzké spolupráce s členskými</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	<p>zastupitelství požadovat, aby Eurojust odstranil takto vzniklý stav, zejména aby osobní údaje blokoval, provedl jejich opravu, doplnění nebo likvidaci.</p> <p>(3) Nejvyšší státní zastupitelství žádosti uvedené v odstavci 2 neprodleně postoupí Eurojustu.</p> <p>(4) Nesouhlasí-li osoba uvedená v odstavci 2 se způsobem vyřízení své žádosti, může do 30 dnů od doručení rozhodnutí o takové žádosti předložit vše k přezkoumání společnému kontrolnímu orgánu Eurojustu²⁾.</p> <p>(5) Nárok na náhradu škody způsobené Eurojustem uplatňuje osoba, jejíž údaje jsou zpracovávány Eurojustem, ve státě, ve kterém má Eurojust sídlo.</p>		Čl. 26	<p>státy, jichž se sdělení těchto údajů přímo týká. Pokud členský stát vznesl námitku proti rozhodnutí navrhovanému Eurojustem, sdělí mu důvody této námítky. Eurojust takové námítky vyhoví. Dotčení národní členové následně vyrozumí příslušné orgány o obsahu rozhodnutí Eurojustu.</p> <p>4. Žádost vyřizují a jménem Eurojustu o ní rozhodují dotčení národní členové. Nedojdou-li ke shodě, postoupí žádost kolegiu, které o ní rozhodne dvoutřetinovou většinou.</p> <p style="text-align: center;">Článek 26</p> <p style="text-align: center;">Zpracování osobních údajů Eurojustem</p> <p>1. Na zpracování operativních osobních údajů Eurojustem se použije toto nařízení a článek 3 a kapitola IX nařízení (EU) 2018/1725. Na zpracování administrativních osobních údajů Eurojustem se rovněž použije nařízení (EU) 2018/1725, s výjimkou jeho kapitoly IX.</p> <p>2. Odkazy na „použitelná pravidla pro ochranu údajů“ v tomto nařízení se považují za odkazy na ustanovení o ochraně údajů obsažená v tomto nařízení a nařízení (EU) 2018/1725.</p> <p>3. Pravidla pro ochranu údajů při zpracovávání operativních osobních údajů stanovená tímto nařízením se považují za zvláštní pravidla na ochranu údajů ve vztahu k obecným pravidlům stanoveným článkem 3 a kapitolou IX nařízení (EU) 2018/1725.</p> <p>4. Eurojust stanoví lhůty pro uchovávání administrativních osobních údajů v ustanoveních svého jednacího řádu týkajících se ochrany údajů.</p>
Čl. I b. 16 a 17 (§ 34)	<p style="text-align: center;">§ 34</p> <p>(1) Úkoly plynoucí ze zapojení České republiky do Evropské justiční sítě³⁾ plní kontaktní body a technický korespondent zpravodaj pro Evropskou justiční síť. Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou jim povinny v rámci svých pravomocí za tímto účelem poskytnout součinnost.</p> <p>(2) Osoby, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě, jmenuje s jejich souhlasem a odvolává ministr spravedlnosti z řad soudců, státních zástupců nebo zaměstnanců ministerstva, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem.</p>	32018R1727	Čl. 20 odst. 1	<p style="text-align: center;">Článek 20</p> <p style="text-align: center;">Národní koordinační systém Eurojustu</p> <p>1. Každý členský stát jmenuje jednoho nebo více národních zpravodajů pro Eurojust.</p>

Navrhovaný právní předpis ČR		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení (část, §, odst., písm., apod.)	Obsah	Celex č.	Ustanovení (čl., odst., písm., bod, apod.)	Obsah
	U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce. (3) Z osob, které jsou kontaktními body, ministr spravedlnosti jmenuje s jeho souhlasem a odvolává národního korespondenta zpravodaje pro Evropskou justiční síť.			

Číslo předpisu EU (kód celex)	Název předpisu EU
32018R1727	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV